

กลับบ้านเรา

รักรออยู่

ชวัช เย็นใจ

ชื่อหนังสือ กลับบ้านเรา รักรออยู่
ผู้เขียน ธวัช เข็นใจ
หนังสือ ในโครงการ
ฝ่ายศิลป์ คริสเตียนอาร์ต
จำนวนพิมพ์ 1,500 เล่ม
 เมษายน 1987
ติดต่อที่ เรณู เข็นใจ
 798/13 หลังตลาดสวนพลู ยานนาวา กรุงเทพฯ 10120
พิมพ์ที่ โรงพิมพ์จักรสานทองส์
ปก อาทิตย์รุ่งอรุณที่บ้านห้วยไก่อ่ป่า แม่ลาน้อย จ.แม่ฮ่องสอน “ระติรมย์” ถ่ายภาพ

คำนำ

เมื่อประมาณสักสองปีล่วงมาแล้ว ผมตั้งใจว่าจะเขียนเรื่อง “กลับบ้านเรา รักรออยู่” แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่มีโอกาสจรดปากกาลงสักที เพิ่งจะมาเป็นเรื่องเป็นราวเอาในปีนี่เอง

“กลับบ้านเรา รักรออยู่” บางท่านอาจจะคิดว่า เป็นหนังสือสำหรับหนุ่มสาว เพราะชื่อของมันบอกในทำนองนั้น แต่แท้จริงแล้ว เหมาะสำหรับทุกเพศทุกวัย

เป็นเรื่องราวของชนชาติอิสราเอล ในปี ค.ศ. 606-432 ที่ต้องพลัดพรากจากบ้านเกิดเมืองนอน ตกไปเป็นเชลยในต่างแดนเป็นเวลาเนิ่นนาน และได้มีโอกาสกลับมา “ปฏิสังขรณ์” กรุงเยรูซาเล็มและสร้างพระวิหารของพระเจ้าขึ้นใหม่

“วันเดียวบนแผ่นดินแม่ ก็ดีกว่าพันวันบนแผ่นดินอื่น”

เราได้นำเอาประวัติศาสตร์ของชนชาติอิสราเอลมาเป็นอุทาหรณ์สอนใจสำหรับชีวิตของคริสเตียน ในหลายแง่หลายมุม

จะเป็นบทเรียนทางด้านไหนบ้างนั้น ท่านผู้อ่านท่านนั้นที่มีสิทธิ์จะรู้

ด้วยความปรารถนาดี

ธวัช เย็นใจ

สารบัญ

คำนำ	3
บทที่ 1 กลับบ้านเราเถอะ	7
เจ็ดสิบปีแห่งการเป็นทาส	8
บทเรียนจากความเป็นทาส	10
พระเจ้าทรงใช้ทุกสิ่งทุกอย่างได้	11
ความเข้าใจผิด	12
บทที่ 2 คืนสู่มาตุภูมิ	15
จิตใจที่แตกสลาย	15
เป้าหมายของพระเจ้าสำหรับคนอิสราเอล	16
คนชอบของใหม่ ๆ	16
บทที่ 3 เริ่มต้นที่ผู้นำ	22
ศิษยาภิบาลเป็นอย่างไร สมาชิกเป็นอย่างไร	23
ผู้นำเป็นแบบอย่าง	24
ผู้นำ – สิ่งห้อมค้วน	25
ลุกขึ้นเถิด	26
บทที่ 4 กำล้างเงิน	27
สร้างคริสตจักรด้วยกำล้างเงิน	27
ถวายเป็นใจสมัคร	28
การให้แบบเจียม ๆ	29
ถวายเป็นกำล้าง	30
บทที่ 5 แทนบูชา	32
แทนบูชาใหม่	32
แทนบูชาของคริสเตียน	33
แทนบูชาแบบเรียบง่าย	34
บทที่ 6 ผู้นำฝ่ายวิญญาณ	37
การเลือกผู้นำ	37

หน้าที่ของผู้นำ	38
ทุกคนแสดงบทบาทของตนเอง	39
การกระจายอำนาจ	40
บทที่ 7 ความชื่นชมยินดี	43
ชื่นชมยินดีในพระเจ้า.....	43
ความสุขเป็นเหมือนน้ำหอม.....	44
รากฐานของพระวิหาร	46
บทที่ 8 การผูกมิตรของศัตรู	49
ศัตรูของคนแห่งพระเจ้า	49
ศัตรูของคริสเตียน	50
การผูกมิตรของศัตรู	51
มารทำให้ท้อ	53
ยุทธวิธีของมาร	54
บทที่ 9 สิบห้าปีที่ร้างรา.....	57
สิบห้าปีที่ว่างเว้น.....	57
เรื่องเศร้าในชีวิตคริสเตียน	58
สร้างพระวิหารขึ้นใหม่.....	59
กำหนดใจสำหรับคริสเตียน	61
บทที่ 10 ชีวิตส่วนตัว.....	62
ธรรมจารย์เอสรา.....	62
ชำนาญในพระบัญญัติ.....	64
ตั้งใจศึกษาพระคัมภีร์.....	65
บทที่ 11 ชีวิตส่วนตัว (ต่อ).....	68
กระทำตามพระบัญญัติ.....	68
สอนพระคัมภีร์	71
ฤทธิ์เดชแห่งพระวามะของพระเจ้า.....	72
บทที่ 12 เซนต์ – ฮากืออส.....	74
บาปแห่งการนมัสการรูปเคารพ	74

บทเรียนจากเซนต์ – ฮากีออส.....	76
เพศสัมพันธ์อันตราย.....	76
สรุป	78

บทที่ 1 กลับบ้านเราเถอะ

ในปี ค.ศ.1769 มีเด็กชายเล็ก ๆ คนหนึ่ง ชื่อ โบนาปาร์ต (Bonaparte) เกิดบนเกาะคอร์ซิกา กลางทะเลเมดิเตอร์เรเนียน เขามีความใฝ่ฝันอยากจะเป็นทหาร พออายุได้ 10 ขวบก็ไปเข้าโรงเรียนทหารที่ปารีส ในประเทศฝรั่งเศส อีก 14 ปีต่อมา เขาได้รับยศเป็นร้อยเอกแห่งกองทัพบก ความแกล้วกล้าห้าวหาญของเขา ส่งผลให้ชื่อเสียงของเขาจรจายไปไกล

พอถึงปี 1896 โบนาปาร์ตก็ได้รับแต่งตั้งเป็นแม่ทัพ และยกพลไปโจมตีประเทศอิตาลีและประสบความสำเร็จอย่างงดงาม เขากลับมาฝรั่งเศสพร้อมกับเพื่อนคู่ใจอีกสองคนเพื่อจัดตั้งรัฐบาลใหม่ มีการปฏิรูปอย่างใหญ่หลวงทางด้านการเมืองและเศรษฐกิจ

โบนาปาร์ตมีอำนาจมากขึ้นเรื่อย ๆ ถึงปี 1804 เขาก็ประกาศว่า ตนเป็นจักรพรรดิแห่งฝรั่งเศส คือ “นโปเลียนมหาราช” (Napoleon I) สยายอำนาจครอบคลุมไปอย่างรวดเร็วทั่วยุโรป โดยยึดครองเยอรมัน ออสเตรียและรัสเซีย

แต่นั้นก็แหละ “อำนาจเป็นเหมือนสนู๋ ยิ่งใช้มากเท่าใด ยิ่งหมดเร็วเท่านั้น” ในปี 1812 นโปเลียนยกทัพบุกเข้าไปในรัสเซีย แต่ไปติดพายุหิมะเฉยพ่ายแพ้กลับมาอย่างยับเยิน – สิ่งนี้ เป็นสัญญาณเตือนให้ประเทศอื่น ๆ ลุกฮือขึ้นต่อสู้ การรบพุ่งยืดเยื้อมาจนกระทั่งถึงปี 1814 นโปเลียนถูกบังคับให้สละราชบัลลังก์ และส่งตัวไปปล่อยไว้ที่เกาะเอลบา กลางทะเลเมดิเตอร์เรเนียน

ปีต่อมา นโปเลียนได้พยายามที่จะหวนกลับคืนสู่อำนาจอีกครั้ง แต่ถูกต่อต้านจากกองทัพพันธมิตรอย่างเหนียวแน่น มีการปะทะกันอย่างดุเดือดที่วอเตอร์ลู ในเดือนมิถุนายนกองทัพของนโปเลียนก็พ่ายแพ้ซ้ำสอง จึงถูกเนรเทศไปอยู่ที่เกาะเซนต์เฮเลน่ากับสมุนคู่ใจไม่กี่คนในมหาสมุทรแอตแลนติก ห่างจากฝั่งแอฟริกา 2,000 ไมล์

จักรพรรดิผู้ยิ่งใหญ่ จบชีวิตลงเมื่ออายุได้ 52 ปี บนเกาะร้างในปี 1821

ท่านผู้อ่านที่รัก ที่ผมนำเรื่องนี้มาเล่า ก็เพื่อจะเปรียบเทียบให้เห็นภาพคนที่ถูกเนรเทศออกไปจากบ้านเกิดเมืองนอนของตน คือชนชาติอิสราเอล พวกเขาอาศัยอยู่ในแผ่นดินคานาอันด้วยความผาสุกมาตั้งแต่สมัยอับราฮาม ลูถึงสมัยของกษัตริย์เยโฮยาคินและเศเดคียาห์ พวกเขาต้องมีอันพลัดพรากจากบ้านเกิดเมืองนอนของตน ไปอยู่ในประเทศบาบิโลน ที่จริงพวกเขามีได้เต็มใจไปหรอก แต่เพราะได้ทำความผิดบาปต่อพระเจ้า จึงพ่ายแพ้สงครามและถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลย

เจ็ดสิบปีแห่งการเป็นทาส

เราคงจำกันได้ว่า กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์แห่งบาบิโลน ได้ยกกองทัพอันเกรียงไกรมาโจมตีกรุงเยรูซาเล็มในปี กคศ.606 พร้อมกับกวาดต้อนผู้คนจำนวนมากไปเป็นเชลย

ต่อมาในปี กคศ.536 กษัตริย์ไซรัสแห่งเปอร์เซียก็กรีธาทัพเข้าโจมตีบาบิโลน และสามารถเอาชนะกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้

“ในปีแรกแห่งรัชกาลไซรัสพระราชกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย” (เอสรา 1:1)

ไซรัสมีนโยบายตรงกันข้ามกับเนบูคัดเนสซาร์ กล่าวคือ ไซรัสต้องการปล่อยทาสให้กลับสู่ภูมิลำเนาเดิม ส่วนเนบูคัดเนสซาร์ต้องการกวาดต้อนคนต่างชาตินำมาไว้ในบ้านเมืองของตนเพื่อเป็นทาส

นับเป็นเวลาอันยาวนานร่วม 70 ปี ที่คนของพระเจ้าต้องตกอยู่ในเงื้อมมือของพวกศัตรู ดังที่ว่าได้แล้ว เพราะพวกเขาต้องดิ้นและทำความผิดบาป ทั้ง ๆ ที่พระวอพระนของพระเจ้าได้เตือนพวกเขาล่วงหน้าครั้งแล้วครั้งเล่า ผ่านทางปากของเยเรมีย์ “แผ่นดินนี้ทั้งสิ้น จะเป็นที่เรีกร้างและทิ้งร้าง และบรรดาประชาชาติเหล่านี้จะปรนนิบัติกษัตริย์บาบิโลนอยู่เจ็ดสิบปี” (เยเรมีย์ 25:11, 29:10, 2 พงสาวดาร 36:21, ดาเนียล 9:2)

ตลอดระยะเวลาอันยาวนานเช่นนี้ เพียงพอที่จะเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิต ทักษะ ความคิดและความตั้งใจของพวกเชลยได้ แต่สำหรับพวกยิวแล้ว หากเป็นเช่นนั้นไม่ ไม่มีอะไรมาเปลี่ยนแปลงพวกเขาได้เลย พวกเขายังคงศรัทธาในพระเจ้า และมีจิตใจมุ่งมาดปรารถนาที่จะกลับไปบูรณะบ้านเกิดเมืองนอนของตน – ไม่เหมือนพวกเราในสมัยนี้ (บางคน) ที่อยากจะไปอยู่ในต่างแดนมากกว่าอยู่ในประเทศของตนเอง มีหน้าซำบ่างคนพอไปอยู่เมืองนอกสี่ห้าปีกลับมาพูดไทยไม่ค่อยชัดเสียแล้ว

เอกลักษณ์ของพวกยิวคือ มีความทรหดอดทนเป็นเลิศ ขยันขันแข็งในการทำงาน รักความรู้ ความก้าวหน้า คั่นคว้าอยู่เสมอ ประหยัดและอดออม แต่หัวแข็งและดื้อรั้นที่สุด ด้วยเหตุนี้เอง พวกเขาจึงมักคิดกบฏต่อพระเจ้าอยู่เรื่อย ๆ จนทำให้พระองค์ทนไม่ได้ สำแดงพระพิโรธและเนรเทศพวกเขาออกไปจากแผ่นดินแห่งพันธสัญญา (เป็นที่น่าสังเกตว่า ตลอดประวัติศาสตร์อันยาวนานของโลกนี้ อิสราเอลมีส่วนช่วยทำให้เกิดความเจริญก้าวหน้าทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีสมัยใหม่นานัปการ มีนักวิทยาศาสตร์ที่มีชื่อเสียงก้องโลก เช่น ไอสไตน์ ผู้ค้นพบสูตรปรมาณู นักจิตวิทยานามกระเดื่องชาวออสเตรเลียชื่อสายยิว เช่น ซิกมันด์ ฟรอยด์ เป็นต้น แต่เราก็พบอีกว่า ชาวยิวนี้ก่อปัญหาให้แก่มนุษยชาติอยู่ไม่รู้หยุดหย่อน

หลังจากที่ชนชาติอิสราเอลได้พลัดพรากกระจัดกระจายไปอยู่ตามประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกเป็นเวลานานกว่า 1,000 ปี ถ้าเป็นชนชาติอื่นคงจะถูกกลืนชาติหรือสูญพันธุ์ไปแล้ว แต่ยิวไม่ได้เป็นดังนั้น

ไม่ว่าพวกเขาจะไปอยู่แห่งหนตำบลใด พวกเขาก็ยังเป็นยิว ซึ่งเป็นเหมือนทองที่รักษาคุณลักษณะของตนเองไว้ แม้จะตกน้ำ ตกไฟ และถูกทุบ แต่ทองก็ยังคงเป็นทอง ที่ส่องแสงประกายเปล่งปลั่งรูปลักษณะ อาจเปลี่ยนไป แต่คุณค่าไม่มีวันเปลี่ยนแปลง – ทำให้คิดถึงชีวิตคริสเตียนของเรา ควรจะเลียนแบบจากประชากรของพระเจ้าเหล่านี้ พระเยซูคริสต์ตรัสแก่เราว่า “ท่านทั้งหลายเป็นเกลือแห่งแผ่นดินโลก” (มัทธิว 5:13) เกลืออยู่ที่ไหนย่อมเป็นเกลืออยู่วันยังค่ำ คือรักษาความเค็มซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของตนเองไว้ คริสเตียนอยู่ที่ไหนย่อมเป็นคริสเตียน มีความรัก ความบริสุทธิ์ ความชื่นชมยินดีและมีสันติสุขอยู่เสมอ (แต่น่าเสียดายเหมือนกันที่มีคริสเตียนบางคน ทำตัวประหนึ่งจิ้งจก เขาจะเปลี่ยนสี (นิสัย) ไปตามสถานการณ์แวดล้อม)

เพื่อนของผมคนหนึ่งเล่าให้ฟังว่า ปัจจุบันถ้าใครไปเที่ยวประเทศอิสราเอล จะได้ยินคนยิวพูดกันในภาษาคั้งเดิม คือภาษาฮีบรู เป็นภาษาที่ใช้ในสมัยพระคัมภีร์เดิม ไม่ว่าจะปายร้านค้า ปายซื้อถนน ตลอดไปจนถึงเมนูในร้านอาหารจะมีภาษาฮีบรูกำกับไว้เสมอ

ไม่เพียงมีการฟื้นฟูทางด้านภาษาเท่านั้น แต่คนอิสราเอลที่เดินทางกลับคืนสู่บ้านเกิดเมืองนอนของตน ยังมีการฟื้นฟูทางด้านวัฒนธรรม ประเพณี การแต่งกาย พิธีกรรมทางศาสนา ตามที่ได้บันทึกไว้ในพระคัมภีร์อีกด้วย พวกเขาได้พลิกพื้นทะเลทรายให้เขียวชะอุ่มไปด้วยพืชพันธุ์นานาชนิด นับว่าเป็นงานที่ใช้เวลาและความพยายามอย่างสูงยิ่งทีเดียว – ตรงกันข้ามกับคนไทยเรา ซึ่งพยายามที่จะให้แผ่นดินที่เขียวชะอุ่มกลายเป็นทะเลทรายให้ได้ ด้วยการตัดไม้ทำลายป่า

ผู้ที่นั่งเครื่องบินผ่านไปทางแถบตะวันออกกลาง จะสังเกตเห็นอย่างชัดเจนว่า ประเทศอิสราเอลอยู่ตรงไหนเนื่องจากจะเห็นความเขียวขจีของแมกไม้ที่ผุดขึ้นท่ามกลางทะเลทรายสีน้ำตาลอันแห้งแล้ง ปัจจุบันอิสราเอลสามารถส่งผลไม้หลายชนิดออกไปติดตลาดโลก ตั้งแต่ย่านเอเชียยันไปถึงยุโรปและอเมริกา การเกษตรของยิวได้พัฒนาก้าวหน้าไปกว่าชาติใด ๆ ในโลก

เมื่อไม่นานมานี้ ผมได้อ่านการ “ขออาทิ” เรื่องเมืองไทยใกล้จะเป็นประเทศมหาอำนาจ ตอนหนึ่งผู้ขอได้กล่าวอย่างสะใจว่า “ประเทศทางตะวันออกกลางมีบ่อน้ำมันเพราะมีทะเลทราย และร่ำรวยอย่างมหาศาล ประเทศไทยก็จะร่ำรวยกลายเป็นประเทศมหาอำนาจในไม่ช้านี้ เพราะป่าไม้ของเรากำลังถูกโค่นทำลายลง เพื่อให้พื้นที่กลายเป็นทะเลทราย เมื่อเป็นทะเลทรายก็จะมีน้ำมัน เราก็จะขุดน้ำมันขายกลายเป็นมหาเศรษฐีกันโดยถ้วนหน้า”

70 ปีแห่งการตกเป็นทาสในประเทศบาบิโลน เป็นห้วงเวลาแห่งความทุกข์ยากลำบาก พวกยิวต้องทำงานอย่างหนักหน่วงในฐานะของทาส หรือเชลยสงคราม ไม่มีเสรีภาพ ไม่มีเวลาเป็นของตนเอง

ไม่มีวิหารที่จะนมัสการพระเจ้า ไม่มีการร้องเพลงสดุดีอย่างเปิดเผย มัคธีว เชนริกกล่าวว่า “เวลานั้น พวกยิว ไม่มีอะไรเป็นของตนเองเลย”

บทเรียนจากความเป็นทาส

คนเฒ่าคนแก่ของไทยเรามักจะสอนลูกหลานว่า “คูหลังคูละคร แล้วย้อนคูตัวเอง”

ในทำนองเดียวกัน เมื่อเราดูประวัติของชนชาติอิสราเอลแล้ว เราก็จะนำเอาประสบการณ์ของพวกเขามาเป็นบทเรียนในชีวิต เราต้องยอมรับว่า มีคริสเตียนหลายคนตกอยู่ในสภาพของชาวียิว กล่าวคือ เขาตกเป็นทาสของบางสิ่งบางอย่าง ต้องทำงานหนักอย่างหามรุ่งหามค่ำไม่มีเวลาและไม่มีเสรีภาพ เพราะถูกอำนาจของมารชาตานพันนาการไว้ ไม่มีเวลาในการอ่านพระคัมภีร์ อธิษฐาน ไม่มีเวลาเป็นพยาน ไม่มีเวลาในการไปโบสถ์นมัสการพระเจ้า ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณเต็มไปด้วยความแห้งแล้งดังทะเลทราย ร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าแบบซังกะตายไร้ชีวาชีวิตแต่ความวุ่นและแสนซึ้ง

เมื่อไม่นานมานี้ ชายคนหนึ่งเขียนจดหมายถึงผู้จัดทำหนังสือคู่มือการอ่านพระคัมภีร์ (RPG) ว่า “ผมไม่มีเวลาที่จะอ่านพระคัมภีร์ เนื่องจากต้องทำงานหนักมาก กลับมาถึงบ้านก็เหนื่อยและอ่อนเพลีย จึงขอให้จัดส่งหนังสือคู่มืออ่านพระคัมภีร์มาให้ผมตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป”

เมื่อรับจดหมายฉบับนี้แล้ว ผู้จัดทำกล่าวกับเพื่อนร่วมงามของเขาว่า “น่าเสียดาย...เมื่อชายคนนี้นั้นไปอยู่จำเพาะพระพักตร์พระเจ้า พระองค์คงจะตรัสว่า “เราไม่มีเวลาสำหรับเจ้าเหมือนกัน” มันเป็นเรื่องที่น่าเศร้าใจจริง ๆ

ผู้เชี่ยวชาญทางด้านสังคมของไทยได้กล่าวว่า เอกลักษณะของคนไทยคือ “ขาดความกระตือรือร้น ชอบความสบายเป็นกันเอง ขาดระเบียบวินัย ชอบทำเป็นเล่นและเล่นเป็นทำ ตัวใครตัวมัน ไม่ตรงต่อเวลา ลืมง่าย ฯลฯ”

คนทางภาคเหนือมักจะพูดเป็นกลอนว่า

“จะอู้ออกปาก มันลำบากใจ
จะยะจะใด ผ่างฮ้ายผ่างเปื้อ
บ่ได้กินข้าว บ่ได้กินปลา
อันต๋องนั้นหนา มันก็ใคร่อยาก
เอาจิ้นเอาน้ำ เอาข้าวใส่ปาก
มันมาก็คียาก จะขบจะเกี้ยว
ปอกินอ้อมแล้ว มันก็หายอยาก

ก่มาลำบาก ต้องไล่เป็นเกี้ยว
ก็คอยากจะขี่ ก็คยากจะเยี้ยว
หน้าค้ำหน้าเขี้ยว ผ่างซ่ายผ่างเปี้ยว”

เราจะไม่เสียเวลากับการอธิบายกลอนนี้ แต่อยากจะเน้นให้เห็นว่า คริสเตียนจะไม่มีวันที่พบกับสันติสุขและความอึดใจพอใจ จนกว่าจะกลับมาหาพระเจ้าอย่างแท้จริงชนชาติอิสราเอลจะไม่มีวันได้พบอย่างสงบสุข จนกว่าเขาจะกลับมาสู่แผ่นดินแห่งพันธสัญญา คริสเตียนก็เช่นเดียวกัน “เพราะว่าพระคริสต์ทรงเป็นสันติสุขของเรา” (เอเฟซัส 2:14)

ถ้าท่านเป็นคนหนึ่งที่กำลังตกอยู่ในสภาพคล้ายคลึงกับชาวยิว จึงกลับมาหาพระองค์ด้วยความถ่อมใจ สารภาพความผิดบาป พระเจ้าทรงพร้อมเสมอที่จะให้อภัยโทษ (1 ยอห์น 1:9) นักเทศน์ท่านหนึ่งกล่าวจากพระธรรมมีคาห์ 7:19 ว่า เมื่อพระเจ้าทรงโปรดยกโทษความผิดบาปของเราทั้งหลายแล้ว พระองค์ก็ทรงเหวี่ยงมันทิ้งลงทะเลที่ลึกที่สุด และทรงเขียนป้ายปักไว้ ณ ที่นั่นด้วยว่า “ห้ามทอดแห”

สารานุกรมได้บอกว่า มหาสมุทรที่ลึกที่สุดนั้นลึกถึง 32,089 ฟุต ลองตรองดูเถิดว่า พระเยซูคริสต์ทรงเหวี่ยงปากของเราไปไกลขนาดไหน – สรรเสริญพระเจ้า “ความสุขจึงมีแก่ผู้ที่พระเจ้ามิได้ทรงถือโทษ”

พระเจ้าทรงใช้ทุกสิ่งทุกอย่างได้

“พระเจ้าทรงรบเร้าจิตใจของไซรัสพระราชกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย พระราชาจึงมีประกาศตลอดทั่วพระราชอาณาจักรของพระองค์ และทรงบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษรว่า...” (เอสรา 1:1)

ในพระคัมภีร์ฉบับ NIV แปลว่า “พระเจ้าทรงทำการเคลื่อนไหวในจิตใจของไซรัส” แต่ฉบับคิงเจมส์ว่า “The Lord stirred up spirit of Cyrus king of Persia” คำว่า “Stirred” ในภาษาฮีบรูคือ “Ur” หมายถึงปลุกให้ตื่นขึ้น ทำให้เกิดการเคลื่อนไหว หรือการกระพือ (ไฟ) ให้ลุกโชนชิ่ง หรือทำให้มีการเปลี่ยนแปลงทางด้านสถานการณ์

เมื่อท่านอ่านพระคัมภีร์ตอนนี้ ท่านเคยแปลกใจไหมว่า ทำไมพระเจ้าทรงใช้กษัตริย์ไซรัส ซึ่งเป็นคนต่างชาติที่ไม่นับถือพระเจ้า (แถมยังมีจิตใจโหดเหี้ยมอีกด้วย) ให้ทำงานของพระองค์? คำตอบก็คือ พระเจ้าทรงใช้ทุกคนได้ เพื่อให้แผนการของพระองค์สำเร็จครบถ้วน

นี่คือฤทธิ์อำนาจอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า ทุกสิ่งทุกอย่างในโลกและจักรวาลเป็นอุปกรณ์ที่พระองค์จะทรงหยิบฉวยเอามาใช้ได้ เพื่อให้หน้าพระทัยของพระองค์บรรลุถึงเป้าหมายที่ทรงวางไว้แต่

แรกเริ่ม พระองค์ทรงใช้กษัตริย์คนสามัญ ทรงใช้คนร่ำรวย คนยากจน ทรงใช้คนแข็งแรงคนอ่อนแอ ทรงใช้คนเฉลียวฉลาดและทรงใช้คนโง่

พระเจ้าทรงใช้ได้แม้กระทั่งสัตว์ ยังจำได้ไหม ขณะที่บิลอามกำลังจะไปแข่งสาปชนชาติอิสราเอล (เพราะบิลอามรับชองขาวจากศัตรูของอิสราเอล) พระเจ้าทรงใช้ทูตสวรรค์มาขวางหน้าไว้ และทรงเปิดปากของลาให้พูดเป็นภาษามนุษย์ (กัณดารวิถี 22) อีกครั้งหนึ่ง ขณะที่เอลียาห์ได้หนีอย่างหัวซุกหัวซุน เพื่อให้พ้นจากเงื้อมมือของพระนางอิซาเบ็ลลมหาเสีของกษัตริย์อาฮาซ ท่านวิ่งหนีจนหมดแรงนอนพักพาบอยู่ที่ถ้ำธารเครีต หิวโหยเนื่องจากไม่ได้รับประทานอาหารมาหลายมื้อแล้ว พระเจ้าก็ทรงใช้อีกานำเอาขนมปังมาเลี้ยงเอลียาห์ที่นั่น (1 พงษ์กษัตริย์ 17)

ปกติอีกาเป็นสัตว์ที่ชอบขโมยและเห็นแก่ตัวอย่างร้ายกาจ การให้ขนมปังแก่อีกาก็เหมือนกับ การ “ตะหมูเข้าปากหมา” แต่พระเจ้าก็ทรงบังคับบัญชาอีกาได้โดยไม่มีปัญหาใด ๆ เลย

นอกจากนั้น เมื่อเราอ่านพระคัมภีร์ต่อไป ก็พบอีกว่า พระเจ้าทรงใช้ชนชาติต่าง ๆ มาสอนอิสราเอล (ฮาบากุก 1) และที่น่าประทับใจมากที่สุดก็คือ พระเจ้าทรงสามารถใช้ “ก้อนหิน” ให้ร้องเพลงได้ – นำอัศจรรย์จริง ๆ

ความเข้าใจผิด

คริสเตียนหรือผู้เชื่อพระเจ้าบางคนมักจะเข้าใจผิดและทะนงตนคิดว่า “ตนเองเป็นคนดีเลิศ” บางคนถึงกับแบ่งบารมีทับรัศมีพระเจ้า บางคนกล้าขนาดทวงบุญคุณต่อพระองค์ (อาจจะมิได้พูดออกมาทางปาก แต่คิดในใจ) ว่า “ที่ฉันมาเป็นคริสเตียนนี่ก็คิดหนักหนาแล้วนะ ...ฉันต้องเสียสละเวลาของฉันในการมาโบสถ์ ฉันต้องเสียสละเงินทองเพื่อศิษยาภิบาลจะมีอยู่มีกิน ฉัน...ฉัน...และฉัน” เมื่อพระเจ้าทรงต้องการที่จะเรียกให้เรารับใช้พระองค์ เรามักจะมีท่าที่แบบ “ชักท่า หน้าอ รอนาน งานมาก ปากเสีย”

ชักท่า – เมื่อได้ยินเสียงพระเจ้าตรัสเรียก เราก็ไม่ค่อยสนใจใยดี ทำเฉย ๆ เสีย แก่ลิ่งทำหุทวนลมเสียอย่างนั้นแหละ (ใครจะทำไม?) เพราะขึ้นไปงานตอบพระคำรัสของพระเจ้า เดียวพระองค์จะทรงใช้ไปทำงานคริสตจักรต้องลาออกจากงานในบริษัท (ซึ่งเงินเดือนงาม) อยู่ในคริสตจักรในเมืองพอว่าพระองค์อาจจะใช้ให้ไปอยู่คริสตจักรในชนบทชายแดนโน่น

หน้าอ – ไม่มีความชื่นชมยินดีในชีวิตการเป็นคริสเตียน หลบ ๆ ซ่อน ๆ เป็นคริสเตียนแบบเสียบ ๆ ไม่ยินดีในการอ่านพระคัมภีร์ อธิษฐาน และสามัคคีธรรมกับพี่น้องในพระคริสต์ ทำตนเหมือน

คนอมทุกข์แบกโลกไว้ทั้งโลก ทำหน้าอย่างนี้เข้าไว้ เพื่อเมื่อพระเจ้าทอดพระเนตรเห็นก็ผ่านเลยไป และทรงใช้คนที่ยินดีและเอาจริงเอาจังแทน

รอนาน – เมื่อพระเจ้าตรัสว่า “เราจะใช้ผู้ใดไปใครจะไปแทนเรา” (อิสยาห์ 6:8) อย่าตอบเป็นอันขาดว่า “ข้าพระองค์นี่พระเจ้าข้า ขอทรงใช้ข้าพระองค์ไปเถิด” แต่จงเงียบเสีย ถ้าพระองค์ตรัสเรียกบ่อย ๆ เข้าก็ตอบไปว่า “ข้าพระองค์ไม่ว่างพระเจ้าข้า...ติดงาน ติดเงิน ติดครอบครัว ติดแฟน ติดความสะดวกสบาย ...ญาติพี่น้องเพื่อนฝูงของข้าพระองค์อยู่นั้น ใจพระเจ้าข้า โปรดทรงใช้พวกเขาไปเถิด”

งานมาก – ทำตัวประหนึ่งว่าจะตายวันตายพรุ่งด้วยการทำงาน - - ทำงาน - -ทำงานของโลกนี้ อย่าไปถามศิษยาภิบาลเป็นอันขาดว่า “มีอะไรที่จะให้ผมช่วยได้บ้าง?” เพราะขึ้นถาม เดียวจะเป็นการเอาตัวเข้าไปผูกกับงานของพระเจ้า แล้วจะทำให้ถอนตัวลำบาก ซึ่งทำให้เสียทั้งเงินและเสียทั้งเวลา

“คนที่บอกว่า ไม่มีเวลา มักจะไม่ได้ทำอะไรเพื่อพระเจ้า” – อย่าคิดว่าคำพูดประโยคนี้เป็นความจริง แต่จงพูดเหมือนเศรษฐีคนนั้นว่า “จิตใจเอ๋ย สุขสบายเถิด จงกินดื่ม สนุกสนาน เพราะมีทุกอย่างครบครันแล้ว”

ปากเสีย – อย่าปล่อยให้ปากอยู่ว่าง ๆ เดียวมันจะเฉาและเหงาตาย ต้องทำเป็นเหมือนคนที่กินแกงบอนโทรสัฟท์ไปหาคนโน้นทีคนนี่ที นินทาพี่น้องคริสเตียนบ้างตำหนิผู้ปกครองคริสตจักรบ้าง และกล่าวโทษศิษยาภิบาลให้มากหน่อย

ใครก็ตามที่มีลักษณะตามที่กล่าวมานี้ โปรดระมัดระวังให้ดี สักวันหนึ่ง พระเจ้าจะทรง “ปลดระวาง” เพราะขอหั่นยื่นยื่นอย่างชัดเจนว่า เราไม่ใช่ฝ่ายเลือกพระเจ้า แต่พระองค์ต่างหากที่ทรงเป็นฝ่ายเลือกพระเจ้า ” (ยอห์น 15:16)

ขอให้เราตระหนักว่า พระเจ้าทรงใช้สิ่งอื่นแทนมนุษย์ได้ เมื่อครั้งที่พระเยซูคริสต์เข้าสู่กรุงเยรูซาเล็มบรรดาประชาชนได้อัญเชิญพระองค์เสด็จบนหลังลา แล้วเอาเสื้อผ้าของตนปลงตามถนน แสดงถึงความเคารพว่าพระองค์ทรงเป็นจอมกษัตริย์ ทุกคนต่างมีความชื่นชมยินดีและร้องสรรเสริญด้วยเสียงอันดังว่า “ทรงพระเจริญ” ครั้นพวกฟาริสีได้ยินและเห็นดังนั้น จึงไปบอกพระเยซูห้ามปรามประชาชนให้เงียบเสีย พระองค์ตรัสสวนกลับไปว่า “เราบอกท่านทั้งหลายว่า ถึงคนเหล่านี้จะเงียบเสียศิลาทั้งหลายจะส่งเสียงร้อง” (ลูกา 19:35-40)

ข้อความที่ประทับใจมากก็คือ “ถึงคนเหล่านี้จะเงียบก่อนหินก็ยังจะส่งเสียงร้องสรรเสริญพระเจ้า” แม้ว่าเราจะเงียบ แต่พระเจ้าก็ทรงใช้ก่อนหินให้ทำงานของพระองค์ได้แม้คริสเตียน ศิษยาภิบาล อาจารย์ทั้งหลายจะเงียบเสียพระเจ้าก็ยังทรงใช้ก่อนหินให้ร้องเพลง อธิษฐาน สรรเสริญและประกาศพระนามของพระองค์ได้

ถ้าใครก็ตามที่ได้เห็นถึงความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าอย่างแท้จริงแล้ว เขาจะนิ่งเงียบอยู่ไม่ได้ แต่จะกล่าวออกมาเหมือนกับอิสยาห์ว่า “ข้าพระองค์อยู่ที่นี่พระเจ้าข้า ขอทรงใช้ข้าพระองค์ไปเถิด”

ผู้อ่านที่รัก พระเจ้าทรงใช้ท่านแล้วหรือยัง?

บทที่ 2 ก็นสู่มาคูณิ

ในสมัยหนึ่ง ครั้งที่ผมยังเป็นหนุ่มอยู่ มีเพลงหนึ่งที่ฮิตมาก ซึ่งมีเนื้อร้องท่อนหนึ่งว่า

“บ้านเรา แสนสุขใจ แม้จะอยู่ที่ไหน ไม่สุขใจเหมือนบ้านเรา - -”

ชนชาติอิสราเอลก็มีความคิดในทำนองเดียวกันนี้ ไม่มีอะไรที่จะมีค่าเทียบเทียมเท่ากับการได้มีโอกาสกลับคืนสู่คานาอันแผ่นดินแห่งพันธสัญญาของพระเจ้า รับบิ (ครูสอนพระบัญญัติ) มีชื่อเสียงคนหนึ่งของยิวได้กล่าวว่า “วันเดียวในแผ่นดินแม่ ก็ดีกว่าพันวันในแผ่นดินอื่น”

ย้อนหลังไปเมื่อปี กคศ.606 กองทัพอันเกรียงไกรของบาบิโลน บุกเข้าโจมตีกรุงเยรูซาเล็มเป็นครั้งแรก และจับผู้คนไปเป็นเชลย ในปี กคศ.597 กองทัพของศัทรูหวนกลับมาอีกครั้ง คราวนี้จับกุมชาวยิวราว 10,000 คน ไปเป็นทาส ต่อมาอีกในปี กคศ.586 กษัตริย์เนบูคัดเนซซาร์ก็กรีธาทัพใหญ่มาบุกทลวงพังกำแพงเมืองเยรูซาเล็มทูลทำลายพระวิหารอันสวยงามของพระเจ้า จนราบเป็นหน้ากลองพร้อมกับขนข้าวของเครื่องใช้และผู้คน ไปยังประเทศบาบิโลน

เบื้องหลังของเรื่องนี้ดูได้จาก 2 พงศาวดาร 36:17-21 ทหารบาบิโลนได้ฆ่าชาวยิวตายเป็นเบือ ธิบข้าวของมีค่า เสาพระราชวังและพระวิหารของพระเจ้า ส่วนคนที่รอดตายก็ถูกกวาดต้อน ไปเป็นเชลย

จิตใจที่แตกสลาย

เมื่อเราได้เห็นถึงความล่มจม ทางฝ่ายวัตถุของชนชาติอิสราเอลแล้ว ทำให้คิดถึงถึงสภาพความล่มจมทางด้านจิตวิญญาณไม่ได้ ในคริสตจักรของพระเจ้า บางแห่งในปัจจุบัน อาจจะได้รับภารกิจสร้างขึ้นอย่างโอ้อ่าหรรษา ติดเครื่องปรับอากาศ มีเฟอร์นิเจอร์ครบครัน แต่ทว่าเมื่อมองดูภายในใจ และจิตวิญญาณของเขาแล้ว มันแตกสลายแทบไม่มีชิ้นดี

ซึ่งสังเกตได้จากการเป็นไปแบบเนือย ๆ แคน ๆ ตามพิธีรีตอง ร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าแบบซังกะตาย พบปะหน้ากันก็ยิ้มแหย่ง ๆ ตามธรรมเนียมของคริสเตียน การประชุมไม่ได้เต็มไปด้วยจิตวิญญาณและความจริง แต่จิตใจฝักใฝ่อยู่แต่เนื้อหนัง และการพึ่งเทศน์แบบจำใจ เข้าหูซ้าย ปิดตาขวา ใจนี้ก้อยู่ตลอดเวลาว่า “เมื่อไหร่จะกล่าวคำว่าอาเมนเสียที”

มีเรื่องเล่าว่า คริสตจักรแห่งหนึ่งมีการประชุมนมัสการพิเศษในตอนกลางคืน ขณะที่ทุกคนกำลังร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าอยู่นั้น ก็มีเยาวชนคนหนึ่งอุตริเอาหน้ากากผีใส่แล้วไปยืนอยู่ข้าง ๆ หญิงชราคนหนึ่ง

เมื่อนางเหลียวมาเห็นเข้า ก็ตกใจสุดขีดหน้าซีดเผือดเข้าอ่อน หนังสือเพลงหลุดตกจากมือ นางรีบยกมือไหว้แล้วละล่ำละลักว่า “ท่านซาตานเจ้าข้า...อีฉันกลัวแล้วอย่าทำอะไรอีฉันเลย...”

เยวชนคนนั้นหัวเราะหึ ๆ ในลำคอ ทำให้หญิงชรายังกลัวใหญ่ นางพูดต่อไปว่า “ถึงแม้ว่าอีฉันจะเป็นคริสเตียนมาอีสิบปีแล้ว แต่จิตใจของอีฉันยังอยู่กับท่านเสมอแหละค่ะ”

นี่คือสภาพของคนที่มีจิตใจแตกสลายทางด้านจิตวิญญาณเสียแล้ว

คริสเตียนที่แท้จริง จะต้องนมัสการพระเจ้าด้วยจิตวิญญาณและความจริง (ยอห์น 4:24)

เป้าหมายของพระเจ้าสำหรับคนอิสราเอล

“ไซรัสพระราชกษัตริย์แห่งเปอร์เซียตรัสตั้งนี้ว่า.... มีผู้ใดในหมู่พวกท่านที่เป็นประชากรของพระองค์ ขอพระเจ้าสถิตอยู่กับเขา และขอให้เขาขึ้นไปยังเยรูซาเล็มซึ่งอยู่ในยูดาห์ และสร้างพระนิเวศของพระเจ้าแห่งอิสราเอล” (เอซรา 1:2-3)

พระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับชนชาติอิสราเอลคือ “ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มและสร้างพระวิหาร” บางคนแปลกใจถามว่า ทำไมพระเจ้าไม่ให้พวกเขาขึ้นไปที่สะมาเรีย หรือที่กาลิลี ที่อียิปต์หรือที่ในบาบิโลน ทำไมต้องลำบากลำบากส่งขารไปยังที่เก่าที่เดิมด้วย?

คำตอบก็คือ พระเจ้าทรงเห็นว่า ที่เยรูซาเล็มนั้นเหมาะสมที่สุด เป็นสถานที่ที่พระองค์ทรงเลือกสรรไว้ตั้งแต่ครั้งโบราณกาล สถานที่ที่เคยกำหนดให้ดาวิดและซาโลมอนสร้างพระวิหารถวายแด่พระนามอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ พระองค์ต้องการให้พลไพร่กลับไปปฏิบัติที่เดิม พื้นฟูการนมัสการขึ้นใหม่

คนชอบของใหม่ ๆ

นิสยอันถาวรของมนุษย์เรานั้นคือ “ชอบของใหม่ ๆ” ดังเพลงที่ชาวโลกชอบร้องกันเกร่อว่า “ใหม่ ๆ หน้าตาจุ่มจิม เก่า ๆ มันเป็นสนิม” บางทีกฎข้อนี้ก็ไม่ได้รับการยกเว้นสำหรับคริสเตียนด้วย ทุกวันนี้คริสตจักรไทยมีปัญหาใหญ่ที่แก้ไม่ตก กล่าวคือ คริสเตียนย้ายโบสถ์ โบสถ์ไหนนักเทศน์มีชื่อเสียง คริสเตียนจะพากันยกขบวนแห่กันไปที่นั่น โดยถือว่า นี่เป็นการเพิ่มพูนคริสตจักรวิธีหนึ่ง (แต่เป็นวิธีแบบง่าย ๆ)

ตามตำราการเพิ่มพูนคริสตจักร ที่สอนกันอยู่ตามโรงเรียนพระคริสตธรรมต่าง ๆ มีอยู่ 3 วิธีคือ หนึ่ง เพิ่มพูนโดยวิธีประกาศกับคนที่ไม่เชื่อ สอง เพิ่มพูนโดยการแต่งงานกันระหว่างคนในคริสตจักรหรือระหว่างคริสตจักร สาม เพิ่มพูนโดยการมีลูกหลานเกิดขึ้นในโบสถ์ – แต่ปัจจุบันมีตำราเพิ่มพูน

คริสตจักรเล่มใหม่สอนว่า มีอีกวิธีหนึ่งคือ เพิ่มพูน โดยการ “แย่งลูกแกะ” จากคริสตจักรอื่นมาเป็นสมาชิกคริสตจักรของตนเอง

นักเทศน์ท่านหนึ่งได้เล่าให้ผมฟังว่า ครั้งหนึ่งมีศิษยาภิบาลสองคนมาพบกันเข้า โดยบังเอิญ ทั้งสองมีคริสตจักรอยู่ไม่ห่างไกลกันนัก ศิษยาภิบาลคนแรกเอ่ยขึ้นว่า “ขอบพระคุณพระเจ้า เดือนนี้พระเจ้าทรงอวยพระพรให้คริสตจักรของผมมีสมาชิกเพิ่มขึ้น 10 คน”

ศิษยาภิบาลคนที่สองสีหน้าไม่ค่อยแจ่มชื่นนักกล่าวว่า “สำหรับผมแน่...เดือนนี้พระเจ้าไม่ได้ อวยพระพรคริสตจักรผมเลย เพราะสมาชิกในคริสตจักรของผมหายไป 10 คน”

หังเรื่องนี้แล้วขำไม่ออกครับ!

เราอาจกล่าวได้ว่า มีผู้นำคริสตจักรบางคนที่ยังว่าคริสตจักรของเขานั้นเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว ตามความเป็นจริงแล้ว มิได้มาจากคนที่กลับใจใหม่ล้วน ๆ แต่เป็นคริสเตียนที่ย้ายมาจากโบสถ์อื่นถึง 60-70%

ทำไมคริสเตียนจึงชอบย้ายโบสถ์? ปัญหาอันนี้ยังไม่มีใครอาจหาญวิเคราะห์ได้อย่างถึงแก่น แต่เท่าที่รู้จักคือบางคนอ้างว่าที่ย้ายโบสถ์เพราะอยากจะเปลี่ยนบรรยากาศเสียบ้าง อยากลองลิ้มชิมรสชาติใหม่ ๆ บางคนอ้างว่าที่โบสถ์เก่ามีปัญหา ไม่ค่อยกินเส้นกับศิษยาภิบาล และไม่ชอบชี้หน้าสมาชิกบางคน บางคนบอกว่าที่โบสถ์เก่าน่าเบื่อออกจะตายไป ศิษยาภิบาลลำเอียงอย่างเห็นได้ชัด พระเน้าพะนอเอาอกเอาใจเฉพาะคนที่มั่งมีเงิน แถมยังเผด็จการ มีขบวนการมาเฟียอยู่ในคริสตจักร บางคนอ้างว่า ที่โบสถ์เก่ามีการเล่นพรรคเล่นพวก ศิษยาภิบาลเอาแต่ญาติพี่น้องของตนเองเข้ามาเป็นกรรมการบริหาร บางคนก็อ้างว่าที่โบสถ์เก่าเข็นชา ไร้ชีวิตชีวา มีแต่ระเบียบพิธี มีคนแก่ ๆ เท่านั้นที่หลงเหลืออยู่ และซอกกล่าวหาที่ร้ายแรงมากที่สุดคือ “คริสตจักรเก่าไม่มีพระวิญญาณของพระเจ้าสถิตด้วย”

แล้วเราก็คงถามว่า ที่โบสถ์ใหม่เป็นอย่างไรบ้าง?

เขาก็จะรีบอธิบายเป็นคั่งเป็นแควว่า โบสถ์ใหม่นั้นนั้มีสการอย่างน่าตื่นตาตื่นใจ มีรสชาติ มีมนุษย์สัมพันธ์ดีมีการต้อนรับขับสู้ถึงใจ ศิษยาภิบาลก็จับดอกเตอร์มาจากต่างประเทศ มีความรู้ในพระคัมภีร์อย่างแตกฉาน มีจิตวิทยาสูง รู้จักแบ่งงานให้แก่สมาชิกทุกคนทำ มีการติดตามผลที่รวดเร็วและมีประสิทธิภาพมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่โบสถ์ใหม่นั้นนั้มีสการพระเจ้าด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างแท้จริง มีการร้องเพลงและเต้นรำในพระวิญญาณ มีการพยากรณ์และพูดภาษาแปลก ๆ มีการรักษาโรคภัยไข้เจ็บทุกชนิดให้หายได้ นอกจากนั้นคริสตจักรบางแห่งยังมีการ “ลี้มนในพระวิญญาณ” อีกด้วย

เมื่อไม่กี่วันมานี้ เพื่อนของผมชวนไปกินข้าวที่ภัตตาคารแห่งหนึ่ง เขาเล่าให้ฟังว่า มีคริสเตียนจีนแก่ ๆ คนหนึ่งไปหาอาจารย์ที่โบสถ์ พร้อมกับบอกว่า “อาจารย์ครับ ผมอยากจะประกอบด้วยพระ

วิญญาณบริสุทธิ์จะอย่างไร? สรรเสริญพระเจ้าผมก็ทำแล้ว ยกมือยกไม้ก็ทำแล้ว เห็นเขาร้องให้ผมก็ร้องให้แล้ว เห็นเขาเดินรำผมก็รำแล้ว เขาพูดภาษาแปลก ๆ ผมก็พูดแล้ว เวลานี้ผมยังขาดอยู่อย่างเดียวเท่านั้น...”

“คุณขาดอะไร?” ศิษยาภิบาลถาม

ชายชราตอบว่า “ยังขาดการลี้ภัยในพระวิญญาณครับ”

จากเรื่องนี้จะเห็นได้อย่างชัดเจนว่า คริสเตียนคนนี้ไม่มีความเข้าใจในพระวาทะของพระเจ้า เขาพึ่งอาศัยความรู้สึก อารมณ์ อาศัยประสบการณ์และการเลียนแบบจากคนอื่นเท่านั้น มิได้มีจุดยืนของตนเองในพระคัมภีร์เลย --- นับว่าเป็นความเชื่อที่มีอันตรายมาก เขากำลังเสาะแสวงหาของประทานมากกว่าเสาะแสวงหาพระเจ้าเหมือนกับเจ้าสาวที่มัวชื่นชมยินดีในของขวัญมากกว่าชื่นชมยินดีในตัวเจ้าบ่าว

พี่น้องคริสเตียนที่รัก ท่านเป็นคนหนึ่งในจำนวนนั้นหรือเปล่าที่ชอบย้ายโบสถ์ มีพฤติกรรมเป็น “คริสเตียนทัวร์” หรือกำลังคิดจะย้ายโบสถ์? วันนี้พระเจ้าตรัสกับอิสราเอลว่า “จงกลับไปทีเดิมหรือกรุงเยรูซาเล็ม สร้างพระวิหารถวายแด่พระองค์ที่นั่น” พระองค์ตรัสแก่ท่านทำนองเดียวกัน “จงกลับไปโบสถ์เดิมของท่าน และช่วยกันสร้างคริสตจักรของพระองค์ให้เจริญรุ่งเรือง”

เมื่อหลายปีมาแล้ว ผมได้เทศนาพระธรรมเอซราบทที่ 1 ในคริสตจักรซานกรุงแห่งหนึ่ง ผมกล่าวอย่างหนักแน่นถึงการที่พระเจ้ามีพระประสงค์ที่จะให้คริสเตียนอยู่ที่เดิม ผมไม่ทราบว่ามีหญิงวัยกลางคนซึ่งนั่งฟังอยู่ และกำลังคิดจะย้ายโบสถ์ เนื่องจากเธอเบื่อหน่ายคริสตจักรเดิมเหลือเกิน

เมื่อได้ยินคำตักเตือนจากพระวาทะของพระเจ้า เธอหาได้เชื่อฟังไม่ เธอได้เที่ยวตระเวน ๆ ไปตามคริสตจักรต่าง ๆ หลายอาทิตย์ต่อมาผมก็ได้รับจดหมายจากเธอ ซึ่งมีข้อความดังต่อไปนี้ –

ดิฉันได้รับเชื่อพระเยซูคริสต์ ในคริสตจักรเล็ก ๆ แถวชานเมืองของกรุงเทพมหานคร ที่คริสตจักรแห่งนี้ ดิฉันได้มีโอกาสรับใช้พระเจ้าตามของประทานที่พระองค์ให้มา ด้วยความเข้มแข็งตลอดเวลาสามปีครึ่ง นับตั้งแต่บังเกิดใหม่ จนกระทั่งถึงทุกวันนี้

คริสตจักรแห่งนี้ได้ถูกก่อตั้งโดยมิชชันนารี โดยมีจุดมุ่งหมายใหญ่ ๆ อยู่สองอย่างคือ

1. เพื่อประกาศพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์แก่ผู้คนที่อาศัยอยู่ในบริเวณแฟลต หมู่บ้าน ตลาด ซึ่งเป็นเนื้อที่ครอบคลุมบริเวณกว้าง มีหลายหมื่นครอบครัวคริสตจักรได้เน้นหนักเพื่อให้คนเป็นล้าน ๆ ได้มีโอกาสรู้จักกับพระเยซู

2. เพื่อให้ผู้คนที่ในละแวกชานเมืองนี้ได้มีโอกาสนมัสการพระเจ้าร่วมกันอย่างสะดวก ไม่ต้องเสียเวลาเดินทาง หรือเสียเงินทองมากเพื่อเข้าไปนมัสการพระเจ้าที่โบสถ์ในตัวเมือง

ชีวิตโดยทั่วไปของดิฉัน วันอาทิตย์ก็จะไปนมัสการพระเจ้าที่โบสถ์ และจะอยู่ที่โบสถ์ตลอดทั้งวัน หลังจากนมัสการพระเจ้าและรับประทานอาหารเที่ยงแล้ว ในช่วงตอนบ่ายก็จะร่วมทีมออกไปเยี่ยมเยียนผู้คนตามแฟลต ตลาดหรือหมู่บ้าน และรับใช้พระเจ้าในการสอนเด็กด้วย

ดิฉันเกิดในครอบครัวที่พอมีฐานะ จึงเป็นคนที่เอาแต่ใจตนเอง คือฉัน แต่ถึงแม้ว่าดิฉันคืออย่างไร พระเจ้าก็ยังทรงรักดิฉันอย่างมากมาย

ดิฉันไม่ได้เป็นคริสเตียน แต่มาแต่งงานกับผู้ชายที่เป็นคริสเตียน ดิฉันจึงรู้สึกอีกัดใจมากตลอดเวลา ดิฉันทราบดีว่าสามีและแม่ของสามีได้อธิษฐานเผื่อดิฉันตลอดเวลา 15 ปี เรามีบุตรด้วยกัน 3 คน ต่อมาดิฉันได้ตัดสินใจรับเชื่อพระเยซูคริสต์ โดยกองประกาศของมิชชันนารีที่ซานเมืองแห่งนี้

ดิฉันถูกเลี้ยงดูมาแบบผู้หญิงสมัยเก่า คือให้อยู่แต่เหย้าเฝ้ากับเรือน ไม่ให้ออกไปวุ่นวายกับผู้คนนอกบ้าน แต่เมื่อดิฉันกลับใจเป็นคริสเตียนแล้ว ชีวิตก็เปลี่ยนไป ต้องออกไปประกาศแจกใบปลิว เยี่ยมเยียน ครั้งแรก ๆ ก็ขัดกับความรู้สึกอย่างมาก แต่เมื่อได้รับคำสอน และเจริญเติบโตขึ้นในฝ่ายวิญญาณ ดิฉันก็ทำงานของพระเจ้าอย่างมีความสุข

เมื่อประมาณ 5-6 เดือนที่ผ่านมา ดิฉันรู้สึกว่ามีควมวุ่นวายเกิดขึ้นในคริสตจักร สมาชิกมีแตกแยกกันเป็นกลุ่ม ๆ มีปัญหาเกิดขึ้น ฉะนั้นพวกเรากำลังอธิษฐานขอเงินจากพระเจ้าเพื่อจะซื้อสถานที่ของโบสถ์ อธิษฐานสำหรับเงินที่จะใช้จ่ายในโบสถ์แต่ละเดือน อธิษฐานเผื่อเพื่อสมาชิกที่มีปัญหาด้วย

ตัวดิฉันเองก็อ่อนแอลงทางด้านจิตวิญญาณอย่างเห็นได้ชัด เมื่อดิฉันเห็นถึงความวุ่นวายที่เกิดขึ้นในคริสตจักร ดิฉันทราบดีว่า นั่นคือแผนการของมารซาตานที่จะทำลายคริสตจักรของเรา

ดิฉันทำทุกอย่าง บางวันอธิษฐานโดยไม่ทานอาหารเลย ทานแต่น้ำ และการทำงานของดิฉันก็ยุ่งตลอดทั้งวัน และดิฉันก็ทราบว่าพี่น้องในคริสตจักรก็ได้อธิษฐานเผื่อดิฉันด้วย

บางวันดิฉันมีจิตใจหดหู่อย่างบอกไม่ถูก โดยเฉพาะวันเสาร์ ดิฉันกระสับกระส่ายโดยไม่มีสาเหตุ ในหัวใจเหมือนมีหินก้อนใหญ่มาถ่วงไว้ ขาดสันติสุขอย่างชนิดที่ไม่เคยเป็นมาก่อน ไม่อยากจะไปโบสถ์ในวันอาทิตย์ ไม่อยากเห็นความแตกแยกในคริสตจักร

ขณะนั้น ดิฉันคิดจะหนี หนีไปอยู่คริสตจักรไหนก็ได้ที่ไม่ใช่คริสตจักรที่ดิฉันอยู่เดี๋ยวนี้

แต่พระเจ้าตรัสในใจของดิฉันว่า “เจ้าเกิดที่นี่ โตที่นี่ เจ้าควรอยู่ที่นี้และตายที่นี่ จิตใจของเจ้าขาดสันติสุขแม้ว่าเจ้าจะไปลี้ภัยโบสถ์ เจ้าก็จะไม่มีสันติสุข เจ้าไม่อาจเขาหรือที่จะให้ใครตราหน้าเจ้าว่าคริสเตียนผีเสื้อ...ชีวิตของเจ้าเพียงเพื่อโยยบินไปคริสตจักรโน้น คริสเตียนนี้เพื่อดมความหอมหวานดมความแปลก ๆ ใหม่ ๆ เข้ามาสู่วิตของเจ้า...”

เจ้าเอาคริสตจักรของเราเป็นดอกไม้เพื่อเจ้าจะเหยียบย่ำ”

ดิฉันเถียงในใจว่า “เปล่าเลย พระองค์เจ้าข้า ดิฉันเพียงแต่ออกไปหาหญ้าเขียว ๆ อ่อน ๆ กินตามธรรมชาติของลูกแกะต่างหาก เพื่อดิฉันจะได้สบายใจและมีสันติสุข”

พระเจ้าตรัสในใจของดิฉันว่า “พระกัมภีร์ในมือของเจ้านั้น ว่างละ คืออาหารอันโอชะของเจ้า คือหญ้าอ่อนที่เจ้าอยากจะกิน เจ้าก็ไม่กิน หาเหตุไปทีอื่น เรามิงานให้เจ้าทำเต็มมือ เจ้าก็ไม่ทำ แพลตหมูบ้าน ตลาด คืองานที่เรามอบให้แก่เจ้า สำหรับพื้นที่บริเวณนี้ เจ้าประกาศจนชั่วชีวิตก็ยังไม่หมด”

ดิฉันเถียงในใจว่า “พระองค์เจ้าข้า ดิฉันไม่มีแรงประกาศนี่คะ”

พระเจ้าทรงเตือนดิฉันแล้ว แต่ดิฉันไม่เชื่อฟัง

วันรุ่งขึ้นเป็นวันอาทิตย์ ดิฉันไปโบสถ์ด้วยจิตใจที่ห่อเหี่ยว แล้วก็กลับบ้านนอน

อีกอาทิตย์หนึ่งต่อมา ดิฉันก็มีอาการอย่างเดิมอีกคือวุ่นวายใจ ห่อเหี่ยว และกระสับกระส่ายตลอดเวลา ดิฉันชักสงสัยว่ามารซาตานอะไรกันนักหนา พระเจ้าทรงมีแผนการอะไรสำหรับดิฉันอีกเล่า ให้ดิฉันตายเสียดีกว่า ที่จะอยู่ในสภาพนี้บ่อย ๆ

ดิฉันชวนสามีให้ไปโบสถ์แห่งหนึ่งในตัวเมือง ซึ่งดิฉันเคยไปครั้งหนึ่งเมื่อตอนแต่งงานใหม่ ๆ สามีก็พาไปหลังจากเลิกงานแล้ว ดิฉันก็ยังไม่มีสันติสุขในจิตใจจึงชวนสามีไปชอปปิงที่ห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่ง เมื่อเดินดูสินค้าจนทั่วแล้ว ก็ชวนสามีไปต่อยังห้างสรรพสินค้าอีกแห่งหนึ่ง ซึ่งอยู่ไม่ไกลนัก แต่จะเดินไปที่เมื่อขงา จึงเรียกสามล้อเครื่องนั่งไป ขณะนั้นรถแล่นมาได้สักครึ่งทาง ฝนก็ตกลงมาพริ้ว ๆ สามล้อแล่นด้วยความเร็ว เมื่อมาถึงทางแยกไฟแดง สามล้อเบรค แต่เบรคไม่อยู่ คนขับได้หักพวงมาลัยปีนขึ้นไปบนเกาะกลางถนน

แรงกระแทกของรถทำให้ดิฉันกระเด็นตัวลอยขึ้น

หน้าผากของฉันไปชนเข้ากับไฟรัอย่างแรง จนหน้าของฉันแตกเลือดไหลกระจุยเป็นแผลฉกรรจ์ จากหัวคิ้วด้านหนึ่งจรดหัวคิ้วอีกด้านหนึ่ง ต้องเย็บถึง 8 เข็ม

ส่วนสามีของดิฉันบาดเจ็บเพียงเล็กน้อย

ดิฉันไม่รู้สีกตัวเลยว่า เป็นอะไรไป เมื่อลุกขึ้นนั่งก็รู้ว่าตนเองยังมีชีวิตอยู่ คำแรกที่ดิฉันพูดกับสามีคือ

“พระเจ้าไม่ให้เรามา แล้วเรายังมา”

ดิฉันเสียใจความดีร้ายของตนเอง แต่ขณะที่เลือดกำลังไหลมาก และทำท่าว่าจะไม่หยุดนั้น ดิฉันมีสันติสุขในใจอย่างบอกไม่ถูก ขอบพระคุณพระเจ้าที่พระองค์ทรงรักดิฉันจริง ๆ รักมากด้วย

พระองค์ยังทรงพระชนม์อยู่อย่างแท้จริง พระองค์ทรงไว้ชีวิตของคุณ เพื่อที่คุณจะได้กลับไปรับใช้พระองค์ในคริสตจักรเดิมของคุณ

ถ้าพระองค์ไม่รักคุณ พระองค์คงจะไม่ตีสอนคุณอย่างนี้หรอก และขอบพระคุณพระองค์ที่ไม่ทรงต้องการให้คุณเป็นคริสเตียนศิลาอีก งานหนักไม่เอา งานเบาไม่สู้...ขอบบิโนไปคริสตจักรโน้น บิโนไปคริสตจักรนี้ เพื่อหาความแปลกใหม่ตามเนื้อหนังเข้าสู่ชีวิต โดยรับใช้พระองค์ไม่เป็น

คริสเตียนศิลาไม่มีประโยชน์อะไร ไม่มีความผูกพันและจริงจังกับคริสตจักรใด ๆ ทั้งสิ้น ชอบเปลี่ยนโบสถ์ไปเรื่อย ๆ เป็นคนหลายใจ งานในคริสตจักรมีอยู่เต็มมือแต่ไม่ทำ แล้วพระเจ้าจะอวยพระพรชีวิตได้อย่างไร

ขอบพระคุณพระเจ้าที่ทรงมีแผนการต่อชีวิตของคุณ พระองค์ได้ทรงนำคุณกลับมายังคริสตจักรเดิม และมีสันติสุขในการปรนนิบัติรับใช้พระองค์อีกวาระหนึ่ง”

บทที่ 3 เริ่มต้นที่ผู้นำ

หนังสือเกี่ยวกับหลักการบริหารเล่มหนึ่งจั่วหัวไว้ว่า –

“ไม่มีใครอยากเป็นหัวหน้าแบบไม่เต็มตัว เพราะจะถูกเรียกกลับหลังว่า “หัวหน้า” แทนที่จะเรียกว่า “หัวหน้า” การมีตำแหน่งหัวหน้าคืออยู่ มิได้หมายความว่า จะทำให้ใครต่อใครเป็นหัวหน้าอย่างเต็มตัวได้โดยปริยาย การเป็นหัวหน้าแบบเต็มตัวหรือเก่งจริง ๆ จะต้องทำอะไรหลายอย่าง”

เริ่มต้นที่ผู้นำ

“แล้วหัวหน้าของตระกูลแห่งยูดาห์และเบนยามินได้ลุกขึ้น ทั้งบรรดาปุโรหิตและคนเลวี คือทุกคนที่พระเจ้าได้ทรงเร้าใจเขาให้ไปสร้างพระนิเวศของพระเจ้า ซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม” (เอสรา 1:5)

ขบวนรถไปจำเป็นต้องมีหัวรถจักรสำหรับชักลากนำไปในทิศทางที่ถูกต้องนั้นใด ชีวิตของมนุษย์เราก็จำเป็นต้องมีผู้นำที่พาไปในทิศทางที่ถูกต้องนั้นนั้น ให้หัวรถจักรจะต้องมีพนักงานควบคุมหรือคนขับรถและช่างเครื่อง ในตัวของผู้นำคริสตจักรจะต้องมีผู้ควบคุม คือ องค์พระเยซูคริสต์

เมื่อวันที่ 8 พฤศจิกายน 2529 เวลา 8.00 น. มีหัวรถจักรพ่วงกัน 6 คัน แล่นออกจากโรงจักรบางซื่อ โดยไม่มีพนักงานขับรถ ขบวนรถแล่นไปโดยระบบอัตโนมัติความเร็ว 50 กม./ชม. พุ่งเข้าสู่ชานชาลาที่ 4 ของสถานีหัวลำโพง ด้วยความเร็วทำให้รถแล่นชนที่กั้นแล้วเลยขึ้นไปชนร้านค้าและอาคารสถานีฟ่งยับเยิน มีผู้เสียชีวิตทันที 4 ศพ และค่าเสียหายประมาณ 8 แสนบาท

รถจักรที่ปราศจากคนขับมีอันตรายมหันต์ และชีวิตของคริสเตียนที่ปราศจากผู้นำก็มีอันตรายไปยิ่งหย่อนไปกว่ากัน “ที่ไหนไม่มีการนำ ประชาชนก็ล้มลง แต่ในที่ซึ่งมีที่ปรึกษา มาก ย่อมมีความปลอดภัย” (สุภาษิต 11:14)

การสร้างพระวิหารของพระเจ้าในกรุงเยรูซาเล็ม จะเริ่มขึ้นไม่ได้ ถ้าบรรดาพวกผู้นำไม่ได้ “ลุกขึ้น” ก่อนขอให้สังเกตว่า ในพระคัมภีร์ตอนนี้ได้จำแนกคนออกเป็น 4 ประเภทด้วยกัน คือ

(1) **หัวหน้าของตระกูล** – ในฉบับพระชนานิคมเพิ่มคำว่า “หัวหน้าตระกูลต่าง ๆ” ชนชาติอิสราเอลมีทั้งหมด 12 ตระกูล หัวหน้าเหล่านี้มีอำนาจมากและเป็นทีเคารพนับถือของทุกคนในกลุ่ม เมื่อหัวหน้ายื่นขึ้นพูด ทุกคนจะฟังและยอมทำตามโดยุษฎี

(2) **ปุโรหิต** – เป็นคนมาจากตระกูลเลวีโดยตรงทำหน้าที่เป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าในพระวิหาร โดยการนำเครื่องบูชาถวายบนแท่นตามประเพณีของชาวยิว และปุโรหิตมีหน้าที่นำคำอธิษฐานของ

ประชาชน ไปทูลต่อพระเจ้านอกจากนั้น ปุโรหิตยังมีหน้าที่สอนพระบัญญัติของโมเสส (พระคัมภีร์ 5 เล่มแรกในพระคัมภีร์เดิม) ที่เรียกว่า “Torah” คือ ปฐมกาล อพยพ เวลีนิตี กัณดารวิถีและพระบัญญัติ

(3) คนเลวี – มีหน้าที่ทำการปรนนิบัติรับใช้พระเจ้าในงานทั่วไปในพระวิหาร เช่น ทำความสะอาด ตักน้ำบำรุงซ่อมแซมพระวิหาร ฯลฯ คนเหล่านี้จะได้รับการเลี้ยงดูจากข้าวของที่ประชาชนนำมาถวายแด่พระเจ้าในพระวิหาร

(4) ทุกคน – ในตอนสุดท้ายของพระคัมภีร์ตอนนี้ ฉบับคิงเจมส์ว่า “ทุกคนที่พระวิญญาณของพระเจ้าทรงคลอใจให้ลุกขึ้น” NIV.ว่า “ทุกคนที่พระเจ้าทรงปลุกค้ำในจิตใจ ได้เตรียมขึ้นไปสร้างพระวิหารของพระเจ้าในกรุงเยรูซาเล็ม”

พวกผู้นำเหล่านี้ไม่เพียงแต่รับฟังพระดำรัสของพระเจ้า แล้วก็พยักหน้ารับเท่านั้น

พวกเขาไม่เพียงแต่คิด แล้วเก็บงำไว้ในใจเท่านั้น

พวกเขาไม่เพียงแต่พูดถึงการสร้างพระวิหาร แล้วก็นั่งทำงานต่อไปในบาบิโลนเท่านั้น

พระคัมภีร์บอกว่า “ทุกคนได้ลุกขึ้น” แล้วออกเดินทางกลับสู่ภูมิลำเนาของตน เมื่อบรรดาประชาชนชาวอียิปต์เห็นพวกผู้นำของตนทำดังนั้น พวกเขาก็ปฏิบัติตามด้วย

ศิษยาภิบาลเป็นอย่างไร สมาชิกเป็นอย่างไร

นักเทศน์จีนคนหนึ่งได้เล่าเรื่องราว มีชายหนุ่มคริสเตียนคนหนึ่งมีนิสัยชอบนอนตื่นสาย เข้าวันอาทิตย์คุณแม่ของเขาจะเข้ามาปลุก “ตื่นเถิดลูกเอ๋ย แปดโมงเช้าแล้ว”

ชายหนุ่มพลิกตัวงัวเงียขี้ตาแล้วตอบว่า “ขออีกสัปดาห์เถอะครับคุณแม่”

ครึ่งชั่วโมงต่อมา คุณแม่ของเขาก็เข้ามาปลุกอีกครั้งหนึ่ง “ตื่นเถอะลูกเอ๋ย แปดโมงครึ่งแล้ว” ชายหนุ่มสะดุ้งลุกขึ้นนั่งด้วยความไม่พอใจ แล้วถามแม่ของตนว่า “คุณแม่ช่วยบอกเหตุผลผมหน่อยได้ไหมว่า ทำไมผมต้องตื่นเช้าในวันอาทิตย์ด้วย?”

“เหตุผลหรือลูก?” ผู้เป็นแม่ทวนคำ “ข้อที่หนึ่งเพราะว่าลูกเป็นคริสเตียนและมีอายุ 28 ปีแล้วนะซิ”

ชายหนุ่มอ่อนว่า “ผมไม่ออกไปโบสถ์”

“ทำไมล่ะลูก?”

“เพราะที่โบสถ์ไม่มีใครเขาชอบผมเลย ผู้ปกครองก็ดูถูกผม สมาชิกคนอื่น ๆ ก็ไม่ยอมมองหน้าผมเอาเสียเลย” ชายหนุ่มเสียงเศร้า

“แต่ลูกต้องไปโบสถ์เดี๋ยวนี้” ผู้เป็นแม่ออกคำสั่งเด็ดขาด

ลูกชายยื่นด้วยคำถามเดิม “ทำไมผมต้องไปโบสถ์ด้วยล่ะครับแม่?”

ผู้เป็นแม่ตอบอย่างชัดเจนว่า “เพราะว่าลูกเป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรนะซี”

ผู้นำเป็นแบบอย่าง

วันหนึ่ง ขณะที่ผมกำลังนั่งอยู่ในสำนักงาน อปท. ก็มีโทรศัพท์จากผู้นำคริสตจักรแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ เสียงแว่วมาตามสายว่า “ขอเชิญมาเทศนาในอาทิตย์ปลายเดือนนี้” ผมดูปฏิทินแล้วเห็นว่าว่างพอที่จะไปได้ จึงถามไปว่า “คุณจะให้ผมเทศนาในเรื่องอะไรล่ะ?”

เสียงตามสายลอยมาทำให้ผมถึงกับสะดุ้ง “ขอช่วยเทศนาเรื่องอย่าดูผู้นำ แต่จงดูพระเจ้า”

ผมรู้สึกหนักใจเป็นอย่างยิ่ง ในการเตรียมพระวจนะของพระเจ้าในเรื่องนี้ เพราะหาข้อพระคัมภีร์ที่จะมาสนับสนุนความคิดนี้ไม่มีเลย ตรงกันข้ามกลับพบคำกล่าวของเปาโลที่บอกแก่พี่น้องคริสเตียน โครินธ์ว่า “ท่านทั้งหลายจงปฏิบัติตามอย่างข้าพเจ้า เหมือนอย่างที่ข้าพเจ้าปฏิบัติตามอย่างพระคริสต์” (1 โครินธ์ 11:1)

อีกตอนหนึ่งว่า “เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงขอให้ท่านทำตามอย่างข้าพเจ้า” (1 โครินธ์ 4:16) พอเปิดไปอีกก็พบจดหมายที่เปาโลเขียนไปถึงคริสตจักร ฟิลิปปีว่า “ดูก่อนพี่น้องทั้งหลาย ท่านจงร่วมกันทำตามอย่างของข้าพเจ้า จงดูคนที่ประพฤติตามแบบนั้น” (ฟิลิปปี 3:17)

ทำตามอย่าง – หมายความว่า –

- (1) จะต้องมีต้นแบบ
- (2) จะต้องมีการลอกเลียนแบบ

ในภาษากรีกใช้คำว่า “mitetes” ปรากฏอยู่ในพระคัมภีร์ใหม่ 7 ครั้ง (Follower หรือ immitelors) ในสมัยที่กรีกยังมีอำนาจรุ่งเรืองนั้น จะมีโรงเรียนสอนเกี่ยวกับปรัชญาและหลักการพูด มีอาจารย์ที่มีชื่อเสียงหลายคน เช่น โสเครตีส พลาโต อริสโตเติล นักเรียนทุกคนจะต้องคอยจดจำและลอกเลียนแบบครูของตนทุกระเบียดนิ้ว เลียนกิริยาท่าทาง น้ำเสียง คำพูด ความคิด การแต่งกาย ฯลฯ

เปาโลได้นำคำนี้มาใช้ในความหมายที่ว่า พระเยซูคริสต์ทรงเป็นแบบอย่างที่ดีเลิศ ซึ่งเปาโลเองได้ลอกเลียนแบบจากพระองค์แล้วในเกือบจะทุกด้าน และท่านบอกให้คริสเตียนทุกคนเลียนแบบต่อจากท่านอีกทีหนึ่ง

นี่คือลักษณะของผู้นำที่ยิ่งใหญ่ฝ่ายจิตวิญญาณ!

ในพระธรรมเอเสรา เราเห็นได้อย่างชัดเจนว่า เมื่อพวกหัวหน้าตระกูลต่าง ๆ พวกปุโรหิต คนเลวีได้ลุกขึ้นเพื่อปฏิสังขรณ์อาณาจักรของพระเจ้า พระคัมภีร์บันทึกว่า “ทุกคนก็ลุกขึ้นด้วย” ถ้าผู้นำไม่ใช่

พวกแรกที่ลุกขึ้นเริ่มต้นก็อย่าหวังเลยว่า ผู้คนที่ทั้งหลายจะมีความกระตือรือร้นทำตาม ในเอสรา 2:44-65 มีพวกยิวทั้งสิ้นจำนวน 49,902 คน ได้จ้องมองผู้นำของเขา แล้วลุกขึ้นติดตามผู้นำกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มทันที

คอปแมนเคยกล่าวไว้ว่า “ใครก็ตามที่มีความปรารถนาจะเป็นผู้นำ มีคนจำนวนนับพัน ๆ รอพร้อมอยู่แล้วที่จะติดตามเขาไป”

ในคริสตจักรของพระเจ้า บรรดาสมาชิกทั้งหมดต่างมองดูผู้นำของตน เขากำลังดูศิษยาภิบาล ผู้ปกครอง มัคทายก มองดูคณะกรรมการของคริสตจักร คนหนุ่มสาวจะมองดูประธานอนุชน คณะสตรีจะมองดูกลุ่มบุรุษ และพวกเด็กกำลังมองดูพ่อแม่ของตน

ผู้นำ – สิ่งห้อมควัน

ถ้าเราอยากรู้ว่า คริสตจักรไหนมีสภาพจิตวิญญาณเป็นอย่างไร ก็ให้ดูจากผู้นำของคริสตจักรนั้น ๆ

ครั้งหนึ่งผมได้รับเชิญไปเป็นวิทยากรในการประชุมของอนุชนกลุ่มหนึ่งในภาคเหนือ ในการประชุมแห่งนั้นตลอดสามสี่วัน ผมสังเกตเห็นว่า พวกอนุชนส่วนใหญ่ติดหูหรือกั๊กงอมแงม ตอนแรก ๆ ผมแปลกใจมาก เพราะไม่ค่อยพบเห็นภาพอย่างนี้ที่คริสตจักรในกรุงเทพฯ

แต่ก็มาหายข้องใจ เมื่อมีอนุชนคนหนึ่งมาหาผมถึงที่พัก และถามปัญหาว่า “สูบบหรี่เป็นบาปไหม?”

ผมก็ย้อนถามกลับไปว่า คนที่ทำลายพระวิหารของพระเจ้านั้น ทำบาปหรือเปล่า? เขาพยักหน้า แล้วพูดว่า “แต่ทำไมเลขาฯ ของคริสตจักรเราจึงสูบได้ล่ะ? –ผมมาถึงบางอ้อในบัดดลนั่นเอง มีนำเล่าสภาพของคริสตจักรจึงเป็นอย่างนี้ เพราะผู้นำของคริสตจักรเป็นสิ่งห้อมควันตัวลกจากนั่นเอง

มีเรื่องเล่าว่า ตอนเช้าวันอาทิตย์ อาจารย์ได้เทศนาในหัวข้อเรื่อง “แผ่นดินสวรรค์” เมื่อเทศนาจบแล้วจึงถามที่ประชุมว่า “ใครอยากจะไปสวรรค์ ขอให้ยกมือขึ้น?”

เด็กชายตัวเล็ก ๆ ที่นั่งอยู่แถวหน้ารีบยกมือขึ้นทันทีแต่เมื่อเด็กชายเหลียวไปดูข้างหลัง ก็เห็นว่า มีผู้ใหญ่หลายคนยกมือด้วยเช่นกัน เด็กชายจึงค่อย ๆ ลดมือลง

นักเทศน์สงสัยจึงถามว่า “ทำไมเอามือลงเสียล่ะ หนูไม่ยอมไปสวรรค์หรือ?”

“อยากไปสิครับ” เด็กชายตอบเร็วปรือ “แต่ถ้าผมไปสวรรค์โดยมีผู้ใหญ่พวกนี้ไปด้วย ผมไม่ไปดีกว่า”

“อ้าว ทำไมล่ะ?” นักเทศน์ถาม

“อาจารย์ไม่รู้อะไร” เด็กชายว่า “ผู้ใหญ่วกนี้ยุ่งจะตายไป มีแต่เรื่องทะเลาะเบาะแว้งกันอยู่ตลอดเวลา ผมเกรงไปว่า พวกเขาจะขึ้นไปทะเลาะกันบนสวรรค์อีก....ผมหนวกหู ผมไม่ไปดีกว่า”
นักเทศน์ “????”

ลูกขึ้นเถิด

พี่น้องคริสเตียนที่รัก ชีวิตของท่านเป็นแบบอย่างที่ดีสำหรับคนอื่นหรือไม่? ท่านได้ถ่อมใจลง
ปรนนิบัติพระเจ้าและปรนนิบัติพี่น้องคริสเตียน

ท่านได้เป็นผู้ประสานความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในคริสตจักรไหม?

วันนี้อยากจะหนุนใจทุกท่านให้ “ลูกขึ้นสร้างพระนิเวศของพระเจ้าในฝ่ายจิตวิญญาณ” (มิใช่
ตัวอาคาร) เราได้เห็นแล้วว่า ตั้งแต่อดีตจนกระทั่งปัจจุบัน มีคริสเตียนน้อยคนที่จะยอม “ลูกขึ้น” เพื่อ
กระทำพระราชกิจของพระเจ้า

บรรดาผู้นำตระกูลได้ลูกขึ้นแล้ว

พวกปุโรหิตได้ลูกขึ้นแล้ว

คนเวสได้ลูกขึ้นแล้ว

ชาวยิวทุกคนได้ลูกขึ้นแล้วเช่นกัน

ท่านล่ะ? ได้ลูกขึ้นหรือยัง?

จอห์น เวสเลย์ (John Wesley ปี 1703-1791) นักเทศน์ที่ชื่อเสียงของอังกฤษ ได้ประกาศว่า

“จงมอบคน 100 คนให้แก่ข้าพเจ้า

ซึ่งเป็นคนที่ไม่กลัวอะไรเลย นอกจากพระเจ้า

เป็นคนที่ไม่เกลียดอะไรเลย นอกจากความผิดบาป

เป็นคนที่ไม่รู้อะไรเลย นอกจากเรื่องของพระเยซูคริสต์

และคนเหล่านี้ ยอมตรึงตัวเองไว้ที่ไม่กางเขน

และข้าพเจ้าจะพลิกแผ่นดินโลกนี้”

บทที่ 4 กำลั้งเงิน

ผู้ที่เคยจากบ้านนาน ๆ คงจะรู้ถึงรสชาติแห่งความคิดถึงได้เป็นอย่างดี ผมเคยจากบ้านไปประชุมที่ต่างประเทศเพียงแค่สองอาทิตย์เท่านั้น คูมันเน็นนานราวกับสองปีแต่คนยิวต้องพลัดพรากจากบ้านเกิดเมืองนอนของตนเองเป็นเวลานานถึง 70 ปี!

พวกเขาจนถึง “บ้านที่เคยอยู่” อยู่ที่เคยนอน หมอนที่เคยหนุน คุณที่เคยฟัง”

บัดนี้ บรรดาประชากรของพระเจ้าต่างถึงโลกใจที่ได้มีโอกาสกลับมาสัมผัสกับแผ่นดินแห่งพันธสัญญาอีกครั้งหนึ่ง

เป้าหมายที่ยิ่งใหญ่ของพวกเขา มิใช่กลับเพื่อสร้างบ้าน สร้างชื่อเสียง กลับมาเพื่อพอกพูนกระเป๋าคูให้เต็มด้วยเงินทอง พวกเขามิได้ปรารถนาความสะดวกสบาย แต่กลับมาเพื่อ “สร้างพระวิหารของพระเจ้า”

แน่นอน ในการทำลายนั้นย่อมง่ายกว่าการสร้างเป็นไหน ๆ พวกเขาต้องใช้ความทรหดอดทนเป็นอย่างมากในการรื้อถอนหินที่ทับถมกันอยู่ แล้ววางสิ่งทีกรูกรังออกและวางรากของกรุงเยรูซาเล็ม

เรื่องนี้ทำให้เราคิดถึงการสร้างคริสตจักรของพระเจ้าในทุกวันนี้ เราย่อมต้องใช้ความพากเพียรมานะอดทนมากเช่นเดียวกัน

มีเรื่องสนุก ๆ เล่าว่า ครั้งหนึ่งมีการทดสอบความอดทนของคนในชาติต่าง ๆ โดยการผลักเข้าไปให้อยู่ในเล้าไก่ คนแรกเป็นชาวอังกฤษถูกผลักเข้าไป เขาทนอยู่ได้แค่ 1 นาทีก็อดจุมูกวิ่งออกมา คนที่สองเป็นชาวสก็อต ถูกผลักเข้าไป เขาทนอยู่ได้แค่ 2 นาทีก็อดจุมูกวิ่งแจ้นออกมา คนที่สามเป็นชาวยิว ถูกผลักเข้าไปในเล้าไก่ เขาทนอยู่ได้นานถึง 3 นาที และพวกไก่ต่างบินหนีออกมา

สร้างคริสตจักรด้วยกำลั้งเงิน

“ทุกคนที่อยู่ใกล้เขา ก็ได้ช่วยเขาด้วยเครื่องเงินด้วยทองคำ ด้วยข้าวของและด้วยขนสัตว์ และด้วยของมีค่านอกเหนือจากสิ่งที่ถวายบูชาตามใจสมัคร” (เอสรา 1:6)

“หัวหน้าของครอบครัวบางครอบครัว เมื่อมาถึงพระนิเวศของพระเจ้าซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม ได้ถวายตามใจสมัครเพื่อพระนิเวศของพระเจ้า เพื่อจะสร้างพระนิเวศขึ้นในที่เดิม เขาถวายตามกำลั้งของเขาแก่กองทัพเพื่อพระราชกิจ เป็นทองคำหมื่นหนึ่งพันดารีค เงินห้าพันมานและเครื่องแต่งกายปุโรหิตหนึ่งร้อยตัว” (เอสรา 2:68-69)

คนอิสราเอลได้ยื่นยอมพร้อมใจกันลุกขึ้น เดินทางออกจากประเทศบาบิโลน มีจุดมุ่งหมายอยู่ กรุงเยรูซาเล็มด้วยเป้าหมายอันเดียวกันคือ สร้างพระนิเวศของพระเจ้าจะเห็นได้ว่า พวกเขาไม่ได้พอใจอยู่ที่การได้ลงมือก่อสร้างเพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่พวกเขาได้ “ควักกระเป๋า” ถวายทรัพย์ด้วย

ถวายตามใจสมัคร

ขอให้สังเกตคำที่พระคัมภีร์ใช้ในตอนนี้คือ “ทุกคนถวายตามใจสมัคร” ฉบับ King James ว่า “willingly” มีความตั้งใจในการถวาย ฉบับ NIV ว่า “freely” สมัคร หมายถึงการให้ด้วยความเต็มใจเต็มใจเพื่อให้งานของพระเจ้าเจริญก้าวหน้า

เปาโล ได้บอกแก่พี่น้องคริสเตียน โครินธ์ว่า “ทุกคนจงให้ตามที่เขาได้คิดหมายไว้ในใจ มิใช่ให้ด้วยเสียดาย มิใช่ด้วยการฝืนใจ เพราะพระเจ้าทรงรักผู้ที่ให้ด้วยใจยินดี” (2 โครินธ์ 9:7)

“ทุกคนควรให้ตามที่ตนตั้งใจไว้ เพราะพระเจ้ารักผู้นั้นที่ให้ด้วยใจยินดี” (ประชานิยม)

เมื่อไหร่ก็ตามที่คริสเตียนถวายแค่พระเจ้าตามธรรมเนียม ถวายเพราะเห็นคนอื่นถวาย ถวายเพราะเกรงใจพระเจ้าหรือศิษยาภิบาล ถวายเพื่อเอาหน้าเอาตา เมื่อนั้นเขาจะไม่ได้รับพระพรจากพระเจ้าเลย เราจะต้องตระหนักว่า การถวายของคริสเตียนมิใช่เป็นการทำบุญ เพื่อจะได้กุศลในชาติหน้า มิใช่เป็นการทำเพื่อสังคมสังเคราะห์พระเจ้านั้นมิใช่อยากจนถึงขนาดที่ต้องขอเงินจากคริสเตียน

มีเรื่องเล่าว่า ชายหนึ่งไปนมัสการพระเจ้าที่โบสถ์เมื่อถึงเวลาถวายทรัพย์ เขาตั้งใจว่าจะถวายเพียง 10 บาท ขณะที่คนเดินถวายเป็นแถวหน้าด้วยความรีบร้อนเขาก็กวักเอาแบงค์ร้อยใส่ลงไป เขารู้สึกอายยิ่งนัก

เมื่อประชุมเลิก เขาจึงรีบเข้าไปหาเหรียญของคริสตจักรพร้อมกับบอกว่า “ผมตั้งใจว่าจะถวาย 10 บาท แต่ผลอหิบบแบงค์ร้อยใส่ลงไปแทน....” เขาพูดอย่างนี้ด้วยหวังว่า เหรียญจะทอนเงินให้เขา 90 บาท

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ” เหรียญบอก “แบงค์ร้อยนั้น พระเจ้าทรงถือว่ามีค่าเพียง 10 บาทเท่านั้น”

พระเยซูคริสต์ทรงสอนให้คริสเตียนถวายเป็นการลับ โดยตรัสว่า “อย่าทำศาสนกิจเพื่ออวดคนอื่น...” เมื่อท่านทำทาน อย่าเป่าแตรข้างหน้าท่าน เหมือนคนหน้าชื่อใจคด กระทำในธรรมศาลาและตามถนน เพื่อให้คนสรรเสริญ...ฝ่ายท่านเมื่อทำทาน อย่าให้มือซ้ายรู้การซึ่งมือขวากระทำนั้น ทานของท่านจะต้องเป็นทานลับ เพราะพระบิดาของท่านผู้ทรงเห็นในที่ลับ จะทรงโปรดประทานบำเหน็จแก่ท่าน” (มัทธิว 6:1-4)

เราต้องยอมรับว่า คริสตจักรไทยขาดการสอนเรื่องการถวาย เราเคยชินอยู่แต่การ “แบมือรับ” ถวายเดียว เมื่อพวกฝรั่งมิชชันนารีมาประกาศ ก็มีแต่ให้...ให้...และให้ด้วยความรัก พวกเขาให้เสียจนเรา “เสียนิสัย”

เมื่อเวลาเราจะเป็นคริสเตียน เรามักจะถามว่า “ผม/ดิฉันจะได้กี่บาท?”

บางคนกล้าขนาดถามว่า ถ้าผมเป็นคริสเตียนจะให้ลูกของผมเข้าโรงเรียนฟรีไหม? เวลาเจ็บไข้ได้ป่วยจะได้รับการรักษาพยาบาลฟรีไหม? – คนพวกนี้รู้สึกมีความสุขอยู่กับ “การรับ” ลูกเดียว แต่พระคัมภีร์สอนคริสเตียนว่า “การให้เป็นเหตุให้มีความสุขยิ่งกว่าการรับ” (กิจการ 20:35)

การให้แบบเจียม ๆ

คำสอนของพระเยซูคริสต์นั้น ขัดแย้งกับความคิดของคนทั่ว ๆ ไป ไม่ว่าเราจะเดินทางไปแห่งไหนตำบลใดมักจะพบเห็นการให้แบบ “เป่าแตรข้างหน้า” เสมอ จะพบศิลาจารึก คำอุทิศ อนุสรณ์ชื่อของคนหรือตระกูลติดอยู่ตามกำแพง ยอดตึกหรือข้าง ๆ รถยนต์ แม้แต่ในคริสตจักรบางแห่ง คำนิพนธ์ก็ได้ทะลักเข้ามาอย่างมากมาย

ผมเคยไปเทศนาในคริสตจักรบางแห่ง ได้พบว่ามีคำจารึกที่มานั่ง โต๊ะ เก้าอี้ คนโทน้ำ แม้แต่ในหนังสือเพลงหรือพระคัมภีร์ มีคำเขียนว่า “หนังสือเล่มนี้บริจาคโดย...เพื่อเป็นการระลึกถึงนาย/นาง...ผู้ล่วงลับไปแล้ว”

ครูรวีคนหนึ่งได้ยกเรื่องเปรียบเทียบ ให้นักเรียนในชั้นรวีการศึกษาของตนเข้าใจเกี่ยวกับถวายว่า

“เด็กชายคนแรกเดินไปที่โต๊ะถวายทรัพย์ สว่างกระเป๋ายีบหรือยวบยาตออกมาโชว์ให้คนอื่น ๆ ดูก่อนที่จะหย่อนลงในกล่องถวาย ในสายพระเนตรของพระเจ้าเงินของเขามีค่าเพียงแค่ตะกั่วแผ่นหนึ่งเท่านั้น – เด็กชายคนที่สองเดินไปที่โต๊ะ สว่างเงินยีบหรือยวบยาตออกมา เขาถวายเพราะว่าเห็นคนอื่นถวาย ในสายพระเนตรของพระเจ้าเงินของเขามีค่าแค่ทองแดงแผ่นเดียวเท่านั้น – เด็กชายคนที่สามเดินไปที่โต๊ะถวายสว่างหรือยวบยาต เขาถวายเพื่อพระราชกิจของพระเจ้า ในสายพระเนตรของพระเจ้า เงินของเขามีค่าเท่ากับหนึ่งบาทจริง ๆ – เด็กชายคนสุดท้ายทำเหมือนกับคนอื่น ๆ เขาหยิบหรือยวบยาตออกมาถวายด้วยใจรักพระเจ้า ในสายพระเนตรของพระเจ้า เงินของเขามีค่าเท่ากับทองคำ”

ท่านผู้อ่านที่รัก ท่านมีท่าทีในการถวายเหมือนกับเด็กคนไหน?

ถวายตามกำลัง

ในเอซรา 2:69 เราได้พบว่า พวกยิวที่กลับมาจากบาบิโลนมิใช่จะร่ำรวย มีเงินถุงเงินถัง แต่ทว่าพวกเขาก็มีใจรักและเต็มใจถวาย ในพระคัมภีร์ฉบับรีไวส์เตนคาร์ดใช้คำว่า “พวกเขาถวายตามความสามารถ” (ability) กล่าวคือ ถวายไม่เกินกำลังความสามารถของเขา และในขณะที่ถวายไม่น้อยกว่าขีดความสามารถของพวกเขามีเท่าไรก็ถวายเท่านั้น ไม่มีก็ไม่ต้องถวาย พวกเขามีได้ไปเที่ยวหยิบยืมเงินคนอื่นมาถวาย

พระคัมภีร์สอนอย่างชัดเจนว่า “เพราะว่าถ้ามีใจพร้อมอยู่แล้ว พระเจ้าก็ทรงพอพระทัยที่จะรับตามที่ทุกคนมีอยู่ มิใช่ตามที่เขาไม่มี” (2 โครินธ์ 8:12) ฉบับอมตธรรมเพื่อชีวิตว่า “ถ้าท่านมีความจริงใจที่จะบริจาคแล้วจะเป็นจำนวนมากน้อยเพียงใด ย่อมไม่ใช่สาระสำคัญ ทั้งนี้เพราะพระเจ้าทรงปรารถนาที่จะให้ท่านบริจาคในสิ่งที่ท่านมีอยู่ มิใช่ต้องการในสิ่งที่ท่านไม่มี”

ยังจำได้ไหม? วันหนึ่ง ขณะที่พระเยซูคริสต์ประทับยืนอยู่ข้างหีบถวายที่ตรงประตูพระวิหารกรุงเยรูซาเล็มมีคนร่ำรวยหลายคนนำเงินของตนมาถวาย ในเวลานั้นมีหญิงม่ายคนหนึ่งได้อาเงินเหรียญที่มีค่าน้อยนิดมาถวายพระองค์ตรัสว่าอย่างไร?

“หญิงม่ายคนนี้ถวายมากกว่าเศรษฐีเหล่านั้นเสียอีก” – ทำไม? เพราะเธอถวายด้วยความจริงใจ ถวายจากเงินส่วนที่ใช้เลี้ยงชีพของเธอ มิได้เหมือนกับพวกเศรษฐีที่ถวายจากเศษเงิน (ที่เหลือเฟือ) ของเขา (แต่ขอให้เข้าใจว่ามีไม่ว่าพระเจ้าไม่พอพระทัยในเงินของเศรษฐี พระองค์จะทรงอวยพรเขาแน่ ถ้าหากว่าเขาถวายด้วยความรักและความจริงใจ)

เปาโลยกย่องคริสเตียนมาซิโดเนียอย่างเปิดเผยว่า “เพราะข้าพเจ้าเป็นพยานได้ว่า เขาศรัทธาถวายโดยสุดความสามารถของเขา ที่จริงก็เกินความสามารถของเขาเสียอีก (2 โครินธ์ 8:3) ผมรู้สึกประทับใจในคำที่ว่า “เกินความสามารถ” ซึ่งแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า พวกเขาเทิดทูนพระเจ้าอยู่เหนือสิ่งอื่นใดทั้งสิ้น

แต่สิ่งที่เราไม่ควรลืมก็คือ เปาโลบอกว่า ก่อนที่พวกเขาซิโดเนียจะถวายได้แบบนี้ “ข้อสำคัญที่สุด พวกเขาได้ถวายตัวของพวกเขาแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าก่อน” (2 โครินธ์ 8:5)

นักเทศน์ท่านหนึ่งกล่าวว่า “ถ้าคนหนึ่งคนใดกลับใจใหม่ กระเป๋าเงินของเขาข้อมกลับด้วย” นั่นเป็นความจริงอย่างไม่ต้องสงสัย

ท่านผู้อ่านคงจะเคยได้ยินเรื่องราวของ “กองทัพแห่งความรอด” (Salvation Army) ซึ่งชอบไปยื่นประกาศข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์ตามมุมถนนและสวนสาธารณะเมื่อประกาศแล้วก็จะมีคน

หนึ่งในกลุ่มเดินถือหมวกไปรอบ ๆ เพื่อให้ผู้ฟังถวายทรัพย์ เมื่อมาถึงชายคนหนึ่งซึ่งแต่งกายปอน ๆ ชายคนนี้ได้บอกว่า “ผมกำลังตกงาน ไม่มีเงินที่จะถวายหอรอกครับ”

“ไม่เป็นไร” คนถือหมวกว่า “ผมจะให้คุณ 10 เหรียญ”

ว่าแล้วก็ควักเงินส่งให้แก่ชายคนนั้น แน่นนอน ชายคนนั้นเห็นเงินก็รีบตะกรุบทันที ผู้ให้เงินจึงยื่นหมวกไปตรงหน้าพร้อมกับพูดว่า “เวลานี้คุณมีเงินแล้วใช่ไหม จงถวายให้แก่พระเจ้า 10 เปอร์เซ็นต์”

เราได้เห็นว่า ตลอดในพระคัมภีร์ทั้ง 66 เล่ม ไม่มีคำที่ทนายพระเจ้าอันไหนจะยิ่งใหญ่ เท่ากับเรื่องการถวายทรัพย์ พระองค์ตรัสทำประชากรของพระองค์ว่า “จงมาลองดูเราในเรื่องนี้ดูทีหรือว่า เราจะเปิดหน้าต่างในฟ้าสวรรค์ให้เจ้า และเทพอย่างล้นไหลมาให้เจ้าหรือไม่?” (มาลาคีย์ 3:10)

ในฉบับประชานิยมว่า “เราจะเปิดพระคลังในสวรรค์ เทของดี ๆ ลงมาให้เจ้าอย่างเหลือเฟือ”

ดูเหมือนว่า ตลอดระยะเวลาอันยาวนานของมนุษยชาติ คนของพระเจ้าส่วนมากจะยินดีทำตามทุกอย่างตามน้ำพระทัยของพระองค์ ยกเว้นเพียงเรื่องเดียวเท่านั้นคือ “การถวายทรัพย์”

มีเรื่องเล่าว่า ครั้งหนึ่งคริสเตียน 3 ชาตินิโคจรมารวมกันโดยบังเอิญ ณ การประชุมแห่งหนึ่ง ต่างคนต่างคุยกันถึงวิธีการถวายทรัพย์ของตนแก่พระเจ้า

คนพม่ากล่าวว่า “เมื่อผมทำงานได้เงินมา ผมจะขีดเส้นกลางสนามหน้าบ้าน แล้วโยนเงินทั้งหมดขึ้นไปบนท้องฟ้า ถ้าเงินตกลงมาทางด้านซ้ายก็จะเป็นของพระเจ้า แต่ถ้าตกลงมาทางด้านขวาก็จะเป็นของผม”

คนจีนจึงพูดขึ้นว่า “ของอ้าวดีกว่าวิธีของลื้อ เมื่ออ้าวทำงานหาเงินมาได้ อ้าวก็จะขีดวงกลมขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง 3 นิ้ว แล้วโยนเงินทั้งหมดขึ้นไปในอากาศ ถ้าเงินตกลงในวงกลมนั้น ก็จะเป็นของพระเจ้า แต่ถ้าตกนอกวงกลมก็เป็นของอ้าว”

ฝ่ายคนอินเดียพูดขึ้นว่า “ของลันดีกว่าของใครทั้งหมด เมื่อลันทำงานหาเงินมาได้ ลันจะเหวี่ยงเงินทั้งหมดขึ้นไปบนอากาศ แล้วตะโกนว่า เงินส่วนไหนเป็นของพระเจ้า ขอให้พระองค์ทรงรับเอาเงินที่เหลือตกลงมาเป็นของลันทั้งหมด”

นี่เป็นเรื่องที่เล่ากันสนุก ๆ เท่านั้น แต่ก็ให้ข้อคิดอย่างลึกซึ้งทีเดียว

ท่านผู้อ่านละ ท่านถวายทรัพย์แก่พระเจ้าแบบไหน?

บทที่ 5 แทนบูชา

“เมื่อมาถึงเดือนที่เจ็ด ที่พงศ์พันธุ์อิสราเอลอยู่ตามหัวเมืองต่าง ๆ ประชาชนได้มาพร้อมหน้ากันที่เยรูซาเล็มแล้วเยชูอาบุตร โยซากัค ได้ลุกขึ้นพร้อมกับเพื่อนปุโรหิตด้วยกัน กับเศรุบบาเบลบุตร เซอัลธิเอลพร้อมกับญาติของเขาและได้สร้างแทนบูชาของพระเจ้าแห่งอิสราเอล เพื่อถวายเครื่องเผาบูชา นั้น ตามที่บันทึกไว้ในธรรมบัญญัติของโมเสสคนของพระเจ้า” (เอสรา 3:1-2)

แทนบูชาใหม่

บางคนอาจจะถามว่า ทำไมพวกอิสราเอลจึงต้องสร้างแทนบูชาขึ้นใหม่ คนอิสราเอลจะนมัสการพระเจ้าโดยไม่ต้องมีแทนบูชาไม่ได้หรือ?

ถ้าเราอ่านดูในพระบัญญัติ 27:5 โมเสสได้กำชับพวกอิสราเอลว่า เมื่อพวกเขาข้ามแม่น้ำจอร์แดนเข้าสู่แผ่นดินแห่งพันธสัญญาของพระเจ้าแล้ว “ท่านจงสร้างแทนบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านบนแท่นนั้นเป็นแท่นศิลา”

ดังนั้น ก่อนสิ่งอื่นใด คนอิสราเอลที่กลับมาจากบาบิโลนจะต้องทำคือ “สร้างแทนบูชา” พวกเขาได้สร้างบ้านเรือนของตนเองก่อน หรือรอให้มีความสุขสบายพอสมควรและหายเหนื่อยเสียก่อน แต่พวกเขาได้ทำการสร้างทันทีที่มาถึง พวกเขาได้ให้ความสำคัญแก่พระเจ้าเป็นอันดับแรก สิ่งอื่นภายหลัง – นี่เป็นทางแห่งการรับพระพรจากพระเจ้า

“ท่านทั้งหลายจงแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้” (มัทธิว 6:33)

ทำไมจึงต้องสร้างแทนบูชา?

เพราะโดยทางแทนบูชานั้น เป็นทางเดียวที่ชนชาติอิสราเอลจะพบกับพระเจ้าได้ เราได้เห็นว่ามีเมื่อเฮเบลถวายเครื่องบูชาด้วยแกะหัวปีและไขมัน พระเจ้าทรงพอพระทัยเฮเบลมาก (ปฐมกาล 4:4) เมื่อพระเจ้าทรงเรียกอับราฮามออกจากเมืองเออร์ ประเทศเคลเดีย ให้เข้าไปสู่แผ่นดินคานาอัน อับราฮามได้ติดสนิทกับพระเจ้าอย่างแน่นแฟ้นผ่านทางแทนบูชา (ปฐมกาล 12:8)

โมเสสได้นำชนชาติอิสราเอลกว่าล้านคนข้ามทะเลแดง มุ่งหน้าไปทางทิศตะวันตก ถึงภูเขาซีนาย พระเจ้าตรัสแก่โมเสสว่า “จงใช้ดินก่อเป็นแท่นบูชาสำหรับเรา และบนแท่นนั้นจงใช้แกะและโคของเจ้าเป็นเครื่องเผาบูชาและเป็นเครื่องสาคินบูชาแก่เราในทุกตำบลที่เราให้ระลึกถึงนามของเรา เราจะมาหาท่านและอวยพรเจ้า” (อพยพ 20:24)

เอลียาห์และเอลีชาพบกับพระเจ้าเสมอทางแท่นบูชาและได้เห็นฤทธิ์อำนาจของพระองค์เหนือพระบาอัล

พระเจ้าทรงสัญญาว่า พระองค์จะเสด็จมาหาและอวยพรแก่ชนชาติอิสราเอล โดยผ่านทาง “แท่นบูชา” นี้

พวกยิวมิได้ลืมพระสัญญาอันยิ่งใหญ่เลย พอพวกเขาหลุดพ้นจากการเป็นทาส ออกจากบาบิโลนมาถึงแผ่นดินคานาอัน สิ่งแรกที่พวกเขาทำก็คือ ทุกคนพร้อมใจกัน “สร้างแท่นบูชาของพระเจ้าแห่งอิสราเอล” (เอเสรา 3:2)

แท่นบูชา คือ สถานที่แห่งเดียวที่คนของพระองค์จะพบกับพระผู้สร้างของเขา

แท่นบูชา คือ สถานที่ที่คนของพระเจ้าจะได้รับพระพร

ที่นั่นจะมีการถวายเครื่องบูชา เป็นกลิ่นพระเจ้าพอพระทัย กษัตริย์ชาโลมอนได้รับความโปรดปรานจากพระเจ้าเมื่อพระองค์ถวายเครื่องบูชาแด่พระเจ้า คือ วัว 2 หมื่น 2 พันตัว แกะ 1 แสน 2 หมื่นตัว (1 พงศกษัตริย์ 8:62-64)

แท่นบูชาของคริสเตียน

ในปัจจุบัน เราไม่จำเป็นต้องติดต่อกับพระเจ้าผ่านทางแท่นบูชาอีกต่อไปแล้ว เพราะพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาเป็นเครื่องบูชาไถ่โทษบาปเรา ยอห์นยืนยันความจริงข้อนี้ว่า “พระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้ทรงรับเอาความผิดบาปของโลกนี้ไปเสีย” (ยอห์น 1:29)

ดังนั้น เราจึงสามารถที่จะติดต่อกับพระเจ้าโดยตรงและเป็นที่ยอมรับของพระองค์ โดยผ่านทางองค์พระเยซูคริสต์ “ด้วยเหตุที่เรามีพระเจ้าองค์เดียว และมีคนกลางแต่เพียงผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ คือพระเยซูคริสต์...” (1 ทิโมธี 2:5)

พวกอิสราเอลมีโอกาสดูที่พระเจ้าได้เพียงปีละไม่กี่ครั้ง

แต่คริสเตียนสามารถที่จะพบกับพระองค์ได้ทุกวันเวลา – สรรเสริญพระเจ้า!

ทว่า แท่นบูชาของเราเป็นอย่างไรบ้าง ยังปกติดีอยู่หรือ หรือว่ากำลังชวนเซ โยกเยก เอียงกะเท่ เร็วโค่นพังพาบหรือว่าถูกทำลายเสียแล้ว?

แท่นบูชาแห่งการอธิษฐานพังทลายลงเสียแล้ว? แท่นบูชาแห่งการอ่านพระคัมภีร์ กลายเป็นกองซากสลักปรักพังเสียแล้ว แท่นบูชาแห่งการประกาศข่าวประเสริฐ โค่นลงเสียแล้ว แท่นบูชาแห่งความซื่อสัตย์ ความรักและความบริสุทธิ์ไม่มีชิ้นดีแล้ว?

แท่นบูชาแห่งการไปโบสถ์นมัสการพระเจ้า แท่นบูชาแห่งการถวายทรัพย์ แท่นบูชาแห่งความสัมพันธ์อันดีระหว่างพี่น้องคริสเตียน แท่นบูชาแห่งความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน แท่นบูชาแห่งสันติสุขในจิตใจ แท่นบูชาแห่งการอยู่ร่วมกับคริสตจักรอื่น ๆ ได้ฟังทลายลงเสียแล้ว?

ท่านผู้อ่านที่รัก ลองพิจารณาดูซิว่า มีแท่นบูชาอะไรบ้างที่กำลังโยกเยก สั่นคลอน และทำท่าจะพังแหล่มีพังแหล่ หรือว่าล้มครืนลงไปแล้ว จงเลียนแบบชนชาติอิสราเอลคือ ในวันนี้ให้เราร่วมมือร่วมใจกันสร้างขึ้นใหม่อีกครั้งหนึ่ง

เพื่อพระเจ้าจะเสด็จมาพบท่าน และอวยพรแก่ท่าน

มีคริสเตียนหลายคนบ่นให้ผมฟังว่า รู้สึกเบื่อหน่ายแสนเซ็ง หงอยเหงา เซื่องซึม ขาดไร้ซึ่งชีวิตชีวา ดำเนินชีวิตแบบซังกะตายไปวันหนึ่ง ๆ – ที่เป็นเช่นนี้ก็อาจจะเป็นเพราะว่า เขายังไม่ได้สร้างแท่นบูชาขึ้นมาใหม่ก็เป็นได้

มีเรื่องเล่าว่า โบสถ์สองแห่งตั้งอยู่ใกล้ ๆ กัน แต่สังกัดคนละคณะ ไม่ค่อยลงรอยเท่าไรในเรื่องเกี่ยวกับหลักข้อเชื่อ และมีการชิงดีชิงเด่นกันอยู่ในที่ บางครั้งมีการพยายามดึงลูกแกะของกันและกัน ทั้งทางตรงและทางอ้อม

เช้าอาทิตย์วันหนึ่ง คริสตจักรแรกได้ร้องเพลงว่า “มีอะไรประดับที่มงกุฏฉันบ้าง?” พอ คริสตจักรแห่งที่สองได้ยินดังนั้น จึงร่วมใจกันเปล่งเสียงร้องเพลงขึ้นดัง ๆ ว่า “ไม่มีเลย... ไม่มีเลย”

นี่เป็นเรื่องขำขันที่น่าเศร้าใจจริง ๆ !

แท่นบูชาแบบเรียบง่าย

“ถ้าจะก่อแท่นบูชาด้วยศิลาสำหรับเรา อย่าก่อด้วยศิลาที่ตกแต่งแล้ว เพราะถ้าเจ้าใช้เครื่องมือ ตกแต่งศิลานั้นเจ้าจะทำให้ศิลานั้นเป็นมลทิน” (อพยพ 20:25)

แท่นบูชาของพระเจ้าจะต้องเป็นไปแบบธรรมชาติเรียบง่ายและบริสุทธิ์ ไม่มีการตกแต่งประดับประดาให้ดูสวยงามวิไลศมาหรา (พระบัญญัติ 27:5-6) โยชูวาได้เชื่อฟังพระคำรัสของพระเจ้าในเรื่องนี้อย่างเคร่งครัด เป็นเหตุให้เขากับชนชาติอิสราเอลที่เหลือ ได้รับพระพรจากพระเจ้าอย่างเอนกอนันต์ (โยชูวา 9:30-32)

เมื่ออ่านมาถึงตรงนี้ ทำให้เรารู้สึกอดแปลกใจไม่ได้ว่า ทำไมพระเจ้าของเราไม่ชอบความสวยงามหรือยัง? แต่เมื่อพิจารณาดูให้ดีแล้ว ก็จะพบว่า หลักการของพระเจ้าคือ การนมัสการพระองค์จะต้องเป็นไปตาม “ความจริง” ไม่มีการแต่งเติมเสริมต่อ (ใช้วัสดุจากธรรมชาติ) บทเรียนที่เราได้รับก็คือ “การนมัสการพระเจ้าจะต้องนมัสการจากใจจริง” (ยอห์น 4:24)

ประการต่อมา พระเจ้าต้องการให้มีการนมัสการแบบ “เรียบง่าย” ไม่ต้องมีพิธีรีตองใหญ่โต มหาวิหารเหมือนพวกคาทอลิกและกรีกออร์ทอดอกซ์

และประการสุดท้าย เราจะนมัสการพระเจ้า ณ ที่แห่งหนตำบลใดก็ได้ เพราะพระองค์ทรงเป็น พระวิญญาณซึ่งสถิตอยู่ทั่วไป

เราได้เห็นว่า คริสตจักรในสมัยนี้มีการแข่งขันกันว่าโบสถ์ใครจะใหญ่กว่ากัน สวยงามกว่ากัน ซึ่งถือว่าเป็นสิ่งที่เข็ดหน้าชูตาของศิษยาภิบาลและสมาชิกทั้งหมด เพื่อนของผมคนหนึ่งมีโอกาสไป ประชุมสัมมนาที่อเมริกา เขาได้แวะเยี่ยมโบสถ์แก้ว (ที่ทำด้วยกระจกทั้งหลัง) ที่ใหญ่ที่สุดของโลก ซึ่ง สร้างโดย ดร. โรเบิร์ต ชูลเลอร์

เพื่อนของผม ตกตะลึงในความใหญ่โตและสวยงามช่างมหาวิหารเสียนี้กระไร และยกย่อง ชมเชยผู้ที่ออกแบบสร้าง แทนที่จะตกตะลึงในความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า และยกย่องสรรเสริญพระองค์ เขาเล่าให้ผมฟังว่า กระจกเหล่านี้มีคุณสมบัติพิเศษ คือสามารถทำความสะอาดได้ด้วยตัวของมันเอง ไม่ ว่าฝุ่นผง คราบอะไรก็จะไม่เกาะ มันจะใสมีประกายอยู่ตลอดเวลา แต่ทว่าคนสร้างลืมนึกไปอย่างหนึ่ง ซึ่งต่อมามันก่อปัญหาใหญ่โตให้แก่คริสตจักร คือพวกนกต่าง ๆ ที่บินผ่านมาก็จะจี้ใส่ ทำให้เจ้าของ อาคารหัวเสียมาก เพราะมันทำให้สง่าราศีของโบสถ์จ้อยลงไปถนัดตาทีเดียว

ผมเคยไปที่ประเทศเกาหลี และแวะเยี่ยมชมคริสตจักรโยฮันโคของ ดร. โซ ยองกี นี่ก็สวยงาม และใหญ่ที่สุดของโลกแห่งหนึ่งเหมือนกัน มีการนมัสการหลายรอบ รอบละหลายพันคน แต่เราไม่ ประารถนาที่จะเห็นความใหญ่โตโอ้อวดความหรูหราตระการตาเท่านั้น แต่เราอยากเห็นความยิ่งใหญ่ ของพระเจ้า และการนมัสการที่เต็มด้วยจิตวิญญาณและความจริง ขณะที่เดินขึ้นไปนมัสการที่ คริสตจักรแห่งนี้ผมได้รับคำเตือนจากผู้นำทางว่า “ระวัง...กระเป๋าสตางค์ให้ดี เดี่ยวจะถูกขโมยล้วง” นี่ก็มาถึงว่า คริสตจักรที่มีชื่อเสียงก้องโลกจะหูกชุมด้วยขโมยขโจร!

คริสตจักรบางแห่งถึงกับยอมเป็นหนี้เป็นสิน กู้ยืมเงินจากธนาคารมาเพื่อจะสร้างโบสถ์ให้ ใหญ่โต โดยมีสะโลแกนให้สมาชิกถวายสุดชีวิต เพื่อพิชิตที่ดินและอาคารสมาชิกต้องควักกระเป๋าแทบ ฉีก เพื่อถวายสำหรับสร้างโบสถ์ ในขณะที่ตนเองอาหารก็ไม่ค่อยจะมีกิน

ผมรู้จักชายคนหนึ่ง ที่รักพระเจ้ามาก ร้อนรนยอมทุ่มเทเงินเดือนทั้งหมดเพื่อจะสมทบสร้าง โบสถ์ เขาขอมอบอยู่แบบอด ๆ อด ๆ จนกระทั่งร่างกายซูบผอมลง ๆ เรื่อย ๆ วันหนึ่งเขาต้องไปหาหมอ เพราะป่วยด้วยโรคกระเพาะอาหาร – ทำให้มาคิดขึ้นได้ว่า การทำเช่นนี้พระเจ้าทรงพอพระทัยแน่หรือ?

การที่เราจะพบกับพระเจ้า และรับพระพรจากพระองค์นั้น เป็นวิธีแบบง่าย ๆ ไม่จำเป็นต้องมีพิธีตองหรือทำให้ประดักประเดิด ไม่จำเป็นต้องมีการแต่งเติมเสริมต่อใด ๆ ทั้งสิ้น จิตใจที่ย่อมถ่อมลงพร้อมที่จะเชื่อฟังพระองค์นั้นย่อมสำคัญกว่าสิ่งอื่นใดทั้งสิ้น

เห็นไหมว่า คริสตจักรในสมัยของพระคัมภีร์นั้นเขามัสการพระเจ้าตามบ้านเรือน ไม่ต้องมีอาคารที่ใหญ่โต

เราได้เห็นว่า แม้ซาอูลจะถวายบูชาแด่พระเจ้าอย่างสง่าผ่าเผย แต่ใจของเขาคิดกบฏต่อพระเจ้าเสียแล้ว จิตใจที่ยิ่งจองหอง คือคือถือดีและไม่ยอมเชื่อฟังใคร พระเจ้าจึงตรัสกับซาอูลตรง ๆ ว่า “การเชื่อฟังก็ดีกว่าพิธีตอง” (1 คูซามูเอล 15:22)

ท่านผู้อ่านที่รัก ตอนสุดท้ายนี้มีคำถามสองประการคือ :-

- แทนบูชาของท่านยังคงอยู่หรือพังทลายลงเสียแล้ว? ถ้าหากว่าพังทลายลง ท่านได้สร้างขึ้นมาใหม่แล้วหรือยัง?

- การนมัสการพระเจ้าของท่านเป็นแบบไหน? แบบเรียบง่าย หรือว่าเต็มไปด้วยพิธีตอง? ท่านจะนมัสการแบบไหนก็แล้วแต่ ขอให้นมัสการด้วยจิตวิญญาณและความจริง เท่านั้น ท่านก็จะได้รับพระพรอย่างใหญ่หลวงจากพระองค์

บทที่ 6 ผู้นำฝ่ายวิญญาณ

“เขาได้เลือกตั้งคนเลวี ตั้งแต่อายุยี่สิบปีขึ้นไป เพื่อให้ดูแลการงานในพระนิเวศของพระเจ้า”

(เอซรา 3:8)

การเลือกผู้นำ

ในงานสร้างพระวิหารขึ้นใหม่ในกรุงเยรูซาเล็ม ได้มีการวางแผนกันอย่างรัดกุม โดยแบ่งงานออกเป็นแต่ละสายและแต่ละแผนก ในพระคัมภีร์ตอนนี้เราได้เห็นหลักการเลือกของพวกยิวดังนี้ :-

(1) เลือกคนที่มีจิตใจพร้อม – เนื่องจากพวกเขาเหล่านั้น ได้รับการแยกไว้สำหรับการปรนนิบัติรับใช้พระเจ้าในพระวิหาร โดยเฉพาะ ฉะนั้น พวกเขาจึงเตรียมพร้อมแล้ว ที่จะสามารถลงมือปฏิบัติงานได้ทันที

(2) เลือกผู้ที่มีภาระ – การที่จะให้งาน บรรลุถึงซึ่งความสำเร็จนั้น มีหลักการอยู่ว่า เลือกคนที่มีภาระ “อย่าให้งานแก่คนที่ไม่รักงาน”

(3) เลือกคนที่มีอายุพอสมควร – ในพระคัมภีร์ตอนนี้เราจะพบว่า พวกเขาเลือกคนเลวีที่มีอายุตั้งแต่ 20 ปีขึ้นไป ให้ดูแลการงานในพระนิเวศของพระเจ้า คนที่มีอายุน้อยมักจะใจร้อน หุนหันพลันแล่น ตัดสินใจเร็ว และก็เปลี่ยนใจเร็วด้วย ไม่มีความสุขรอบคอบเท่าที่ควร

ในพระคัมภีร์ใหม่เรียกผู้นำคริสตจักรว่า “เพรสบิวเทออส” (Presbuteros) หมายถึงผู้ที่มีอาวุโสทางด้านวัยวุฒิและคุณวุฒิ เป็นผู้มีอาวุโสทางด้านร่างกาย ใจดีและจิตวิญญาณ สิ่งจำเป็นอย่างยิ่งซึ่งเป็นคุณสมบัติของผู้นำคือ ผู้นำจะต้องเป็นคนที่มึมนุชย์สัมพันธ์ดี เป็นคน “โอบอ้อมอารีวิจิไพเราะ สงเคราะห์ประชาชน”

นักเขียนและนักพูดที่มีชื่อเสียงของไทยคนหนึ่งได้กล่าวถึง “บุคลิกภาพที่ไม่ดีของนักประชาสัมพันธ์” ว่า

“ขยันเดิน

เมินขามยาก

มากจริต

คิดบวกลบ

ประจบประแจง

แย่งกันพูด

หน้าบุคคลหน้าบึ้ง”

และได้กล่าวถึง “บุคลิกภาพของนักประชาสัมพันธ์ที่ดี” ว่า

“บุคลิกดี

มีมารยาท

ฉลาดวจี

มีน้ำใจ

ไม่ลืมหืม

หัวก้าวหน้า

กล้าออกงาน”

ผมเห็นว่าข้อคิดเห็นเหล่านี้ คริสเตียนเราน่าจะนำมาประยุกต์ใช้กับผู้นำคริสตจักรได้เป็นอย่างดี
คิทีเดียว

หน้าที่ของผู้นำ

งานของคริสตจักรเป็นงานใหญ่เกินกว่าที่คนเดียวจะทำไหว จะต้องพึ่งพาอาศัยทั้งระดับผู้นำ
และสมาชิกทุกคนต้องร่วมมือร่วมใจ และทำงานขยันขันแข็งเอาจริงเอาจัง

ถึงแม้ว่าเราจะมีสติปัญญาเฉลียวฉลาด และสามารถสร้างอาณาจักรของพระเจ้าได้โดยลำพัง
เชื่อแน่ว่า พระองค์คงจะไม่ปล่อยให้เราทำ เพราะเราจะเห่อเหิมและอวดตัวได้ โดยยกตัวเองและกด
พระองค์ลง

ในตอนต้นของหนังสือเล่มนี้ ผมได้เล่าถึงเรื่องนโปเลียนนหาราช จากคนที่เคยต่ำต้อย เขาเพียร
พยายามไต่เต้าจนได้เป็นแม่ทัพของฝรั่งเศส และในปี ค.ศ. 1804 นโปเลียนก็ประกาศแต่งตั้งตนเองเป็น
จักรพรรดิของฝรั่งเศส

สันตะปาปาได้เดินทางมาประกอบพิธีสวมมงกุฎให้แก่ นโปเลียน ขณะที่สันตะปาปากำลังจะ
สวมมงกุฎให้ นโปเลียนก็ฉวยเอามงกุฎจากพระหัตถ์ของสันตะปาปามาสวมเสียเอง และประกาศให้
ชาวโลกรู้ว่า “แม้สันตะปาปาจะรับรองความเป็นจักรพรรดิของข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าก็ได้สร้างความเป็น
จักรพรรดิขึ้นมาด้วยตัวของข้าพเจ้าเอง”

เรื่องนี้น่าจะเป็นบทเรียนที่ดีสำหรับผู้นำคริสตจักรของพระเจ้า

คริสตจักรจะเจริญก้าวหน้าได้ จะต้องไม่มีคำว่า “เข้ามาคนเดียว” แต่จะมีการประสานงานตามลำดับขั้นตอนจะต้องมีการกระจายอำนาจไปอย่างทั่วถึง ในกิจการ 6:1-6 เราได้อ่านถึงการแต่งตั้งผู้นำ 2 ประเภทคือ :-

(1) ผู้นำทางด้านจิตวิญญาณ – ซึ่งเรียกว่าพวก “ผู้ปกครอง” มีหน้าที่ในการสอนพระคัมภีร์ เทศนาประกาศพระวจนะของพระเจ้า และดูแลสภาพฝ่ายจิตวิญญาณของสมาชิกในคริสตจักร

(2) ผู้นำทางด้านฝ่ายโลก – ซึ่งเรียกว่าพวก – “มัคนายก” มีหน้าที่ในการบริหารคริสตจักร ดูแลทางด้านวัตถุ ข้าวของ เงินทอง การสังคมสงเคราะห์ ความจำเป็นทางด้านอุปโภคบริโภค คุณลักษณะที่ดีของมัคนายก คือ

- เป็นคริสเตียนที่มีชื่อเสียงดี
- ประกอบไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์
- มีสติปัญญาเฉลียวฉลาด

พระคัมภีร์กล่าวว่า “ตั้งให้พวกเขาดูแลการงานนี้” appoint over this business (ข้อ 3) ซึ่งเป็นธุรกิจของพระเจ้าโดยตรง มีบางคนชื่อเสียงดี แต่ไม่ได้ประกอบด้วยพระวิญญาณ มีบางคนประกอบด้วยพระวิญญาณ แต่ไม่ชอบใช้สมอง ในทางตรงกันข้าม บางคนมีสติปัญญาดี แต่เป็นคริสเตียนฝ่ายเนื้อหนัง ฉะนั้น คริสตจักรจะต้องเลือกผู้นำที่มีความสมดุลทั้งสามด้าน

ส่วนทางด้านผู้ปกครองคริสตจักรนั้น พระคัมภีร์บอกว่า พวกเขาจะชะมักเขม้นในการอธิษฐานและรับใช้พระเจ้าในพันธกิจแห่งพระวจนะเสมอไป” (ข้อ 4)

ทุกคนแสดงบทบาทของตนเอง

พระวจนะของพระเจ้าสอนเราว่า เมื่อคนหนึ่งคนใดกลับใจเป็นคริสเตียน เขาได้รับของประทานจากพระเจ้าอย่างน้อยหนึ่งอย่าง หรือพูดอีกนัยหนึ่งก็คือ พระเจ้าทรงให้ของประทานในการรับใช้พระองค์แก่คริสเตียนทุกคนแต่ทว่า ของประทานนั้นต่างกัน (มีของประทานประมาณ 17 อย่าง) เราทุกคนจะต้องใช้ของประทานและพัฒนาให้เจริญก้าวหน้าอย่างสุดความสามารถ

ขณะที่เรามีชีวิตอยู่ในโลกนี้ เราจะต้องดำเนินชีวิตอย่างเอาจริงเอาจัง ตามบทบาทที่พระเจ้าทรงกำหนดให้

มีเรื่องเล่าว่า ศิษยาภิบาลคนหนึ่งทำงานอยู่ในคริสตจักรมาเป็นเวลาหลายปี แต่จำนวนสมาชิกมิได้เพิ่มขึ้นเลยตรงกันข้ามกลับลดจำนวนลงเรื่อย ๆ นำความกลัดกลุ้มมาสู่ผู้รับใช้พระเจ้าท่านนี้ยิ่งนัก

วันหนึ่งก็มีคณะลิเกเริ่มมาเปิดแสดงอยู่ใกล้ ๆ โบสถ์ ตอนแรกก็ไม่มีคนสนใจดูเท่าไรนักหรอก แต่เมื่อแสดงไปหลาย ๆ วัน คนดูก็เพิ่มจำนวนขึ้นจนในที่สุดวิกก็แน่นขนัด ผู้คนเต็มทุกรอบ

วันหนึ่ง ขณะที่พระเอกลิเกเดินผ่านหน้าโบสถ์ศิษยาภิบาลเห็นเข้าจึงกวักมือเรียก

“อาจารย์เรียกผมหรือครับ?” พระเอกลิเกเดินเข้ามา

“ใช่ ... ผมอยากจะถามอะไรนิดหน่อย เพราะผมสังเกตเห็นว่า วันแรก ๆ ลิเกของคุณแทบไม่มีคนดู แต่พอนานวันเข้าคนกลับเพิ่มขึ้น ทั้ง ๆ ที่เรื่องซึ่งคุณแสดงกันอยู่นั้น มันเป็นเรื่องโกหกและน้ำเน่าทั้งเพ ส่วนโบสถ์ของผมผมเทศนาเรื่องที่เป็นความจริงและเป็นชีวิต แต่นับวันสมาชิกยิ่งร่อยหรอ.. มันเป็นเพราะเหตุใด?” ศิษยาภิบาลร่ายยาว

“คำตอบง่ายนิดเดียวครับอาจารย์” พระเอกลิเกตอบ “ที่เป็นอย่างนี้เพราะว่า อาจารย์พูดเรื่องจริงให้ดูเหมือนว่าเป็นเรื่องเล่น ๆ ส่วนผมทำเรื่องเล่น ๆ ไร้สาระให้ดูเหมือนเรื่องจริง เพราะเหตุนี้คนดูจึงติดผม”

ศิษยาภิบาล “???”

บทเรียน – คริสเตียนที่รัก ท่านทำเรื่องของพระเจ้าให้ปรากฏต่อสายตาของชาวโลกอย่างไร? เมื่อสมาชิกหายไปจากโบสถ์ ท่านไม่ต้องสงสัย เพราะตัวท่านเอง ศิษยาภิบาลของท่านและผู้ผู้นำในคริสตจักรของท่าน ไม่สามารถดึงดูใจสมาชิกเอาไว้ได้นั่นเอง

การกระจายอำนาจ

เมื่อคริสตจักรของพระเจ้า มีการแบ่งความรับผิดชอบของสมาชิกออกเป็นสัดส่วนแล้ว พระคัมภีร์ได้บันทึกถึงผล 3 ประการว่า หนึ่ง งานประกาศพระวาทะของพระเจ้านั้นเจริญขึ้น สอง จำพวกศิษย์ก็ทวีขึ้นเป็นอันมากในกรุงเยรูซาเล็ม และสาม พวกปุโรหิต (หัวหน้าของศาสนายิว) เป็นอันมาก ก็ได้เชื่อถ้อยในพระเยซูคริสต์ (กิจการ 6:7)

เราปรารถนาจะเห็นผลเช่นนี้บังเกิดขึ้นในประเทศไทยอันเป็นที่รักยิ่งของเรา!

ออกัสได้กล่าวไว้ในหนังสือ “ฉีกหน้ากากคริสตจักร” ว่า “ปัจจุบันนี้คริสตจักรของพระเจ้า เป็นเหมือนโรงเลี้ยงเด็กกำพร้า” ศิษยาภิบาลมีหน้าที่คอยให้อาหารเท่านั้นส่วนสมาชิกทั้งหลายก็ช่วยเหลือตนเองไม่ได้ คอยเบมือรับอยู่ตลอดเวลา เลี้ยงเท่าไรก็ไม่รู้จักโต มีหน้าซำบางคนยังเป็นโรคฝ่ายจิตวิญญาณ เหมือนคนไข้หนัก จะตายก็ไม่ตาย หายใจแหม่ว ๆ ต้องคอยให้น้ำเกลือและออกซิเจนอยู่ตลอดเวลา

ศิษยาภิบาลต้องรับหน้าที่ทุกอย่างในคริสตจักร นับตั้งแต่ทำความสะอาดพื้นโบสถ์ จัดเก้าอี้ หนังสือเพลง ทำสวน จัดตารางสอน ออกไปเยี่ยมเยียน นำคนป่วยส่งโรงพยาบาล หางานให้สมาชิกทำ คอยขับรถรับส่งสมาชิกมาโบสถ์ในวันอาทิตย์และวันอธิษฐาน เพราะสมาชิกเหล่านี้เป็นง่อย เดินไม่เป็น นิสัยเสียหมดแล้ว นอกจากนั้นศิษยาภิบาลยังพะวงอยู่กับการสอนพระคัมภีร์ตามบ้านเตรียมสอน รวีวารศึกษา และเทศนาในเช้าวันอาทิตย์

ศิษยาภิบาลเป็นเหมือน “ซูเปอร์แมน” – แต่คริสตจักรแบบนี้จะไม่มีวันเจริญเติบโตอย่างเต็มที่ เพราะไม่ช้าศิษยาภิบาลก็จะหมดแรงข้าวต้ม เหนื่อยหน่าย ท้อใจและผันตัวเองไปจากคริสตจักรแห่งนั้น โดยอ้างว่า ไปเรียนต่อ (เป็นข้ออ้างที่มีมนต์ขลังยิ่งนัก ที่ศิษยาภิบาลชอบใช้ซึ่งสมาชิกก็ดึงเอาไว้ไม่อยู่)

ถ้าเราต้องการเห็นคริสตจักรของพระเจ้าเจริญรุดหน้าจำเป็นจะต้องมีการกระจายอำนาจ กระจายงาน โละระบบ “วันแมนโชว์” ลงถึงขยะไปเสีย ในอพยพ 17:8-10 เราได้เห็นถึงชัยชนะอย่างงดงามของชนชาติอิสราเอลที่มีต่อกองทัพของพวกอามาเลข นั่นมิใช่เกิดจากฝีมือของยอดมนุษย์คนไหนคนใด แต่เกิดจากการร่วมมือร่วมมือกันทหารอิสราเอลที่ออกไปรบอยู่กลางสนามอยู่ถวายเป็นวง ในขณะเดียวกัน โมเสสก็ขึ้นชูมืออธิษฐานอยู่บนภูเขา ทูลวิงวอนขอพระเจ้าช่วยประทอนกำลังแก่อิสราเอลที่ข้าง ๆ โมเสสก็มีผู้ช่วยอีกสองคนคือ อาโรนกับเฮอรัล คอยพยุงแขนของโมเสสไว้ (เพราะชูมือนาน ๆ ก็เมื่อยล้า) พวกเขาคอยจัดหาก้อนหินมาให้โมเสสนั่ง และจัดหาน้ำมาให้ดื่ม

สรุปแล้ว งานนี้ไม่มีใครเก่ง นอกจากพระเจ้าองค์เดียว

หนังสือ “นักบริหาร” ได้กล่าวถึงผู้นำได้อย่างน่าคิดมากกว่า

“ผู้นำประเภทที่ดีที่สุด คนทั่วไปอาจจะไม่สังเกตเห็นเขาได้เลย

ผู้นำที่ตรงลงมา ผู้คนจะพากันยกย่องและนับถือเขา

ผู้นำที่รองลงมาอีก ผู้คนจะกลัวเขา

ผู้นำที่เลวที่สุด ผู้คนจะเกลียดชังเขา”

หนังสือเล่มนี้ได้กล่าวต่อไปว่า “เมื่อผู้นำประเภทที่ดีที่สุดทำงานสำเร็จเรียบร้อย คนของเขาต่างจะพูดกันว่างานนี้พวกเราทำกันเอง”

ท่านคงจะเคยได้ยินเรื่องของนักตกปลาสองคน คนหนึ่งมาจากในเมือง อีกคนหนึ่งมาจากบ้านนอก นักตกเบ็ดชาวกรุงมีคันเบ็ดอย่างดีพร้อมเหยื่ออันโอชะ แต่ว่าเขาตกเท่าไรปลาก็ไม่เคยสุบเหยื่อของเขาเลย ส่วนนักตกเบ็ดชนบท คันเบ็ดของเขาทำจากไม้ไผ่หงิก ๆ งอ ๆ เหยื่อก็ใช้เหยื่อเลว ๆ แต่เขาตัวเบ็ดที่ไรก็ตกปลามาที่นั่น

ด้วยความสงสัย นักตกเบ็ดชาวกรุงจึงลุกขึ้นไปถามนักตกเบ็ดบ้านนอกว่า “ทำไมปลาฉันไม่กินเบ็ดของผมเลย ทั้ง ๆ ที่คันเบ็ดก็สวยและเหยื่อก็ดีกว่าของคุณ?”

นักตกปลาบ้านนอกตอบเรียบ ๆ ว่า “มันไม่ได้ขึ้นอยู่กับคันเบ็ดหรือเหยื่อหรอกครับ มันขึ้นอยู่กับวิธีการตกต่างหาก ผมสังเกตเห็นว่า เวลาคุณตกเบ็ด คุณมักจะคอยชะ โกงหน้าคูในน้ำบ่อย ๆ เมื่อปลาฉันเห็นหน้าของคุณมันก็ไม่เข้าใกล้... ส่วนของผม เมื่อปล่อยเบ็ดลงไปแล้ว ผมจะซ่อนตัวเสีย คอยหลบอยู่จนกว่าปลาฉันจะสูบเหยื่อ จึงตัวขึ้นมา”

บทเรียนจากเรื่องนี้คือ ในคริสตจักรมีคริสเตียนอยู่สองประเภท ประเภทแรก - มักจะคอยชะ โกงคุณผลงานของตนเองอยู่เสมอ ทำงานรับใช้พระเจ้าเพื่อหาเกียรติ ตำแหน่งชื่อเสียง ความมีหน้ามีตา และทรัพย์สินศฤงคาร เขามักจะพูดมากกว่าทำ คอยเขื่อง คอยถ่ายรูปและส่งรายงานไปเมืองนอกเรื่อย ๆ

ประเภทที่สอง - เขาจะซ่อนตัวเสีย คอยหลบอยู่เขาไม่สนใจว่า สิ่งที่เขาทำลงไปนั้นมันจะทำให้เขาเด่นเขาดัง มีชื่อเสียงก้องฟ้าหรือไม่ แต่เขาทำด้วยใจรักพระเจ้าทำอย่างลับ ๆ ไม่มีใครรู้ไม่มีใครเห็น ทุ่มเทศสุดชีวิตให้กับพระราชกิจของพระเจ้า คริสเตียนแบบนี้พระคัมภีร์บอกว่าจะได้รับบำเหน็จในสวรรค์อย่างแน่นอน

ท่านผู้อ่านที่รัก ท่านเป็นคริสเตียนประเภทไหน?

บทที่ 7 ความชื่นชมยินดี

ฝรั่งเขามีตำนานพูดที่ชาวซึ่งว่า “Sorrow is brief but Joy endless” - ความโศกเศร้าสั้นแสนสั้น แต่ความชื่นชมยินดีไม่มีที่สิ้นสุด

และอีกตอนว่า “When the bitter is end ; the sweet comes” – เมื่อความขมขื่นสิ้นสุดลง ความหวานชื่นก็เข้ามาแทนที่”

นี่เป็นความจริงในชีวิตของชนชาติอิสราเอล ที่พากันเดินทางกลับจากประเทศบาบิโลน มาถึงกรุงเยรูซาเล็มออกจากความเป็นทาสไปสู่ความเป็นไท ออกจากความทุกข์มาสู่ความสุข ออกจากขื่นขมมาสู่ความหวานหอม คริสเตียนที่หลุดพ้นจากความผิดบาปแล้ว ก็จะมีสภาพเช่นเดียวกับชนชาติอิสราเอล

ชื่นชมยินดีในพระเจ้า

ในเอซรา 3:10-13 เราได้เห็นอย่างชัดเจนว่า ไม่มีอะไรที่ชนชาติอิสราเอลจะปลื้มยินดียิ่งไปกว่าการที่ได้เห็นรากฐานพระวิหารของพระเจ้าได้ถูกวางลงอีกครั้งหลังจากที่มันพังทลายลงอย่างไม่มียั้ง โดยฝีมือของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์แห่งอาณาจักรบาบิโลน ในปี กคศ. 586 เน้นนานถึง 70 ปีมาแล้ว

ความชื่นชมยินดี แสดงให้ปรากฏอย่างชัดเจน โดย

(1) พวกเขาโรยธูปถวายแด่แท่นบูชา พร้อมหน้ากันที่จะปรนนิบัติรับใช้พระเจ้า

(2) พวกนักร้องเตรียมบรรเลงเพลงสรรเสริญความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าผู้สร้าง แตร ฉาบ และเสียงที่เปล่งออกมาจากปากของพวกเขา ดวงตาที่ฉายแสงแห่งความชื่นชมยินดีและจิตใจที่เปี่ยมล้นไปด้วยการโมทนาพระคุณ

(3) พวกเขาได้กู่ก้องช่วยกันอย่างไม่เห็นแก่เหน็ดเหนื่อย เพราะเขาไม่มีโอกาสทำเช่นนี้มาชั่วอายุคนแล้ว

(4) ส่วนทางด้านประชาชนนั้นเล่า พระคัมภีร์บอกว่า “พวกเขาโห่ร้องเสียงดัง เมื่อสรรเสริญพระเจ้า” อากัปกิริยาที่แสดงออกนอกเหนือจากนั้นคือ “บางคนร้องไห้ด้วยเสียงดัง” และ “บางคนโห่ร้องด้วยความชื่นบาน” เสียงกระหึ่มปะปนกันจนแยกไม่ออกว่าเสียงไหนเป็นเสียงร้องสรรเสริญ เสียงไหนเป็นเสียงร้องไห้ และเสียงนั้นดังไปไกลทีเดียว ปานฟ้าจะถล่มทลาย

ความสุขเป็นเหมือนน้ำหอม

เมื่อคริสเตียนได้เห็นถึงพระราชกิจอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า เราควรมีท่าทีเหมือนกับชนชาติอิสราเอลกล่าวคือ “มีความชื่นชมยินดี” เราเตรียมตัวพร้อมที่จะเข้าประจำหน้าที่รับใช้พระเจ้า เราจะร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าผู้สร้างด้วยเสียงอันดังสนั่น เราจะต้องชื่นชมยินดีและร้องให้ด้วยใจตั้งต้นเพื่อพระเจ้า

ขณะที่เปาโลคุกอยู่ที่กรุงโรม ใจของท่านเต็มไปด้วยการสรรเสริญพระเจ้า จนอดไม่ได้ที่จะเขียนเป็นจดหมายถึงคริสเตียนในคริสตจักรฟิลิปปีว่า “จงชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าตลอดเวลา” (ฟิลิปปี 4:4) ขอให้สังเกตคำว่า “ตลอดเวลา” มิใช่เฉพาะบางเวลาเท่านั้น

เปาโลเกรงว่าคำสั่งของท่านจะเป็นหมัน จึงกำชับอีกว่า “ข้าพเจ้าขอย้ำอีกครั้งว่า จงชื่นชมยินดีเถิด”

นักเขียนท่านหนึ่งกล่าวว่า “ความสุขก็เป็นเหมือนน้ำหอมที่ท่านไม่อาจพรมิให้คนอื่นได้ โดยไม่พรมิให้ตนเองเสียก่อนสัก 2-3 หยด”

ซาโลมอนกล่าวว่า “ใจที่ยินดีกระทำไห้ใบหน้าร่าเริง – ใจที่ร่าเริงเป็นยาอย่างดี” (สุภาษิต 15:15 – 17:22) ตรงกันข้าม จิตใจที่ไม่ร่าเริง และไม่ชื่นชมยินดี เป็นจิตใจที่น่าเวทนา

นักจิตวิทยาได้กล่าวว่า “Laugh everyday kick doctor away” แปลแบบสุภาพ ๆ ว่า “การได้มีโอกาสหัวเราะทุกวัน ไม่จำเป็นต้องไปหาหมอ”

ในการแสดงความชื่นชมยินดีในพระเจ้านั้น เราได้เห็นว่ พวกยิวแสดงออกมาในหลายรูปแบบ บางคนร้องตะโกนสรรเสริญพระเจ้า บางคนร้องให้ด้วยความซาบซึ้ง บางคนร้องเพลง และอีกบางคนอาจจะอธิษฐานในใจเงียบ ๆ คนเดียว

ในคริสตจักรของพระเจ้ก็เช่นเดียวกัน เราไม่ควรกำหนดรูปแบบตายตัวว่า การนมัสการพระเจ้าจะต้องมีการตะเบ็งเสียงดัง หรือจะต้องยกมือยกไม้โบกไปโบกมา หรือจะต้องมีการรำลึ้นด้วยภาษาแปลก ๆ หรือจะต้องนมัสการแบบเงียบ ๆ ดำเนินรายการไปตามโปรแกรม 1...2...3...4 ฯลฯ ที่วางเอาไว้

เราอย่าติดอยู่กับรูปแบบในการนมัสการ จงถือหลักที่ว่า ถ้าพระเจ้าทรงดลใจให้เราสรรเสริญพระเจ้าแบบไหนจงทำตามน้ำพระทัยของพระองค์เถิด – มักจะมีการถกเถียงอยู่เสมอว่า ในการนมัสการพระเจ้าควรจะเป็นแบบเงียบ ๆ ดีหรือส่งเสียงดัง ๆ ดี? พวกที่เห็นว่าควรจะนมัสการแบบเงียบก็ให้เหตุผลว่า เพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อย “พระเจ้าของเรามิใช่พระเจ้าที่หูหนวก อธิษฐานเบา ๆ พระองค์ก็ทรงได้ยินแล้ว ไม่ต้องถึงกับตะโกนหรือ”

ส่วนพวกที่เห็นว่า ควรจะนมัสการพระเจ้าด้วยเสียงดัง ก็อ้างว่า จงดูตัวอย่างจากการนมัสการพระเจ้าของชนชาติอิสราเอลซิ เขาเสียงดังขนาดไหน “พระเจ้าของเรามีใช้พระเจ้าที่จิตใจ จงตะโกนเข้าไปเถอะ ยิ่งดังเท่าไรยิ่งติดสนิทกับพระเจ้ายิ่งเท่านั้น” ฝ่ายหลังนี้อาจจะมีการตบมือ โห่ร้องและเต้นรำด้วย

ในพระคัมภีร์ใหม่เราพบว่า บรรดาอัครสาวกและพี่น้องคริสเตียน มีการนมัสการพระเจ้าในลักษณะต่าง ๆ กัน

“เขาทั้งหลายพร้อมใจกันเปล่งเสียงทูลพระเจ้าว่า...” (กิจการ 4:24) นี่แบบเสียงดัง

“พวกเขาพร้อมใจกันข่มขื่นอธิษฐาน...” (กิจการ 1:14) นี่เป็นแบบเงียบ ๆ

“ประมาณเวลาเที่ยงวัน เปโตรก็ขึ้นไปบนหลังคาตึกเพื่ออธิษฐาน” (กิจการ 10:9)

“ประมาณเที่ยงคืน เปาโลกับซิลาก็อธิษฐาน และร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า” (กิจการ 16:25)

“เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าปรารถนาให้ผู้ชายอธิษฐานในที่ทุกแห่งด้วยใจบริสุทธิ์” (1 ทิโมธี 2:8) ถ้าจะแปลพระคัมภีร์ตอนนี้ให้ตรงกับต้นฉบับภาษากรีกก็คือ “ให้อธิษฐานโดยการชูมือขึ้น”

ในพระคัมภีร์ มีการนมัสการพระเจ้าหลายรูปแบบบางครั้งเสียงดัง บางครั้งเงียบ ๆ บางครั้งยืนขึ้น บางครั้งคุกเข่าลง ดังนั้น ท่าทีของการนมัสการจึงไม่สำคัญเท่ากับความจริงใจที่แสดงออกต่อพระพักตร์พระองค์

มีคำถามอยู่ว่า เมื่อเราคริสเตียนนมัสการพระเจ้าในแต่ละครั้ง เรามีความชื่นชมยินดีไหม? ชื่นชมยินดีแค่ไหน? เรามองเห็นความยิ่งใหญ่และประเสริฐเลิศของพระองค์ไหม? เราได้สัมผัสกับความรักอันมั่นคงของพระองค์หรือเปล่า?

“เพราะพระองค์ประเสริฐ”

เพราะความรักมั่นคงของพระองค์ ดำรงเป็นนิรันดร์ต่ออิสราเอล” (เอซรา 3:11)

พระเจ้าทรงเป็นชีวิตจิตใจของชนชาติอิสราเอล และพระองค์ทรงเป็นชีวิตจิตใจของคริสเตียนด้วย พระองค์เป็น “เป้าหมาย” ประการเดียวของเรา

ชาวโลกที่ไม่มีพระเจ้าดำเนินชีวิตด้วยความสับสนไม่มีเป้าหมาย มองโลกในแง่ร้าย เมื่อไม่นานมานี้ผมได้อ่านหนังสือเล่มหนึ่ง ชื่อหัวเรื่อง “ปรัชญาชีวิต” ซึ่งมีเนื้อหาดังนี้

“เขาเกิดมาในโลกนี้โดยมิได้ตั้งใจ

และหายไปจากโลกนี้ด้วยความฝันใจ

ตอนเป็นเด็กเขาได้รับการจุมพิตจากสาวใหญ่

พอเติบโตใหญ่ เขากลับได้รับการจุมพิตจากสาวน้อย

ถ้าเขายากจน แสดงว่าเขาเป็นผู้จัดการที่แย่มาก

ถ้าเขาร่ำรวย แปลว่าเขาเป็นคนขี้โกง

ถ้าเขาไปเที่ยวยืมเงิน เขาจะผิดหวัง

ถ้าเขามีเงินมีห้อง ผู้คนจะเอาใจ

ถ้าเขาเล่นการเมือง เขาไม่ได้ช่วยสร้างชาติ

ถ้าเขาไม่บริจาคนั้น เขาเป็นคนขี้ตืด

ถ้าเขาบริจาคนั้น เขาทำเพื่อ “หน้า” ตัวเอง

ถ้าเขาร่ำแครงในศาสนา เขาตบตาคน

ถ้าเขาเที่ยวแจกความรัก เขาเป็นคนใจอ่อน

ถ้าเขาไม่สนใจใครเลย เขาเป็นคนใจหิน

ถ้าเขาอายุยังน้อย เขามีอนาคตอันยิ่งใหญ่อยู่

ถ้าเขาแก่ลง เขาเลือกอาชีพผิดไป”

เมื่อเราอ่านคูปัญญาชีวิตของผู้เขียนคนนี้แล้ว จะเห็นว่ามีความสับสน เขาคิดอยู่เสมอว่า คนอื่นจะมองตัวเขาว่าเป็นคนอย่างไร แทนที่เขาจะคิดว่า ตัวเขาเองเป็นคนอย่างไร!

รากฐานของพระวิหาร

ช่างก่อได้วางรากของพระวิหารแห่งพระเจ้า” (เอซรา 3:10)

ในการก่อสร้างตึกหรืออาคารใด ๆ ก็ตาม รากฐานถือเป็นสิ่งสำคัญที่สุด ถ้าหากว่ารากฐานไม่ดี จะมีผลกระทบต่อส่วนอื่น ๆ ทั้งหมดของการก่อสร้าง เช่น พื้นทรุดผนังร้าว กระเบื้องเมื่อรถแล่นผ่านหน้า หรือแผ่นดินไหวบางครั้งจะเกิดการเอียงและถล่มลงมา เช่น เมื่อไม่นานมานี้แถว ๆ ที่จังหวัดปทุมธานีถล่มลงมาทับผู้คนตายนับสิบ เนื่องจากฐานไม่แข็งแรงพอ เสาเข็มเล็กไป และมีการต่อเติมอาคารให้สูงเกินกว่าที่มาตรฐานกำหนดไว้

รากฐานของคริสตจักรคืออะไร?

ถ้าหากว่า รากฐานของคริสตจักรคือ ชีวิตคริสเตียน ณ ที่แห่งนั้นจะเจริญเติบโตและมั่นคงแข็งแรง แต่ถ้ารากฐานของคริสตจักรไม่ดี จิตวิญญาณของผู้เชื่อจะชวนเซได้ง่ายวันไหว และถูกชักจูงไปสู่ความพินาศได้อย่างง่ายดาย

เปาโลบอกเราอย่างชัดเจนว่า “รากฐานที่วางไว้แล้ว คือ พระเยซูคริสต์” (1 โครินธ์ 3:11) ในภาษากรีกใช้คำว่า “Themelios” หรือ “Themelion” ซึ่งหมายถึงส่วนที่แข็งแรงรองรับอยู่ชั้นล่างสุด ไม่

ว่าจะเป็นเปลาโลเอง อพอลโล เปโตร ยอห์นและคริสเตียนคนอื่น ๆ มีฐานะเป็นเพียงช่างก่อสร้าง ที่วางรากฐานเท่านั้น (1 โครินธ์ 3:5-11) เขามีใช้เป็นรากฐานเสีงเอง ท่านยืนยันว่า “เพราะว่าเราทั้งหลาย ร่วมกันทำงานเพื่อพระเจ้า”

เปลาโลได้บอกเรื่องเดียวกันนี้แก่ทิโทธิด้วยว่า “แต่ว่ารากฐานซึ่งพระเจ้าวางไว้ นั้น มีตราประทับว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรู้จักคนเหล่านั้นที่เป็นของพระองค์” (2 ทิโมธี 2:19) ในฉบับคิงเจมส์ ใช้คำว่า “รากฐานที่พระเจ้าทรงวางไว้ นั้นเป็นมาตรฐานแน่นอน” ส่วนฉบับ NIV ว่า “รากฐานที่พระเจ้าทรงวางไว้ นั้น ยืนหยัดอยู่อย่างมั่นคง”

พระเยซูคริสต์ทรงเป็นรากฐานของคริสตจักร มิใช่ นักเทศน์ ศาสนาจารย์ ศิษยาภิบาล คณะกรรมการ (ผู้ปกครอง) หรือมนุษย์คนหนึ่งคนใด ใครก็ตามที่สอนให้คริสเตียนติดอยู่กับคำสอนของตนเอง แทนที่จะติดอยู่กับพระวจนะของพระเจ้า คนนั้นเป็นผู้สอนเทียมเท็จ ควรขับไล่ให้ออกไปเสียจากคริสตจักรของพระเจ้า

เพื่อนของผมคนหนึ่งได้ให้ข้อสังเกตว่า “สมัยนี้คริสตจักรบางแห่งมีนักเทศน์ แทนที่จะมีนักการพระเยซูคริสต์”

พระเยซูคริสต์ทรงเป็นรากฐาน ที่เราสามารถไว้วางใจได้ พระองค์ทรงยืนหยัดอยู่อย่างมั่นคง ไม่มีวันคลอนแคลนหรือล้มเหลว ความเชื่อที่วางอยู่บนพระองค์จะไม่มีวันคลอนแคลนหรือล้มเหลว ความเชื่อที่วางอยู่บนพระองค์จะไม่มีวันถล่มทลายลงมาได้เลย

จำคำอุปมาของพระเยซูคริสต์เรื่อง “การสร้างบ้านได้ไหม? ในมัทธิว 7:24-27 มีวิศวกรสองคนที่เรียนจบจากสถาบันเดียวกัน ความรู้และการฝึกฝนมาจากอาจารย์คนเดียวกัน จบปริญญาเหมือนกัน และมีโอกาสทำงานอยู่ใกล้ ๆ กัน คือ “งานก่อสร้างบ้าน”

ขอให้สังเกตว่า ชายทั้งสองคนนี้มีโอกาสเท่าเทียมกัน มีแบบแปลนของบ้านเหมือนกัน และอุปกรณ์การ การก่อสร้างก็ชนิดเดียวกัน แต่สิ่งที่แตกต่างอยู่อย่างลิบลับก็คือ สถานที่สำหรับทำการก่อสร้าง

คนหนึ่งสร้างบ้านบนพื้นทราย อีกคนหนึ่งสร้างบ้านบนศิลา

ถ้าไม่มีเหตุการณ์วิกฤติเกิดขึ้น เราจะมองไม่เห็นถึงความแตกต่างนี้เลย เพราะบ้านทรงเดียวกัน ทาสีเหมือนกัน แต่วันหนึ่ง เมื่อท้องฟ้าครึ้มด้วยเมฆฝน และไม่ช้ามันก็จะกระหน่ำลงมาอย่างไม่ลืมหูลืมตา เกิดอุทกภัยอย่างฉับพลัน บ้านที่สร้างไว้บนพื้นทรายก็ค่อย ๆ เอียงลง ๆ เนื่องจากกระแสน้ำพัดพา และในที่สุดก็พังทลายลงไม่มีชิ้นดี ส่วนบ้านที่สร้างไว้บนศิลา ยืนหยัดอยู่อย่างมั่นคง

พระเจ้าตรัสว่า “ดูเถิด เราได้วางศิลาก้อนหนึ่งไว้ในศิโยน” (โรม 9:23)

“พระศิลานั้น คือพระคริสต์” (1 โครินธ์ 10:4)

พี่น้องคริสเตียนที่รักทั้งหลาย ลองสำรวจดูซิว่าชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของท่าน ได้รับการก่อสร้างไว้บนอะไรบนพระเยซูคริสต์ หรือบนคำสอนของมนุษย์?

“จงมาหาพระองค์ คือพระศิลาที่ทรงชีวิต” (1 เปโตร 2:4)

ท่านมีพระเยซูคริสต์เป็นรากฐานในชีวิตแล้วใช่ไหม? – หากว่าใช่...

สรรเสริญพระเจ้าเถิด

บทที่ 8 การผูกมิตรของศัตรู

ชนชาติอิสราเอลอพยพออกจากประเทศบาบิโลนและเดินทางกลับบ้านเกิดเมืองนอนของตน ในรุ่นแรกจำนวน 49,897 คน ในปี กคศ.536 เดือนที่เจ็ดพวกเขาได้ร่วมใจกันสร้างพระวิหารของพระเจ้าขึ้น ณ ที่เดิม ซึ่งเป็นสถานที่เคยถูกกองทัพของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ทำลายลงอย่างย่อยยับ

“เมื่อปฏิปักษ์ของยูดาและเบนยามินได้ยินว่า พวกที่ถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยศึกได้กลับมา กำลังสร้างพระวิหารถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล เขาทั้งหลายได้เข้ามาหาเศรุบาลและหัวหน้าของตระกูลและพูดกับเขาว่า ให้เราสร้างด้วยกันกับท่าน เพราะว่าพวกเราไม่มีศรัทธาต่อพระเจ้าของท่านอย่างท่านทั้งหลาย และเราได้ถวายสัตวบูชาแด่พระองค์ ตั้งแต่วันที่เอซาร์ฮัดโดนพระราชานำอิสราเอลไปเป็นเชลย” (เอซรา 4:1-2)

ศัตรูของคนแห่งพระเจ้า

พอพวกเขาเริ่มลงมือก่อสร้างพระวิหาร ก็มีปัญหาเกิดขึ้น อุปสรรคที่น่าหนักใจมากที่สุดคือ พวกเขาปฏิบัติมารบกวนและพยายามยับยั้งการก่อสร้างพระวิหารของพระเจ้าพวกเขาปฏิบัติเหล่านี้คือใคร?

คือคนที่เคยอาศัยอยู่ในแผ่นดินคานาอันก่อนหน้านี้ในรัชกาลของโฮเซอา ปี กคศ.739 แซลมาเนเซอร์ได้นำกองทัพแห่งอัสซีเรียบุกเข้าโจมตีกรุงสะมาเรีย และทำการกวาดต้อนผู้คนไปเป็นเชลยแต่ก็ได้เหลือชาวิวบางคนไว้ (ดู 2 พงศกษัตริย์ 17:3-6)

“และพระราชานำอัสซีเรียได้นำคนมาจากบาบิโลนคูธาห์ อฟวา ฮามัท เสฟารวาอิม และบรรจูเขาไว้ในหัวเมืองสะมาเรียแทนประชาชนอิสราเอล เขาทั้งหลายได้ถือสิทธิสะมาเรีย และอาศัยอยู่ในหัวเมืองของประเทศนั้น” (2 พงศกษัตริย์ 17:24)

คนต่างชาติที่ไม่นับถือพระเจ้าเหล่านี้ เมื่อเข้ามาอาศัยในแผ่นดินของอิสราเอล ก็ได้ทำการสมรสกับชาวิวที่เหลืออยู่ ทำให้เกิดชาติผสมหรือพันธุ์ทางขึ้นมา สิ่งนี้ผิดต่อพระบัญญัติของพระเจ้าอย่างร้ายแรงยิ่งที่เดียว เพราะพระเจ้าต้องการให้พลไพร่ของพระองค์เป็น “คนบริสุทธิ์”

ตามจารึกของกษัตริย์ซาคอน มีใจความตอนหนึ่งว่า “ในปีที่หนึ่งแห่งรัชกาลของเรา เรายึดได้กรุงสะมาเรียจับประชาชนเป็นเชลย 27,290 คน คนในประเทศอื่นที่ไม่เคยส่งส่วย เราก็ได้ให้มาอาศัยอยู่ในสะมาเรีย” (จากหนังสือ Halley's Bible Handbook หน้า 160)

ศัตรูของคริสเตียน

ปฏิปักษ์ของคริสเตียนคือใคร?

และอำนาจที่นำกลัวที่สุดของโลกนี้คืออะไร?

ปฏิปักษ์ของคริสเตียนคือ “พญามารซาตาน” มันมีเล่ห์เหลี่ยมและวิธีการที่ฉลาดล้ำลึก และอำนาจอันน่าสะพรึงกลัวของโลกนี้มีใช้สงครามนิวเคลียร์ หรืออะตอม มิใช่อำนาจที่รุกรานมาจากมนุษย์ต่างดาว แต่เป็นอำนาจของมารซาตานนั่นเอง

ในภาษาฮีบรูใช้คำว่า “ซาตาน” ในภาษากรีกคือ “Satanas” แปลว่า ปฏิปักษ์ ฝ่ายตรงข้าม ศัตรู และยังมีอีกหลายชื่อที่เรียกมาร เช่น “ไดอะโบลอส” (Diabolos) ความหมายตรงตัวว่า “ผู้กล่าวหา” ภาษาอังกฤษใช้คำว่า devil หรือ accuser

จุดประสงค์ของมารคือ ต้องการทำลายแผนการของพระเจ้า และทำลายงานของพระองค์ มันกระเหี้ยนกระหือรือที่จะทำลายคริสตจักรให้พินาศย่อยยับสาบสูญไปจากโลกมันต้องการทำลายคริสเตียนทุก ๆ คน นับตั้งแต่ระดับผู้นำลงมา อาจารย์ ศาสนาจารย์ ศิษยาภิบาล ผู้ปกครอง มัคทายก สมาชิกทั่วไป ไม่มีการยกเว้น

ตลอดเวลาที่ผ่านมา เราได้เห็นคริสเตียนคนแล้วคนเล่าที่ล้มลงในความผิดความบาป คิดบ่วงแรวของมาร มันล่อลวงให้คริสเตียนหลงทางเดินค่อมลงสู่กับดัก มารทำงานอย่างจริงจัง เวลาของมันแต่ละนาทินั้นมีค่ามาก มารไม่มีเวลาที่จะพักร้อน ไม่มีเวลาพักผ่อนสุดสัปดาห์ ไม่มีเวลาไปช้อปปิ้ง ไม่มีเวลาที่จะไปดูงานยังต่างประเทศ ไม่มีเวลาที่เที่ยวเตร่อย่างสนุกสนาน มารไม่เคยจัดเฉลิมฉลองวันครบรอบวันเกิด ไม่เคยจัดงานฉลองเปิดสำนักงานใหม่ หรือเนื่องในวาระครบรอบ 10 ปี

แต่ซาตานทำงาน “ตลอด 24 ชั่วโมง” เพราะมันรู้ว่าเวลาที่พระเยซูคริสต์จะเสด็จกลับมาใกล้เข้ามาเต็มทีแล้วการพิพากษาจะรออยู่แค่เอื้อม มันจึงรีบเร่งทำงานอย่างหามรุ่งหามค่ำ ก่อนที่จะถูกส่งตัวลงสู่บึงไฟนรก มันรีบฉวยโอกาสก่อนที่จะหมดโอกาส

ดังนั้น เราจึงไม่สงสัยว่า ทำไมคนกว่าครึ่งโลกจึงยังไม่เชื่อพระเจ้า และตกอยู่ในเงื้อมมือของมาร

ถ้าคริสเตียนเราไม่เอาจริงเอาใจในงานของพระเจ้าและทำงานอย่างรีบเร่ง เต็มไปด้วยประสิทธิภาพ อย่างหวังเลยว่า เราจะสามารถนำคนทั้งโลกมาถึงความรอดในพระเยซูคริสต์ได้

ถ้าคริสเตียนจะขยันขันแข็งในการทำงานแบบ มารป่านี่เราปกครองกว่าครึ่งโลกแล้ว – จริงไหม?

นิโกลา เลนิน (ปี คศ.1870-1924) ได้เริ่มต้นก่อนการปฏิบัติในประเทศรัสเซียด้วยกลุ่มคนเพียงหยิบมือเดียว แต่ด้วยความอดทน เอาจริงเอาจังและทำงานหนักแบบหามรุ่งหามค่ำ ทำให้ผู้คนเกิดความเลื่อมใสศรัทธาตัวเลนิน และเข้าร่วมเป็นสมัครพรรคพวกด้วย ในที่สุด คนรัสเซียกว่าร้อยล้านก็ตกอยู่ภายใต้อุ้งมืออัน โหดเหี้ยมทารุณของพรรคคอมมิวนิสต์ ซึ่งเลวร้ายกว่าการปกครองของพระเจ้าซาร์เสียอีก

นักธุรกิจที่มีชื่อเสียงและร่ำรวยของอเมริกาในเวลานี้คงไม่มีใครเกิน ไอ เอ ค็อกคา ผู้สร้างความยิ่งใหญ่ให้แก่บริษัทสร้างรถยนต์ไคร้สเลอร์ ค็อกคามีได้เป็นเศรษฐีเพราะเกิดมาบนกองเงินกองทองที่พ่อแม่ทิ้งไว้ให้ เขามีได้ทำงานแบบสบาย ๆ แต่เขาได้ทุ่มเทชีวิตทั้งหมดให้แก่งานทำอย่างเอาเป็นเอาตาย เขาใช้เวลากว่า 80% ในชีวิตเพื่องาน – งาน – และงาน ค็อกคาต้องเดินทางไปพูดปาฐกถาตามที่ต่าง ๆ เดือนละ 750 ครั้ง ด้วยเหตุที่เขาเป็นนักคิด และเป็นนักทำ เขาจึงกลายเป็นมหาเศรษฐีติดอันดับของโลก

แล้วคริสเตียนเราล่ะ? เราเคยสงสัยบ้างไหมว่า ทำไมจึงมีคนจำนวนน้อยนิดที่เชื่อถือในพระเยซูคริสต์ ทำไมคริสตจักรของพระเจ้าจึงไม่เจริญเติบโตและขยายออกไปรวดเร็วเท่าที่ควร คริสตจักรบางแห่งไม่ขยายยังพอทำเนาแต่กลับอยู่ในสภาพทรกกับทรุด “อยู่ที่ไม่ไหว ตายก็ไม่ลง”

สาเหตุอาจจะเป็นเพราะว่า เราขาดอุดมการณ์ของพระเยซูคริสต์ ขาดความกระตือรือร้นเอาจริงเอาจัง เราขาดคนที่จะคิด วางแผนและปฏิบัติให้เกิดผล นักวิทยาศาสตร์ได้วิเคราะห์พบว่า “ความสามารถของมนุษย์ส่วนใหญ่ ได้ถูกทำให้สูญเปล่าไปถึง 99%”

คริสเตียนจะยอมเป็นเช่นนี้ตลอดไปหรือ?

ถึงเวลาแล้วที่เราจะต้องลุกขึ้นกระทำพระราชกิจของพระเจ้าให้สำเร็จเสร็จสิ้น

การผูกมิตรของศัตรู

หลายคนวาดภาพของมารซาตานไว้อย่างน่าเกลียดน่ากลัว เห็นแล้วขนลุกขนพอง แต่ในความเป็นจริง บางครั้งหาเป็นเช่นนั้นไม่ มารได้เข้ามาหาคริสเตียนในหลายรูปแบบ ในลักษณะของความเป็นมิตร มีความสุภาพอ่อนหวาน เป็นกันเอง ดังเช่นในพระคัมภีร์ตอนนี้

“เขาทั้งหลายได้เข้ามาหาเศรบาเบล และหัวหน้าของตระกูล และพูดกับพวกเขาว่า ให้เราสร้างด้วยกันกับท่านเพราะเราได้ถวายสัตวบูชาแด่พระองค์ ตั้งแต่วันที่เอซราฮัด โคนพระราชอาสซีเรียนำเรามาที่นี่” (เอซรา 4:2)

ในที่นี้จะเห็นว่า ปฏิบัติของชาวยิวได้เข้ามาหาในลักษณะของการ “ผูกมิตรไมตรี” พวกเขา
ขอมีส่วนร่วมสร้างพระวิหารของพระเจ้า โดยอ้างเหตุผลสองประการ คือ:-

(1) พวกเขาได้นมัสการพระเจ้า เช่นเดียวกับพวกอิสราเอล

(2) พวกเขาได้กระทำพิธีกรรม ถวายเครื่องสัตวบูชาเหมือนกับพวกอิสราเอล

สิ่งที่ปฏิบัติอย่างนั้นน่าเชื่อถือมาก เขาพูดถึงการนมัสการและพิธีกรรมทางศาสนา เพื่อให้
พวกยิวหลงกลตามใจ และยินยอมให้พวกเขาเข้ามามีส่วนร่วมสร้างพระวิหารของพระเจ้า

เราได้พบว่า ในปัจจุบันมีหลายคนมาอ้างตัวว่า เขาเป็นคริสเตียน เขาเชื่อถือพระเจ้า – พระเยซู
คริสต์ เขามีพระคัมภีร์ มีการนมัสการวันอาทิตย์ เหมือนคริสเตียนจะนั้น ขอให้เขามีส่วนร่วมใน
คริสตจักรของเรา บางคนถึงกับเรียกร้องให้มีการรวมศาสนาเข้าด้วยกัน เรียกชื่อเป็นกลาง “ศาสนา
สัมพันธ์” ให้มีเอกภาพเกิดขึ้นในวงการคริสตศาสนา

ไม่ว่าจะเป็นนิกายคาทอลิก โปรเตสแตนต์ พวกโมร์มอน เซเวนธ์เดย์แอดเวนติสต์ ลัทธิมุน ชิด
เดรนออฟฟ็อค ศาสนาบาไฮ ฯลฯ ให้รวมเข้าเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เพราะทุกคณะนิกายก็นมัสการ
พระเจ้า และมีพิธีกรรมทางศาสนาคล้ายคลึงกัน

ผมกล้าพูดได้ว่า การรวมลัทธินิกายให้เข้าเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันนั้น เป็นแผนการของมาร
ซาตาน ที่จะทำลายคริสตจักรของพระเจ้า คริสเตียนแท้กับนิกายอื่น ๆ เป็นสีจางกับสีดำ เหมือนน้ำกับ
น้ำมัน ไม่มีวันที่จะรวมกันได้เลย พระเยซูคริสต์ไม่เคยยอมอะลุ่มอล่วยต่อศาสนายิว เปาโลเองก็ไม่ยอม
อ่อนข้อให้แก่ผู้สอนเท็จแม้แต่คืบเดียว

มาร์ติน ลูเธอร์ (Martin Luther) ปี คศ.1483-1546 ซึ่งเป็นนักบวชในนิกายคาทอลิก ได้อ่าน
พระคัมภีร์และซาบซึ่งในถ้อยคำที่พระเจ้าตรัสว่า “คนชอบจะดำรงอยู่ด้วยความเชื่อ” ทำให้ลูเธอร์ตา
สว่างไสวขึ้น และลุกขึ้นปฏิรูปคริสตศาสนาจากคาทอลิกมาเป็น โปรเตสแตนต์

แม้ว่าลูเธอร์จะถูกขับไล่ ถูกตามล่าสังหาร แต่ท่านก็กล่าวยืนยันต่อหน้าจักรพรรดิซาร์ลที่ 5
และสภาไคเอทแห่งเยอรมันว่า “ถ้าไม่มีใครพิสูจน์ว่า พระคัมภีร์มีข้อขัดแย้งกับหนังสือที่ข้าพเจ้าเขียน
ข้าพเจ้าก็ไม่อาจถอนคำอย่างใด เพราะมันเป็นภัยและไม่ถูกต้องที่จะฝืนมโนธรรม ข้าพเจ้าขอยืนยัน
และไม่สามารถทำอย่างอื่นได้ ขอให้พระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าช่วยข้าพเจ้าด้วยเถิด”

พระเจ้าทรงปกป้องคุ้มครองรักษาชีวิตของลูเธอร์ไว้ขอบพระคุณพระองค์ “ถ้าไม่มีวันนี้ คง
ไม่มีวันนี้”

ทำให้คิดถึงคำพูดของพวกยิวที่มีต่อเหล่าปฏิปักษ์ คือ “ท่านทั้งหลายจะไม่มีส่วนในการสร้างพระนิเวศของพระเจ้า แต่พวกเราจะสร้างตามลำพัง ถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตามที่กษัตริย์ไซรัส พระราชาแห่งเปอร์เซียได้บัญชาไว้แก่เรา” (เอสรา 4:3)

ในพระคัมภีร์ฉบับ LBI ว่า “ไม่...พวกท่านจะไม่มีส่วนสร้าง วิหารแห่งพระเจ้าอิสราเอล จะต้องสร้างโดยคนอิสราเอล”

เป็นคำตอบที่จริงจัง และเด็ดขาด พวกเขาไม่ยอมโอนอ่อนผ่อนตามคำหว่านล้อมของพวกศัตรู คริสเตียนาจะต้องตอบแก่มาร ในทำนองเดียวกันว่า “ไม่...เราเป็นคริสเตียน เราจะสร้างคริสตจักรของเราตามลำพังเพื่อถวายแด่พระเจ้า เจ้ามารซาตาน เจ้าจะไม่มีส่วนในการสร้างครั้งนี้เด็ดขาด”

มารทำให้ท้อ

เมื่อความพยายามขั้นแรกของปฏิปักษ์ไม่สำเร็จ มันจึงดำเนินตามแผนการขั้นที่สอง กล่าวคือ “และประชาชนแห่งแผ่นดินนั้น ได้กระทำให้ประชาชนยูดาห์ที่ท้อถอย และกระทำให้เขากลัวที่จะสร้าง” (เอสรา 4:4)

ศัตรูของยูดาห์ถือว่า ถ้าไม่ได้เล่ห์ก็ต้องเอาด้วยกล ไม่ได้ด้วยมนต์ ก็เอาด้วยคาถา แทนที่มันจะมาแบบนิมนต์และประนีประนอมเหมือนครั้งแรก เห็นจะไม่เป็นผลเสียแล้ว คนยิวแข็งเกินไปที่จะดื่มตุ๋นได้ พวกศัตรูจึงหันมาใช้วิธีการตรงกันข้าม คือ:-

(1) ทำให้พวกยิวเกิดความท้อถอย ในฉบับคิงเจมส์ใช้คำว่า “weakened” หมายถึงทำให้พวกยิวเกิดความอ่อนแอ กระปลกกระเปลี้ย อ่อนล้า ไม่มีเรี่ยวไม่มีแรงและไม่มีกะจิตกะใจที่จะสร้างพระวิหารของพระเจ้าให้สำเร็จ

มีคำกล่าวที่น่าคิดว่า “เมื่อใดที่เราเกิดความท้อแท้เมื่อนั้นก็จะนำไปสู่ความผิดหวัง เมื่อเกิดความผิดหวังก็จะนำไปสู่ความลึกลับ และเมื่อเกิดความลึกลับก็จะนำไปสู่การพ่ายแพ้”

(2) ศัตรูทำให้คนยิวเกิดความหวาดกลัว ในการสร้างพระวิหารของพระเจ้า ถ้าจะแปลอีกอย่างหนึ่งก็คือ “ทำให้มีปัญหาที่จะสร้าง” พวกศัตรูอาจจะข่มขู่ด้วยอาวุธหรือด้วยความอาฆาตมาดร้าย หรือวิธีลอบกัดก็เป็นได้

เมื่อไหร่ก็ตามที่คนยิวเกิดความกลัว เมื่อนั้น เขาจะไม่มีความคิดในทางสร้างสรรค์อีกต่อไป เพราะมัวพะวงอยู่กับปัญหาที่เกิดขึ้น (หรือคือว่าอาจจะเกิดขึ้น) นักปราชญ์ท่านหนึ่งได้เตือนเราว่า “ถ้าท่านกลัวหนหนึ่ง เท่ากับว่าท่านตายหนหนึ่ง”

(3) พวกศัตรูของยิวได้จ้างที่ปรึกษา เพื่อขัดขวางงานการสร้างพระวิหาร “และได้จ้างที่ปรึกษาไว้ขัดขวางเขามิได้เขาสมหวังตามจุดประสงค์ของเขา ตลอดรัชสมัยของไซรัสพระราชกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย จนถึงรัชสมัยของกษัตริย์ดาริอัส” (เอสรา 4:5)

ไม่เพียงแต่ทำให้พวกยิวเกิดความท้อแท้ใจเท่านั้น แต่พวกศัตรูยังทำการข่มขู่ และทู่เงินอย่างมากมาในการจ้างที่ปรึกษาไว้คอยให้คำแนะนำ เพื่อลบล้างพวกยิว มีหนทางใดบ้างที่จะทำลายพวกยิวให้สิ้นซากไปจากแผ่นดิน เขาก็จะทำตาม ในที่นี้เราเห็นว่า พวกศัตรูไม่ใช่ใช้เวลาเพียงวันสองวันแล้วเลิก แต่ติดต่อกันถึงสองรัชกาล ภาษาตลาดเขาว่า “กั๊ดไม่ปล่อย”

(4) ศัตรูได้โจมตีพวกยิวอีกด้านหนึ่ง คือ ทางสิ่งตีพิมพ์ “ในต้นรัชกาลของกษัตริย์อาหสุเอรัส เขาทั้งหลายได้เขียนฟ้องชาวยูดาห์และเยรูซาเล็ม” (เอสรา 4:6) พอล่วงมาถึงรัชสมัยของกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส พวกศัตรูก็ได้เขียนไปฟ้องร้องกล่าวโทษชาวยิวอีก (เอสรา 4:7-23) โดยกล่าวหาว่า ชาวยิวได้ก่อสร้างพระวิหารของพระเจ้าและกรุงเยรูซาเล็มขึ้นมาใหม่ เพื่อจะตั้งตนเป็นกบฏต่ออาณาจักรเปอร์เซีย เมื่ออาร์ทาเซอร์ซีสสอบสวนแล้ว เห็นคล้ายตาม จึงมีคำสั่ง “ให้คน (ยิว) เหล่านี้หยุด และไม่สร้างเมืองใหม่ จนกว่าจะออกกฤษฎีกา” (ข้อ 21)

(5) ใช้กำลังและอำนาจบังคับ “เขาทั้งหลายรีบไปหายิวที่กรุงเยรูซาเล็ม ใช้กำลังและอำนาจกระทำให้เขาหยุด” (เอสรา 4:23)

จะเห็นได้ว่า พวกศัตรูของยิวกระทำการออกอาชญากรรมและเพิ่มขีดความรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ มาถึงขั้นสุดท้ายคือต้องใช้กำลังและอำนาจ ในขั้นนี้ ถ้าว่าพวกยิวไม่ยอม อาจจะต้องมีการเสียเลือดเนื้อกันเป็นแน่แท้ ฉบับ NIV ว่า “พวกเขา (ศัตรู) รีบไปที่กรุงเยรูซาเล็มทันทีทันใด และบังคับโดยใช้กำลัง”

การรบกวนของศัตรู ทำให้การสร้างพระวิหารของพระเจ้า ต้องชะงักงันไปถึง 15 ปี

ยุทธวิธีของมาร

ในทำนองเดียวกัน มารซาตานได้เพียรพยายามทำลายคริสเตียนให้สูญสิ้นไปจากโลก ด้วยวิธีการทั้ง 5 นี้ เริ่มแรกมารจะแสวงหาเป็นมิตร ถ้าคริสเตียนไม่ยอมเป็นไมตรีด้วย มันก็จะก่อวินาศกรรมให้เกิดความระท้อท้อ จากนั้นก็จะข่มขู่ และหาทุกวิถีทางที่จะทำให้คนของพระเจ้าเกิดความปั่นป่วน และวุ่นวาย สับสนอลหม่าน โดยใช้อำนาจจากศาสนาคั้งเดิมบ้าง อำนาจจากหน่วยงานของรัฐบ้างและพยายามโจมตีทางสิ่งตีพิมพ์

ถ้าเราคริสเตียนไม่รู้เท่าทันเกมส์ของมัน เราก็จะตกเป็นเบี้ยล่างของมัน ได้อย่างง่ายดาย พระคัมภีร์ได้บอกอย่างชัดเจนว่า มารมีเล่ห์เหลี่ยมแพรวพราวที่เหนือชั้นร้ายกาจยิ่งกว่าพวกเสี้ยมสิ่งกระต๊อง แรดเสียอีก “เขี้ยวลากดินเป็นทางมายาวเพื่อ” ที่เดียว!

ทำไมคริสเตียนบางคนจึงท้อใจง่าย? ทำไมบางคนจึงมีแต่ความหวาดกลัว? ทำไมงานของพระเจ้าจึงชะงักงันไม่เจริญก้าวหน้าเท่าที่ควร?

เปาโลบอกเรา คริสเตียนเป็นทหารที่อยู่กลางสมรภูมิที่ดุเดือด เป็นสงครามที่ล่อแหลมต่ออันตรายอย่างยิ่ง ถ้าพลาดทำเสียทีก็หมายความว่า “ตาย” ท่านกล่าวว่า “เพราะว่าเรามีศัตรูกับเนื้อหนัง และเลือด แต่ต่อสู้กับเทพผู้ครองศักดิ์เทพ เทพผู้ครองพิภพในโมหะความมืดแห่งโลกนี้และต่อสู้กับเหล่าวิญญาณชั่วในสถานฟ้าอากาศ” (เอเฟซัส 6:12)

หากย้อนขึ้นไปอีกข้อหนึ่ง เปาโลบอกเรา พญามารชาตานมียุทธวิธีอันแยบยล ฉะนั้น คริสเตียน “ต้องสวมยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้า เพื่อจะต่อต้านยุทธอุบายของพญามารได้” (เอเฟซัส 6:11)

มารชาตานได้พยายามทำการต่อสู้ล้มล้างคริสเตียนทั้งทางตรงและทางอ้อม ทั้งในอากาศและภาคพื้นดิน ทั้งยามหลับและยามตื่น มันจะทำการโจมตีจากภายนอกคริสตจักรและจากภายในคริสตจักร มันจะทำการก่อความสับสนขัดแย้งระหว่างครอบครัวให้ระส่ำระสาย มันต้องการทำลายคริสเตียนทั้งระดับผู้นำและระดับสมาชิกทั่วไป

มารชาตานจะใช้คริสเตียนทำลายกันเอง บางครั้งมันจะยืมมือกฎหมายเข้ามาเล่นงาน หรือใช้ศาสนาอื่นมาบีบบังคับคนของพระเจ้า ให้ยอมจำนนหรือโอนอ่อนผ่อนตามสิ่งที่มีมารปรารถนาจะเห็นมากที่สุดก็คือ การต่อสู้ระหว่างคริสเตียนต่อคริสเตียนด้วยกัน มารจะพยายาม “เสี้ยมเขาควายให้ชนกัน”

คนจีนเขามีสำนวนว่า “จ้าวชานกวนหูโด้ว” แปลเป็นไทยว่า “นั่งบนภูชมเสื่อสู้กัน” เรื่องก็มีอยู่ว่า ในสมัยของซุนชิว ที่เมืองหลู่มีชายคนหนึ่งที่กำลังหาญชาญชัยมาก ชื่อเบี่ยวจวงจื่อ สามารถที่จะต่อสู้กับเสื่อ โดยไม่ครั้นคร้ามแม้แต่น้อย

วันหนึ่ง มีเสื่อสองตัวกำลังต่อสู้กันอยู่บนภูเขา เบี่ยวจวงจื่อจึงคว้าดาบ หมายถึงจะไปสังหารเสื่อทั้งสองตัวนั้นเสีย แต่ได้รับคำทัดทานจากคนรับใช้ในโรงเตี๊ยมว่า “ท่านอย่าเพิ่งขึ้นไปเลยขณะที่เสื่อสองตัวมันกำลังแย่งวิวกันอยู่รอก่อนเถิด ผลสุดท้ายเสื่อตัวที่มีกำลังน้อยกว่า ก็จะถูกกัดตาย และเสื่อตัวที่มีกำลังมากกว่าย่อมบาดเจ็บถึงต่อนั้นท่านก็ขึ้นไปสู้กับเสื่อตัวที่ได้รับบาดเจ็บเพียงตัวเดียว ย่อมเอาชนะมันได้ง่ายกว่า นอกจากนี้ ท่านเพียงฆ่าเสื่อตัวที่บาดเจ็บเพียงตัวเดียว ก็ได้ชื่อว่าฆ่าเสื่อตายสองตัว”

เขียนจวงจื่อเชื่อคำแนะนำของคนรับใช้ในโรงเตี๊ยมในที่สุดเขาก็จะสามารถเอาชนะเสือได้อย่างง่ายดาย

ท่านผู้อ่านที่รัก มารชาตานได้ใช้วิธีการแบบเดียวกันนี้กับคริสเตียน มันจะหลอกล่อให้คริสเตียนเกิดความไม่พอใจกัน ให้มีความเห็นแตกแยกไม่ลงรอยกัน อวดคือถือดีและทะเลาะทุ่มเถียงกัน เพื่อจะเอาชนะให้ได้ เวลานั้นมารก็นั่งดูคริสเตียนต่อสู้กัน เมื่อฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดอ่อนแรงแล้ว ก็เป็นโอกาสอันงามที่มันจะเข้าขำ และกำจัดคริสเตียนให้ออกไปจากโลกนี้เสีย

ฉะนั้น พระวณะของพระเจ้าจึงเตือนเราว่า “อย่าให้โอกาสแก่มาร” (เอเฟซัส 4:27) และให้ระมัดระวังอยู่เสมอ “ศัตรูของท่าน คือมาร วนเวียนอยู่รอบคจสิงห์คำราม เทียวไปเสาะหากคนที่มันจะกัดกินได้” (1 เปโตร 5:8)

ขอให้สังเกตว่า พระคัมภีร์ไม่ได้บอกให้คริสเตียนหันหลังวิ่งหนีมาร แต่สั่งว่า “จงต่อสู้กับมาร แล้วมันจะหนีท่านไป” (ยากอบ 4:7) “จงต่อสู้กับศัตรู (มาร) นั้นด้วยใจมั่นคงในความเชื่อ” (1 เปโตร 5:9)

นักเขียนคริสเตียนคนหนึ่งกล่าวว่า มารจะส่งสมุนของมันไปแทรกแซงอยู่ในทุกที่ทุกแห่ง ถ้าไม่เชื่อก็ลองสังเกตดูในงานเลี้ยงสังสรรค์ที่เต็มไปด้วยความสนุกสนานเวลาผู้คนหัวเราะ จะมีเสียงหนึ่งเกินมาเสมอ ซึ่งเป็นเสียงของสมุนมารนั่นเอง

ในมัทธิว 4:1-11 เราได้เห็นการต่อสู้กันดุเดือดเลือดพล่าน ระหว่างองค์พระเยซูคริสต์แห่งสวรรค์กับพญามารชาตานแห่งบึงไฟนรก พระองค์ทรงตอบโต้กับมารด้วยพระวณะของพระเจ้าสองครั้ง

จวบจนกระทั่งครั้งที่สาม พระเยซูคริสต์มิได้ทรงอ่อนข้อให้แก่มาร โดยอ่อนวอนว่า “ชาตานเอ๋ย...ขอไปจากเราเสียเถอะ อย่ามารบกวนเราเลย เพราะเราไม่มีริ้วแรงที่จะสู้รบตบมือกับเจ้าแล้ว” แต่พระองค์ตรัสอย่างดุคั่นว่า “อ้ายชาตาน จงไปเสียให้พ้น” (ข้อ 10)

พระเยซูคริสต์ใช้ฤทธิ์อำนาจขับไล่มาร จนแผ่นดินไหวไป ต่อจากนั้นก็มิทศสวรรค์มาปรนนิบัติพระองค์

เราสามารถที่จะต่อสู้และขับไล่มารได้เช่นเดียวกันกับพระเยซูคริสต์ เพราะฤทธิ์อำนาจของพระองค์ทรงอยู่กับเรา (กิจการ 1:8) “เขาจะขับผีออกโดยนามของเรา” (มาระโก 16:17)

ท่านผู้อ่านที่รัก ท่านอยากจะปรนนิบัติมาร หรืออยากจะให้ทศสวรรค์ปรนนิบัติท่าน?

บทที่ 9 ลิบห้าปีที่ร้างรา

สมัยหนึ่งคนไทยชอบร้องเพลง “ไทยดำรำพัน” ซึ่งมีเนื้อร้องท่อนหนึ่งว่า “ลิบห้าปีที่ไทยเฮาห่างแดนดิน...” ดูเหมือนว่าเป็นเพลงที่โศกเศร้าคร่ำครวญถึงความเจ็บปวดแต่หนหลัง

เหมือนดังชนชาติอิสราเอลที่พลัดพรากจากบ้านเกิดเมืองนอน ตกไปเป็นเชลยในแผ่นดินบาบิโลนเป็นเวลานานถึง 70 ปี เมื่อได้รับการปลดปล่อยกลับมาแล้ว พวกเขาได้ตั้งใจร่วมมือกันเพื่อก่อสร้างพระวิหารของพระเจ้าในปี กคศ.535 แต่ต้องมีอันต้องหยุดยั้งพื้นฐานไปถึง 15 ปี เพราะถูกศัตรูรุกราน จนกระทั่งถึงปี กคศ.520 จึงได้เริ่มต้นสร้างต่ออีก

ลิบห้าปีที่ว่างเว้น

เราได้เรียนมาในบทต้น ๆ แล้วว่า เมื่อพวกเขยิวลงมือก่อสร้างพระวิหารของพระเจ้า พวกเขามีความตั้งใจอย่างมากที่จะกระทำให้สำเร็จเสร็จสิ้น แต่ปฏิบัติยากลำบากยิ่งรบกวนอยู่ตลอดเวลา ทำให้พวกเขยิวยังเกิดความท้อแท้ใจหวาดกลัวที่จะสร้างต่อ ในที่สุดพวกเขาก็พูดกันว่า “เลิกสร้างเสียดีกว่า”

“งานพระนิเวศแห่งพระเจ้า ซึ่งอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มจึงหยุดมาถึงปีที่สองแห่งรัชกาลดาวิดฮัษ พระราชาแห่งรัชกาลดาวิดฮัษ พระราชาแห่งเปอร์เซีย” (เอสรา 4:24)

พอเราอ่านมาถึงเอซราบทที่ 5 ก็กล่าวถึงการสร้างพระวิหารขึ้นใหม่ ดูคล้ายกับว่า เป็นเหตุการณ์ต่อเนื่องกัน แต่แท้จริงแล้ว เป็นช่วงเวลาห่างกันนานถึง 15 ปี ท่านผู้อ่านคงอยากรู้ ในห้วงเวลา 15 ปีนั้น พวกยิวทำอะไรกันบ้าง?

อัครทูตผู้เผยพระวจนะของพระเจ้าได้กล่าวว่า ความท้อแท้ที่เกิดขึ้นเนื่องจากการรบกวนจากศัตรูนั้น ทำให้พวกอิสราเอลกลายเป็นคนเรื้อรังเฉื่อย ฝังวันประกันพรุ่งคิดว่า “เวลาที่สร้างพระนิเวศของพระเจ้ายังไม่ถึง” เมื่อคิดเสียอย่างนี้แล้ว จิตใจของพวกเขาก็เริ่มหันเหออกห่างจากทางของพระเจ้า ฟุ้งไปยัง “ความต้องการส่วนตัว”

พวกเขาพากันสร้างบ้านอย่างคืออยู่ คร่ำเคร่งกับการทำมาหากิน เก็บเงินเก็บทอง พะวงอยู่กับเรื่องปากเรื่องท้องของตนเองและครอบครัว

นี่เป็นธรรมชาติของมนุษย์ เมื่อจิตใจว่างเปล่าจะต้องหาอะไรสักอย่างหนึ่งมาใส่ไว้ให้มันเต็มอยู่เสมอ เหมือนขวดที่เทน้ำออก อากาศจะเข้าไปแทนที่ทันที เมื่อพวกอิสราเอลเลิกสนใจพระเจ้า เขาก็หันมาเอาใจใส่ตนเองและสิ่งงานสร้างพระวิหารเสียสนิท

ผู้เผยพระวจนะฮักกัยเตือนว่า “ถึงเวลาแล้วหรือที่ตัวเจ้าเองอาศัยอยู่ในบ้านที่มีไม้บุ ส่วนพระนิเวศทิ้งให้พังทลาย” (ฮักกัย 1:4) คนยิวนั้นง่ายที่จะลืม แต่ยากที่จะคิดถึง!

มีเรื่องเล่าว่า ชายสามคนเป็นเพื่อนและทำงานอยู่ในที่แห่งเดียวกัน สำนักงานของพวกเขาตั้งอยู่บดักชั้นที่ 60 เช้าวันหนึ่ง ทั้งสามมาถึงตึกที่ทำงาน ปรากฏว่าไฟฟ้าดับ ลิฟท์จึงไม่ทำงาน คนทั้งสามจำต้องเดินขึ้นทางบันได แต่ก่อนที่จะขึ้นทั้งสามได้ตกลงกันว่า เพื่อจะบรรเทาความหน็ดเหนื่อยเมื่อเดินขึ้นไปถึงชั้นที่ 20 ให้เพื่อนคนแรกร้องเพลงที่ไพเราะหนึ่งเพลง เมื่อเดินขึ้นไปถึงชั้นที่ 40 ให้เพื่อนคนที่สองเล่าเรื่องขบขันหนึ่งเรื่อง และเมื่อถึงชั้นสุดท้ายคือชั้นที่ 60 ให้เพื่อนคนที่สามเล่าเรื่องเศร้า ๆ ให้ฟัง

หลังจากตกลงกันแล้ว เมื่อทั้งสามเดินขึ้นไปถึงชั้นที่ 20 พวกเขาก็ได้พักและมีโอกาสฟังเพลงเพราะ ๆ เมื่อหายเหนื่อยดีแล้วก็เดินขึ้นต่อไปถึงชั้นที่ 40 ที่นั่นพวกเขาต้องหัวเราะท้องกั๊กท้องแข็งเพราะเรื่องตลกนั้นร้ายกาจมาก เมื่อถึงชั้นที่ 60 พวกเขาเตรียมตัวที่จะฟังเรื่องเศร้า ๆ

“เล่าซิ” เพื่อคนที่สองบอก

“ผมไม่อยากเล่าเลย เรื่องนี้มันเศร้าจริง ๆ “ เขาบอกด้วยใบหน้าเศร้าสร้อย

“ไม่เป็นไรหรอกน่า” เพื่อนที่หนึ่งจะขยับจะขยอ “เศร้าแคไหน พวกเราก็ฟังได้ทั้งนั้นแหละ”

เพื่อนคนที่สามโพล่งออกมาว่า “เรื่องเศร้าที่สุดก็คือผมลืมเอากุญแจไปประตูสำนักงานมา”

เรื่องเศร้าในชีวิตคริสเตียน

ถ้าเราอ่านดูในฮักกัย 1:1-11 ก็จะพบเรื่องเศร้าในทำนองเดียวกัน พวกเขาวิงวอนสุดสำหรับเดินทางรอนแรมข้ามทะเลทรายไกล จากบาบิโลนจนกระทั่งถึงกรุงเยรูซาเล็ม ด้วยจุดประสงค์เพื่อ “สร้างพระวิหารของพระเจ้า” แต่ทว่าบัดนี้เขาลืมเรื่องนี้เสียสนิททีเดียว

ประชาชนต่างพากันให้ความสนใจกับการสร้างบ้าน การงาน การกินดื่ม และเสาะแสวงหาทรัพย์สินสมบัติฝ่ายโลกนี้ – ขอให้เข้าใจว่า การมีเงินมิใช่ความผิด แต่มันจะผิดต่อเมื่อ เราให้เงินมีความสำคัญกว่าพระเจ้า

หลักการในชีวิตของคริสเตียนคือ พระเจ้าเป็นอันดับแรก สิ่งต่าง ๆ รองลงมา “จงแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้” (มัทธิว 6:33) พระเยซูคริสต์ตรัสอย่างหนักแน่นว่า “อย่ากระวนกระวายถึงชีวิตของตนาว่า จะเอาอะไรกิน จะเอาอะไรดื่ม อย่ากระวนกระวายถึงร่างกายของตนาว่า จะเอาอะไรนุ่งห่ม ชีวิตสำคัญยิ่งกว่าอาหารมิใช่หรือ.....” (มัทธิว 6:25)

เรามักจะพบว่า จะเอารถยนต์ที่ไหนจึ จะเอาบ้านที่ไหนอยู่ จะเอาเงินที่ไหนฝากแบงค์ จะกินอาหารที่ภัตตาคารไหน?

พญามารซาตานให้สิ่งของและความงามแห่งโลกนี้จับคริสเตียน เมื่อผมนั่งรถไปต่างจังหวัดในตอนกลางคืนมองเห็นบ้านสองข้างทางบางแห่ง จะติดไฟนีออนสีต่าง ๆ ไว้บนเสาสูง ตอนแรกก็ไม่เข้าใจว่า เขาทำอย่างนั้นเพื่ออะไร มารู้ตอนหลังเมื่อมีคนบอกว่า นั่นเป็นวิธีการจับแมงดา กล่าวคือ เมื่อแมงดามันบินมาในเวลากลางคืน และเห็นแสงไฟสวย ๆ มันก็จะโฉบบินเข้าไปเล่นกับไฟ คนก็จะเอาตาข่ายไปดักจับเอามาขายที่ตลาด – เรื่องนี้ทำให้ผมคิดถึงวิธีการอันชาญฉลาดของมารซาตานที่มันคอยดักเล่นงานคริสเตียน

พญามารในสมัยโบราณมันมาในรูปแบบที่น่ากลัวใบหน้าเป็นผี นุ่งขาวห่มขาว มีเขาเหมือนสัตว์ มีเขี้ยวแหลมสำหรับเจาะคอคุณเลือด ซาตานสมัยเก่าทำให้คนวังหนี่ด้วยความกลัว แต่ซาตานสมัยใหม่ทำให้คนชอบและวังเข้าหา เห็นถึงความสวยงาม ความน่ารัก ตื่นตาตื่นใจในแสงสีและสนุกสนานไม่น่าเบื่อหน่าย

ซาตานมันจะทำให้คริสเตียนหลงลืมการอ่านพระคัมภีร์ เชื้องเข้าไปในการอธิษฐาน เจยเมยต่อการประกาศข่าวประเสริฐ และในที่สุดมันก็จะทำให้คริสเตียนลืมพระเจ้าเสียนิทินทีเดียว

สร้างพระวิหารขึ้นใหม่

ตลอดระยะเวลา 15 ปีที่หยุดสร้างพระวิหารของพระเจ้า พวกยิวทั้งหมดไม่มีสันติสุขในจิตใจเลย แม้ว่าจะหันความสนใจไปทุ่มเทให้แก่เรื่องส่วนตัว ก็ไม่เกิดผลดีขึ้นมาเลย พระเจ้าตรัสแก่พวกเขาว่า “เจ้าหว่านมาก แต่เกี่ยวน้อย เจ้ารับประทาน แต่ไม่เคยอิ่ม เจ้าดื่ม แต่ไม่เคยหายอยาก เจ้านุ่งห่ม แต่ก็ไม่มีใครอุ่น ผู้ที่ได้ค่าจ้าง ก็ได้ค่าจ้างมาใส่ถุงที่มีรู” (ฮักกัย 1:6)

ในปีที่ 16 นั้นเอง พระเจ้าทรงใช้ผู้เผยพระวจนะถึงสองคนมาดักเตือนพวกอิสราเอล คือฮักกัยกับเศคาริยาห์

“ฝ่ายผู้เผยพระวจนะมีฮักกัยและเศคาริยาห์...ได้พยากรณ์แก่ยิวผู้อยู่ในยูดาห์และเยรูซาเล็ม ในพระนามของพระเจ้าแห่งอิสราเอล แล้วเศรูบาเบล...และเยชูอา... ได้ลุกขึ้นตั้งต้นสร้างพระนิเวศของพระเจ้า ซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ และผู้เผยพระวจนะได้อยู่กับท่านช่วยเหลือท่าน” (เอสรา 5:1-2)

เรารู้สึกประทับใจในพระคัมภีร์ตอนนี้มาก คือ:-

ประการแรก – เมื่อพวกเขาได้ยื่นคำเตือนจากพระวจนะของพระเจ้า ก็ได้ลุกขึ้นสร้างพระวิหารของพระเจ้าอีกครั้ง

ประการที่สอง – มีผู้เผยพระวจนะของพระเจ้าอยู่กับเขาทั้งหลาย

ประการที่สาม – ไม่เพียงแต่อยู่ด้วยเท่านั้น แต่ได้ช่วยเหลือท่าน ในฉบับประชาานิยมว่า “ผู้เผยพระวจนะสองท่าน ได้ช่วยท่าน (ชาวยิว) สร้างด้วย”

สิ่งที่เราต้องยกย่องชมเชยชาวยิวในที่นี้ก็คือ “การเชื่อฟังพระวจนะของพระเจ้า” เพราะว่าสิ่งนี้สำคัญกว่าสิ่งอื่นใดทั้งหมด ไม่ว่าเราจะเล่าเรียนพระคัมภีร์มาอย่างเจนจบครบถ้วนกระบวนความ ไม่ว่าเราจะเก่งทางด้านอธิษฐานเชิงวิชาญในการเทศนา และยอมสละทุกสิ่งทุกอย่างถวายแด่พระเจ้า แต่ถ้าขาดการที่จะเชื่อแล้วไซ้ สิ่งทั้งปวงเรามีประโยชน์อันใดไม่

ซามูเอลได้บอกแก่กษัตริย์ซาอูลผู้คือรับว่า “พระเจ้าทรงพอพระทัยในเครื่องเผาบูชาและเครื่องสัตวบูชา มากเท่ากับการเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์หรือ คุณเกิด ที่จะเชื่อฟังก็ดีกว่าเครื่องสัตวบูชา” (1 ซามูเอล 15:22) เพราะเหตุที่ซาอูลที่ไม่ยอมเชื่อฟังพระเจ้า เขาจึงเป็นอันต้องกระเด็นตกจากบัลลังก์กษัตริย์อิสราเอล

คนยิวได้เชื่อฟังคำเตือนของพระเจ้า ในการเร่งรีบก่อสร้างพระวิหาร “แล้วเศรุบาเบล...และเยชูอา..มหาปุโรหิตพร้อมประชาชนทั้งปวงที่เหลืออยู่ ได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาทั้งหลาย... ประชาชนก็เกรงกลัวพระเจ้า...” (ดูฮักกัย 1:12-15)

การเชื่อฟัง หมายถึง ยอมทำตามที่พระเจ้าตรัสสั่ง

เมื่อมีการเชื่อฟัง คำหนุนใจของพระองค์ติดตามมา พระเจ้าตรัสว่า “จงกล้าหาญเถิด” พระองค์ทรงหนุนใจทั้งระดับผู้นำ และระดับราษฎรทั่วไป คนอิสราเอลจึงมีกำลังใจอย่างมากที่จะกระทำให้พระราชกิจของพระเจ้าเสร็จสมบูรณ์ (ฮักกัย 2:4)

“จงกล้าหาญเถิด” พระเจ้าทรงย้ำคำนี้ถึงสามครั้งไม่ต้องกลัว ไม่ต้องครั่นคร้าม เหมือนดังที่พระองค์เคยตรัสหนุนใจโยชูวา ก่อนที่จะบุกเข้ายึดแผ่นดินคานาอันว่า “เราส่งเจ้าไว้แล้วมิใช่หรือ จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิดอย่าตกใจหรือคร้ามกลัวเลย เพราะว่าเจ้าไปถึ้นฐานใด พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าทรงสถิตกับเจ้า” (โยชูวา 1:9)

“จงทำงานเถิด” – เมื่อเรามีความกล้าหาญแล้ว ขั้นตอนต่อไปก็คือ “ลงมือทำงาน” พระราชกิจของพระเจ้าจะไม่สำเร็จโดยอัตโนมัติ ถ้าคนของพระองค์ไม่ยอมลงมือทำงาน

หนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งลงบทวิเคราะห์ว่า

“คนรัสเซียมักทำก่อนพูด

คนอเมริกันพูดก่อนแล้วจึงทำ

ส่วนพีไทยเราพูดแล้วไม่ทำ”

“เราอยู่กับเจ้า” – พระเจ้าตรัสว่า “วิญญาณของเราอยู่ที่ท่ามกลางเจ้า” (ฮักกัย 2:5) ขอบพระคุณพระเจ้าพระองค์ทรงอยู่ที่ท่ามกลางพลไพร่ของพระองค์ตลอดเวลา

“เราจะให้เกิดผล” – พระเจ้าจอมโยธาตรัสว่า “เราจะให้เกิดความสมบูรณ์พูนสุขในสถานที่นี้” (ฮักกัย 2:9) ด้วยพระสัญญาอันหนักแน่นมั่นคงนี้ ภายในเวลาเพียง 4 ปี (กคศ.520-516) พระวิหารของพระเจ้าก็สำเร็จ และพวกยิวมีการเฉลิมฉลองกันอย่างใหญ่โตมโหฬาร

คำหนุนใจสำหรับคริสเตียน

พระเจ้าทรงเร้าใจคนอิสราเอลอย่างไร ปัจจุบันพระองค์ก็ทรงเร้าใจเราผู้เป็นคริสเตียนอย่างนั้น ขอเพียงแต่ให้เราขม่อมใจลงเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเจ้า

พระองค์ทรงประทานความกล้าหาญแก่เราในการเทศนา ประกาศข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์ให้เรา มีความพร้อมอยู่เสมอที่จะทำงานของพระเจ้า ไม่เพียงทำงานของพระองค์เท่านั้น แต่มีเป้าหมายให้ถึงซึ่งความสำเร็จอีกด้วย

ด้วยความเชื่อที่มั่นคง เราจะไม่ขาดต่อการข่มขู่ ของมารซาตานหรือมนุษย์หน้าไหน เราจะตอบเหมือนกับอัครสาวกว่า “จำเพาะพระพักตร์พระเจ้า ข้าพเจ้าจำเป็นต้องเชื่อฟังคำสั่งของมนุษย์”

เรามีความมั่นใจอย่างเต็มเปี่ยมว่า พระเจ้าทรงอยู่กับเรา “ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเรา ใครจะขัดขวางเรา... ในเหตุการณ์ทั้งปวงเหล่านี้ เรามีชัยเหลือล้น โดยพระองค์ผู้ทรงรักเราทั้งหลาย... ข้าพเจ้าผจญทุกสิ่งได้โดยพระองค์ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า” (โรม 8:31,37 ฟิลิปปี 4:13)

เมื่อเรามีคุณลักษณะดังที่กล่าวมานี้แล้ว เราก็จะก้าวไปสู่ความไพบูลย์ในพระคริสต์
ท่านผู้อ่านต้องการเช่นนี้ใช่ไหมครับ?

บทที่ 10 ชีวิตส่วนตัว

เล่าสี่ได้กล่าวว่ “ในความมิด มนุษย์จะนั้สการตามชอบใจของตนเอง”

เราจะแปลงคำพูดนี้เสียใหม่ว่ “ในท่ามกลางความมิดนั้น มนุษย์มักจะทำตามใจชอบของตนเอง”

นี่เป็นความจริงอย่างไม่มีข้อสงสัย เมื่อเราอยู่ต่อหน้าสาธารณชน เราวางตัวแบบหนึ่ง แต่เมื่อไหร่ที่เราอยู่ในห้องส่วนตัวคนเดียว บุคลิกลักษณะของเราก็จะเป็นไปอีกแบบหนึ่ง เมื่ออยู่นอกบ้าน เราอาจจะทำตัวให้ดูน่าเลื่อมใส น่ารัก น่านับถือ เป็นผู้ดี วางมาดเคร่งขรึม และเป็นนักศานา

ดั่งที่จอห์น บันยััน นักเทศน์ไว้ธรรมาสน์ที่มีชื่อเสียงของอังกฤษได้กล่าวว่ “คริสเตียนบางคนเป็นนักบุญเมื่ออยู่นอกบ้าน แต่เป็นซาตานเมื่ออยู่ในบ้าน” บันยัันหมายถึงว่ คริสเตียนบางคนมีหน้ากาหลายอัน สามารถหยิบมาสับเปลี่ยนสวมใส่ได้ในโอกาสต่าง ๆ กัน

เมื่อวันก่อนผมได้หยิบหนังสือเรื่อง “ซาษาพระอิสวร” มาอ่าน ซึ่งเป็นเทพในศานาฮินดู นางเป็นพระแม่เจ้าของทวยเทพทั้งหลายในจักรวาล มีชื่อมากกว่า 20 ชื่อ นางสามารถแปลงกายได้ 3 ร่าง ร่างที่หนึ่งมีสิริโฉมงดงามเยี่ยงเบญจกัลยาณี มี 4 มือ ถือว่เป็นปางที่ใจดีที่สุดมีความเมตตากรุณา เรียกปางนี้ว่ “อุม่า” หรือ “เทวี”

ร่างที่สองเป็นร่างยักษ์ขนิ รูปร่างอ้วนล่ำ ผิวดำสนิทหนั้ตาคุ โปรดปรานการกินเลือดและชอบเห็นภาพสยดสยอง เรียกปางนี้ว่ “เจ้าแม่กาลิ” ร่างที่สาม เป็นร่างที่คู่ร้ายเช่นกัน เรียกปางนี้ว่ “ทูลคา”

แต่สำหรับเราทั้งหลาย ซึ่งเป็นคริสเตียนไม่ควรมีหลายร่างหรือหลายปาง หรือหลายหน้า เพราะพระเจ้าทรงเปลี่ยนแปลงชีวิตของเราเสียใหม่แล้ว (2 โครินธ์ 5:17) ก่อนนั้นเรามีลักษณะเหมือนคั้งมารซาตาน ที่คุดันและโหดร้าย คอยรับคำสั่งจากนรก แต่เมื่อเราเชื่อในพระเยซูคริสต์แล้ว ชีวิตของเราจึงมีความบริสุทธิ์ ยุติธรรม มีความรักและสุภาพอ่อนโยนเหมือนพระเยซูคริสต์ และรับพระบัญชาจากสวรรคโดยตรง

ธรรมจารย์เอสรา

ในบทที่ผ่านมาเราได้เรียนรู้เกี่ยวกับชีวิตของชนชาติอิสราเอล รู้เรื่องการงานของพวกเขา ทั้งอุปสรรคปัญหาที่เกิดขึ้น การโจมตีจากศัตรู ความระทท้อ และเห็นถึงการที่พระเจ้าทรงเปี่ยมไปด้วย

พระมหากษัตริย์คน เสด็จมาหวนใจพวกเขาผ่านทางผู้เผยพระวจนะ จนกระทั่งสามารถสร้างพระวิหารของพระเจ้าได้สำเร็จ

ในบทนี้ เราจะมาศึกษาเกี่ยวกับชีวิตส่วนตัวของเอสรา ซึ่งมีบทเรียนที่ทรงคุณค่าฝ่ายจิต วิญญาณแฝงอยู่ไม่น้อยทีเดียว เราเรียนรู้จากชีวิตของคนอื่นเพื่อนำมาประยุกต์ใช้กับชีวิตส่วนตัวของเรา

พระคัมภีร์ได้บอกถึงลักษณะของเอสราในบทที่ 7:6 ดังนี้ :-

เอสราเป็นธรรมาจารย์ ในภาษาฮีบรูใช้คำว่า “ซาฟาร์” (Saphar) ในฉบับภาษาอังกฤษว่า “Scribe” ปรากฏอยู่ 3 ครั้งในเอสรา 7:6,11 ซาฟาร์มีหน้าที่โดยตรงเกี่ยวกับการขีดเขียน หรือคัดลอกพระบัญญัติของพระเจ้าในสมัยโบราณยังไม่มีเครื่องพิมพ์ งานเขียนทุกชิ้นจะต้องคัดลอกด้วยมือทั้งสิ้น พวกธรรมาจารย์เป็นกลุ่มหนึ่งที่อยู่ในสภาการปกครอง “แซนเฮดริน” (Sanhedrin) ของชาวยิว โดยร่วมกับพวกฟาริซายและซาดดูกาย

ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่า เอสราเป็นผู้นำทางฝ่ายจิตวิญญาณ เขาสืบเชื้อสายมาจากปุโรหิตอาโรน (ไล่ขึ้นไปถึง 16 ชั่วอายุคน – ดูเอสรา 7:1-5)

เอสราเดินทางมาถึงกรุงเยรูซาเล็มในปี กคศ.457 คือภายหลังจากการสร้างพระวิหารผ่านไป แล้ว 60 ปี พระคัมภีร์บอกว่า “พระราช (เปอร์เซีย) ประทานทุกอย่างตามที่ท่าน (เอสรา) ทูลขอ” (เอสรา 7:6) เอสราไม่ใช่เป็นเพียงผู้นำของพวกเขาเท่านั้น แต่ท่านยังมีอิทธิพลทางด้านการเมืองของเปอร์เซียด้วย เป็นที่โปรดปรานของกษัตริย์แต่ท่านก็ยอมเสียสละความสะดวกสบายในบาบิโลนมาร่วมทุกข์กับคนของพระเจ้าในกรุงเยรูซาเล็ม – ปัจจุบันตรงกันข้ามมีคริสเตียนบางคน สะดวกสบายทุกข์ในคริสตจักรไปเสวยสุขในที่ ๆ สะดวกสบายกว่า

บทเรียนอันล้ำค่าคือ คริสเตียนไม่ควรจำกัดขอบเขตการทำงานของตนเอง แต่เฉพาะในวงแคบ ๆ เช่น คริสตจักร องค์กรที่เกี่ยวข้องกับศาสนาเท่านั้น แต่ควรจะมีส่วนร่วมในการบริหารประเทศชาติ ให้เจริญรุดหน้า คริสเตียนควรจะเข้าร่วมในองค์กรสังคมสงเคราะห์ทั้งระดับท้องถิ่นระดับประเทศ และระดับโลก คริสเตียนน่าจะมึบทบาทมากขึ้นทางการเมือง โดยยึดพระคัมภีร์เป็นบรรทัดฐาน นักการเมืองที่มีชื่อเสียงในสมัยพระคัมภีร์เดิม คือ โยเซฟ (ผู้สำเร็จราชการแทนกษัตริย์ฟาโรห์แห่งอียิปต์) และดาเนียล (เสนาบดีแห่งบาบิโลน) ฯลฯ

คริสเตียนน่าจะเข้าไปเปลี่ยนแปลงค่านิยมทางด้านเมือง จากการ “เล่นการเมือง” มาเป็น “เอาจริงเอาจังกับการเมือง” และพร้อมที่จะยอมเสียสละร่วมทุกข์กับคนของพระเจ้า

ชำนาญในพระบัญญัติ

“เอสราชำนาญในเรื่องธรรมเนียมบัญญัติของ โมเสส ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลประทานให้” (เอสรา 7:6)

เอสราทำหน้าที่เกี่ยวกับพระคัมภีร์ที่เรียกว่า “โทราห์” (Torah) หรือหนังสือหมวดเบญจบรรณ ซึ่งเป็นหนังสือ 5 เล่มแรกในพระคัมภีร์คือ ปฐมกาล อพยพเลวีนิติ กันดารวิถี และพระบัญญัติ อันถือเป็นแม่บทของกฎหมาย ผู้ที่เป็นธรรมาจารย์นั้น นอกจากจะต้องศึกษาพระคัมภีร์อย่างละเอียดลออแล้ว บางครั้งยังต้องเป็นทนายความ หรือเป็นผู้พิพากษาในกรณีพิพาทต่าง ๆ อีกด้วย

เอสราชำนาญในพระบัญญัติ – ในภาษาฮีบรูว่า “Mahir” ซึ่งปรากฏในสดุดี 45:1 “จิตใจของข้าพเจ้าล้นไหลด้วยแนวคิดดี” ถ้าจะแปลตรงตามภาษาเดิมก็ว่า “ความคิดของข้าพเจ้าเป็นเหมือนปากกาที่เขียน อย่างคล่องแคล่ว” สกอฟิลด์ใช้คำว่า “overflowing” โรเบิร์ต ยังใช้คำว่า “ล้นไว”

ชำนาญ หมายถึงความชำนาญ ความฉับไว ความฉลาด ความคล่องแคล่ว ความสามารถ หรือไหวพริบที่เกิดจากความชำนาญ (Skilled) ในฉบับ NIV และฉบับ LBI ใช้คำว่า versed หมายถึง มีความรอบรู้ในพระคัมภีร์เดิมอย่างแท้จริง

ชีวิตของเอสราเป็นตัวอย่างที่ดีแก่เราผู้เป็นคริสเตียนถ้าเรามีความมุ่งมั่นปรารถนาที่จะเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างถ่องแท้ และต้องการที่จะสอนพระวจนะแก่คนอื่น ๆ เราจำเป็นจะต้องมีความรู้ ความเข้าใจและเชี่ยวชาญในพระคัมภีร์ 66 เล่ม ซึ่งมี 1,189 บท และมี 31,000 ข้อ ถ้าหากอ่านวันละ 4 บท จะจบภายในเวลา 1 ปี ถ้าอ่านรวดเร็วกว่าไม่ต้องพัก เราจะใช้เวลาเพียง 49 ชั่วโมงเท่านั้นเอง

เคล คาร์เนกีได้เล่าว่า ผู้ที่จะเข้าศึกษาในวิทยาลัยของอิสลามที่กรุงไคโร ประเทศอียิปต์ จะต้องท่องคัมภีร์กูรานได้ทั้งหมดด้วยปากเปล่า ซึ่งคัมภีร์มีความหนากว่าพระคัมภีร์ของคริสเตียนสามเท่า – ความเอาใจจริงเอาใจของอิสลามไม่ได้ทำลายความสามารถของท่านหรือ?

เมื่อเราศึกษาชีวิตของพระเยซูคริสต์แล้ว ก็จะพบว่า พระองค์ทรงให้ความสนใจในพระวจนะของพระเจ้าตั้งแต่อายุ 12 ขวบ “พระกุมาร (เยซู) นั่งอยู่ในพระวิหารท่ามกลางพวกอาจารย์ ฟังและได้ถามพวกอาจารย์เหล่านั้นอยู่” (ลูกา 2:46)

พระเยซูคริสต์มิได้หมกมุ่นอยู่กับฝ่ายโลกดังคนทั่วไปแต่...

- นั่งอยู่ในพระวิหารของพระเจ้า
- ฟังคำสอนจากพระวจนะ
- ซักถามเมื่อเกิดความไม่เข้าใจ

เราทั้งหลายที่เป็นคริสเตียนล่ะ เรานั่งอยู่ที่ไหน ที่บ้าน ที่ออฟฟิศชอบ หรือที่โบสถ์ เรากำลังฟังอะไรอยู่วิหุ ทิว เสียงนินทา หรือฟังพระวณะของพระเจ้า เมื่อเราอ่านพระคัมภีร์ไม่เข้าใจ ทำอย่างไร เกิดความเบื่อหน่ายเฉย ๆ เสีย หรือไปหาอาจารย์ซักถามให้เกิดความเข้าใจ

ชีวิตของพระเยซูคริสต์ฟังอยู่กับพระคัมภีร์อย่างแท้จริง ไม่ว่าพระองค์จะเสด็จไปทางไหน ก็จะเข้าไปในสถานที่สำหรับนมัสการ แล้วอ่านพระคัมภีร์ “พระองค์เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาตามเคย ทรงยืนขึ้นเพื่อจะอ่านพระธรรม” (ลูกา 4:16) ขอให้สังเกตคำว่า “ตามเคย” หมายความว่า บ่อย ๆ เป็นประจำ มิใช่ช้านาน ๆ ครั้ง แต่พระองค์ทรงกระทำจนกลายเป็นกิจวัตรคิดเป็นนิสัย “อ่านพระธรรม พระองค์ทรงเปิดพระคัมภีร์อย่างคล่องแคล่ว และทรงสอนพระคัมภีร์แก่คนอื่น (ดูยอห์น 7:14, 8:2)

ตั้งใจศึกษาพระคัมภีร์

“เพราะเอสราได้ตั้งใจของท่านที่จะศึกษาธรรมเนียมบัญญัติของพระเจ้า” (เอสรา 7:10)

คำว่า “ตั้งใจ” ในภาษาฮีบรูคือ “คัน” (Kun) หมายถึงการตั้งตรงขึ้นในลักษณะตั้งฉาก 90 องศา ซึ่งตั้งอย่างมั่นคง ไม่โอนเอียงไปมาแม้แต่น้อย คำนี้ปรากฏเพียงครั้งเดียวในพระธรรมเอสรา

ในฉบับคิงเจมส์ว่า “เอสราได้เตรียมจิตใจของท่าน ในการเสาะแสวงหากฎหมายของพระเจ้า” ส่วนฉบับ NIV ว่า “เอสราได้อุทิศตัวท่านเองในการศึกษาพระวณะของพระเจ้า” (แปลเหมือนกับฉบับประชานิยม)

ในภาษาไทยของเรามีหลายคำที่มีความหมายดีมาก เช่น “ปักใจ” หมายถึงตั้งใจลงไปจริง ๆ จะทำอย่างนั้นอย่างนี้ มิใช่ปล่อยให้เรื่อยเรื่อย คำว่า “ตั้งใจ” หมายถึง การเอาใจจดจ่อ ไม่วอกแวก วอแว ไม่มีจิตใจสับสน ฟุ้งความสนใจไปที่จุดเดียวเท่านั้น เหมือนนักยกน้ำหนักจะต้องรวบรวมพลังกำลังทั้งหมดยกลูกเหล็กขึ้นเหนือศีรษะ

โยบได้บอกแก่เพื่อนของท่านว่า “ถ้าท่านเตรียมใจ (คัน – Kun) ของท่านไว้ และท่านเหยียดแขนของท่านออกไปหาพระองค์” (โยบ 11:13)

กษัตริย์เฮเซคียาห์ได้อธิษฐานว่า “ขอพระเจ้าผู้ประเสริฐทรงให้อภัยแก่ทุกคน ผู้ปักใจ (Kun) เสาะหาพระเจ้า คือพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา” (2 พงศาวดาร 30:18-19) ความตั้งใจในการศึกษาพระวณะของพระเจ้าของเฮเซคียาห์ ทำให้เกิดการปฏิรูปทางศาสนา และเกิดการฟื้นฟูจิตวิญญาณอย่างใหญ่หลวงในรัชกาลของท่านทั่วกรุงเยรูซาเล็ม

ยากอบบอกว่า ผู้ที่จะได้รับความสุขจากพระเจ้าคือ “ผู้ที่พิจารณาคุณในวิสุทธิบัญญัติ...และตั้งอยู่ในบัญญัตินั้นมิได้เป็นผู้ที่ฟังแล้วก็หลงลืมไป แต่เป็นผู้ที่ประพฤติตาม” (ยากอบ 1:25)

ในฉบับ NIV แปลอย่างนี้ “ผู้ที่เจตนาอย่างแน่วแน่หรือตั้งใจจริงในการมองดูพระบัญญัติอันบริสุทธิ์ของพระเจ้า” ในภาษากรีกใช้คำว่า “พาราคีเซส” (Parakysas) หมายถึงการจ้องมองสิ่งหนึ่งสิ่งใดอย่างไม่วางตา เพื่อให้เห็นอย่างถนัดชัดเจน และทำให้เกิดความเข้าใจมากขึ้น เหมือนเมื่อตอนเช้ามืดที่พระเยซูคริสต์ทรงฟื้นคืนพระชนม์ มาเรียได้ไปที่อุโมงค์ฝังพระศพ “ขณะที่ร้องไห้อยู่ เธอก็มองดู (Parakysas) ที่อุโมงค์ ก็ได้เห็นทูตสวรรค์สององค์...” (ยอห์น 20:11-12)

ชีวิตของเอสราเป็นบทเรียนสำหรับชีวิตคริสเตียนเราทุกคน เราควรจะมีชีวิตที่ออกตั้งใจที่จะศึกษาพระวจนะของพระเจ้า มิใช่เพียงอ่านอย่างผิวเผินเท่านั้น แล้วก็ผ่านไปเลย

หนังสือ “อาร์พีจี” ได้เล่าถึงนักเทศน์ท่านหนึ่งไปเยี่ยมคริสตจักรในชนบท ท่านตระหนักดีว่าความเจริญเติบโตของคริสตจักรขึ้นอยู่กับการสอน พระคัมภีร์อย่างจริงจัง ท่านจึงตรงไปที่ห้องเรียนรวีวารศึกษา มีเด็กหลายคนกำลังฟังครูสอน

นักเทศน์จึงเอ่ยถามขึ้นว่า “ใครเป็นคนทำให้กำแพงเมืองเยรีโคพังทลายลงมา?”

เงียบ... ไม่มีเสียงตอบ ต่างคนมองหน้ากัน ในที่สุดนักเทศน์ก็ชี้มือไปที่เด็กชายคนหนึ่ง แล้วถามว่า “ใครเป็นคนทำให้กำแพงเมืองเยรีโคพังทลาย?”

เด็กชายลุกขึ้นอย่างหวาด ๆ แล้วตอบว่า “เปล่าครับ...ผมไม่ได้ทำ”

คำตอบนั้นทำให้นักเทศน์ไม่พอใจ

“เด็กมันก็เป็นอย่างนี้แหละค่ะ อาจารย์” ครูรวีฯ เอ่ยขึ้น “เมื่อเขาไม่ได้ทำ เขาก็พูดออกมาตรง ๆ ว่าไม่ได้ทำ”

นักเทศน์จึงเรียกประชุมคณะผู้นำคริสเตียนจักรแห่งนั้นทันที เมื่อทุกคนมาพร้อมหน้ากันแล้ว นักเทศน์ก็พูดขึ้นดัง ๆ ว่า “อะไรกัน ผมถามแล้วว่า ใครเป็นคนทำให้กำแพงเมืองเยรีโคพังทลาย ไม่มีใครตอบได้ซักคน?”

บรรดาผู้นำต่างมองหน้ากัน สักครูหนึ่งก็มีมีคนยกคนหนึ่งค่อย ๆ ลุกขึ้นพูดเสียงอ้อมอ้อมว่า

“อาจารย์ครับ ผมคิดว่า เรื่องมันแล้วไปแล้ว อย่าไปคิดมันอีกเลย ว่า ใครเป็นคนทำให้มันพังทลาย คริสตจักรของเรามีเงินพอครับ เราจะสร้างมันขึ้นมาใหม่ก็ได้”

นี่เป็นสภาพที่น่าสงสาร มีคริสเตียนเป็นจำนวนมากที่ไปโบสถ์ อธิษฐาน ถวายทรัพย์ รับใช้พระเจ้าและถือพระคัมภีร์ (แต่ไม่มีความรู้ในพระคัมภีร์) พระเยซูคริสต์ตรัสว่า “พวกท่านผิดแล้ว เพราะท่านไม่รู้พระคัมภีร์หรือฤทธิ์เดชของพระเจ้า” (มัทธิว 22:29)

ท่านผู้อ่านที่รัก ท่านอยากจะเป็นเหมือนเอสราใช่ไหม?

ง่ายที่สุดก็คือ นั่งลง เปิดพระคัมภีร์ เริ่มอ่านอย่างตั้งอกตั้งใจ
แล้วความรู้ ความเข้าใจอย่างแตกฉาน และความไวพุลย์ในพระคริสต์ จะมีเป็นเพียงความฝัน
เกินไขว่คว้าแต่จะเป็นของท่านอย่างแท้จริง
ดีไหมครับ?

บทที่ 11 ชีวิตส่วนตัว (ต่อ)

“ธนูและศร เป็นทรัพย์สินของกษัตริย์
ไม้คานและเคียว เป็นทรัพย์สินของกรรมการ
วัวและคันไถ เป็นทรัพย์สินของกสิกร
พระคริสตธรรมคัมภีร์ เป็นทรัพย์สินของคริสเตียน”

กระทำตามพระบัญญัติ

“เอสราตั้งใจกระทำตาม ...กฎหมายของพระองค์ในอิสราเอล” (เอสรา 7:10)
มีเรื่องเล่าว่า ชายคนหนึ่งร่วมนมัสการพระเจ้าที่โบสถ์ในเช้าวันอาทิตย์ หลังจากเลิกประชุมแล้ว เขาก็รีบเข้าไปหานักเทศน์พร้อมกับกล่าวชมเชยว่า “วันนี้อาจารย์เทศนาดีจังเลย”
นักเทศน์ยิ้มแล้วตอบว่า “ขอบพระคุณพระเจ้า”
“แต่น่าเสียดาย...” ชายคนนั้นว่า
“เสียดายอะไรหรือครับ?” นักเทศน์ถามงงๆ
“เสียดายที่เพื่อนของผม ไม่ได้มา” เขาตอบด้วยท่าทีจริงจัง “ถ้ามันมา มันจะต้องกลับใจแน่เชียวครับ”

นักเทศน์ “????”

น่าเป็นห่วงคริสเตียนประเภทนี้อย่างยิ่ง เพราะเมื่อเขาฟังพระวจนะของพระเจ้าแล้ว แทนที่จะคิดถึงตัวเองแต่ดันไปคิดถึงคนอื่น

แต่เอสราหาได้เป็นคั้งชายคนนี้ไม่ พระคัมภีร์บอกว่า นอกจากท่านจะตั้งใจศึกษาพระวจนะของพระเจ้าแล้วท่านยัง “กระทำตามพระวจนะ” ด้วย

เราจะเห็นว่า เอสราศึกษาพระคัมภีร์มิใช่เพราะกลัวบาป หรือกลัวตกรอก ท่านมิได้ศึกษาเพื่อจะเก็บไว้ประดับความรู้ จะได้คุยอวดกับใคร ๆ ได้ว่า “ผมก็มีความรู้ในพระคัมภีร์เหมือนกันนะ” ท่านมิได้ศึกษาพระคัมภีร์เพื่อเตรียมสอนหรือเทศนา (มีผู้นำคริสตจักรหลายคนทีเดียว ที่ศึกษาพระคัมภีร์พอเมื่อคราวต้องสอนหรือเทศนาเท่านั้น)

หลายปีมาแล้ว ในช่วงเดือนธันวาคม ผมมีโอกาไปช่วยเป็นผู้บรรยายในงานนิทรรศการคริสตมาส ที่ศูนย์นักศึกษาแบบดิสต์จัคซัน ผมรู้สึกตื่นเต้นและประทับใจที่เห็นนักเรียนและนักศึกษาเป็น

จำนวนพัน ๆ คน จากสถาบันต่าง ๆ แห่กันมาชมนิทรรศการ เกือบทุกคนมีสมุดปากกาอยู่ในมือ คอยจดอยู่ตลอดเวลา

ผมได้ถามพวกเขาว่า “มีจุดประสงค์อะไรที่มาชมงานนิทรรศการคริสตมาสนี้?”

พวกเขาตอบว่า “อาจารย์ที่โรงเรียนให้มา แล้วทำรายงานส่ง เพื่อเก็บคะแนน”

คนเหล่านี้มิได้มีความปรารถนาอย่างแท้จริงที่จะรู้จักและต้อนรับเอาพระเยซูคริสต์เป็นผู้ช่วยให้รอดพ้นบาป ไม่ได้มาเพื่อที่อยากจะประพาศตามคำสั่งสอนของพระองค์แต่มาเพื่อจะได้คะแนนในการเรียนเท่านั้น น่าเสียดายโอกาสทองเสียจริง ๆ

ยากอบเตือนเราว่า อย่าเป็นเพียงแต่ผู้ฟังเท่านั้น แต่จงเป็นคนที่ทำตามคำสั่งสอนในพระวจนะด้วย คนที่ฟังโดยไม่ยอมทำตาม เป็นคนที่ “หลอกลวงตนเอง” (ยากอบ 1:22) คิมอสเธนิส (กคศ.384-322) นักพูดที่มีชื่อเสียงของกรีกโบราณ ได้กล่าวไว้ว่า “ไม่มีอะไรที่จะหลอกได้ง่ายไปกว่าตัวเอง เพราะสิ่งที่เราหลอกนั้น เราพร้อมที่จะเชื่อ”

ยาโคบบอกกล่าวต่อไปว่า เพราะว่า ถ้าผู้ใดฟังพระวจนะของพระเจ้า และไม่ได้ประพาศตาม ผู้นั้นก็เหมือนคนที่ดูหน้าของตัวเองในกระจกเงา เพราะเมื่อดูตัวเองแล้วก็ไป และลืมในทันทีที่เห็นว่าตัวเองเป็นอย่างไร” (ยากอบ 1:23-24)

ในภาษากรีกใช้คำว่า “Esoptron” มิใช่เป็นกระจกเงาที่เห็นอย่างชัดเจนจริง ๆ เหมือนอย่างกระจกในสมัยนี้แต่เป็นโลหะที่นำมาขัดให้เงาเป็นเงาแวบ พอทิ้งไว้นานหน่อยโลหะก็จะหมอง ส่องหน้าไม่ค่อยเห็น ดังนั้นจะต้องมีการขัดให้เงาอยู่เสมอ

เมื่อเราตื่นนอนขึ้นมาในตอนเช้า และส่องกระจกดูหน้าของตนเอง จะเห็นสภาพของผมหงอกที่ยุ่งเหยิง มีคราบของน้ำลายที่มุมปาก มีขี้ตาติดอยู่ตรงหางตา เมื่อเห็นภาพเช่นนั้น เราคงไม่ผละจากกระจกแล้วรีบไปจ่ายกับข้าวที่ตลาด หรือบึ่งไปทำงานทันที แน่นอน เราต้องเข้าห้องน้ำ ล้างหน้า อาบน้ำ แต่งตัวแต่งหน้า หวีผมให้เรียบร้อยเสียก่อน

เมื่อเราอ่านพระวจนะของพระเจ้า พระวจนะนั้นจะเป็นดังกระจกเงาส่องให้เราเห็นถึงสภาพภายในจิตใจและจิตวิญญาณของเรา เห็นถึงความผิดพลาด ความบกพร่องความผิดบาป สิ่งที่ไม่ถูกต้องตามครรลองของพระเจ้า เราทำอย่างไร?

ไม่สนใจใยดี ผลจากพระคัมภีร์ไปทันทีไหม?

ไม่....ถ้าเราทำอย่างนั้น เรากำลัง “หลอกลวงตัวเอง”

หากเราซื่อสัตย์ต่อตัวเอง เราจะต้องถ่อมใจลงอธิษฐานสารภาพความผิดบาปต่อพระเจ้า ขอการยกโทษ การชำระบาปด้วยพระโลหิตของพระเยซูคริสต์ และรับเอาความบริสุทธิ์ผู้ด่างของพระเจ้าเข้ามาในจิตใจ” (1 ยอห์น 1:9)

นักเทศน์ที่พระเจ้าทรงใช้อย่างมากท่านหนึ่ง ได้กล่าวสารภาพว่า “ข้อพระคัมภีร์ที่ทิมแทงจิตใจของข้าพเจ้ามากที่สุด ก็คือ ข้อพระคัมภีร์ที่ทิมแทงจิตใจของข้าพเจ้ามากที่สุด ก็คือ ข้อพระคัมภีร์ที่ข้าพเจ้ารู้จักคั่นนั้นแหละ”

ผู้เขียนฮีบรูบอกความจริงแก่เราว่า “เพราะว่าพระวณะของพระเจ้านั้นไม่ตาย และทรงพลานุภาพอยู่เสมอยิ่งกว่าดาบสองคมใด ๆ แวางทะเลจรดทั้งจิตวิญญาณตลอดข้อกระดูกและไขในกระดูก และสามารถวินิจฉัยความคิดและความมุ่งหมายใจด้วย” (ฮีบรู 4:12)

ถ้าเป็นภาษาชาวบ้าน เขาจะว่า “แวงทะเลถึงกินเลยทีเดียวแหละ”

ไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนให้พ้นจากสายพระเนตรของพระเจ้าได้

โลกของเราทุกวันนี้ จะพบว่า คนที่ฟังพระวณะของพระเจ้าและทำตามนั้นมีมากเท่ากับเขาบนหัวของควายส่วนคนที่ฟังพระวณะของพระเจ้าและไม่ได้ประพฤติตามมีมากเท่ากับขนบนหัวของควาย – บางทีไม่เว้นแม้แต่นักเทศน์เอง

ครั้งหนึ่งผมดูหนังโทรทัศน์ เรื่องอะไรจำไม่ได้เสียแล้ว เป็นตอนที่ประทับใจมากที่สุด ซึ่งนักบวชองค์หนึ่งกับลูกศิษย์กำลังเดินทางกลับจากรูระ ขณะจวนจะถึงหมู่บ้าน ก็มีชายวัยกลางคนมาพบ ในมือของเขามีขวานอยู่เล่มหนึ่ง

ชายคนนั้นคุกเข่าลง แล้วยื่นขวานให้แก่นักบวชพร้อมกับพูดว่า “กระผมขอถวายขวานด้ามนี้ให้แก่หลวงพ่อ”

นักบวชยื่นงอยู่ครู่หนึ่ง จึงเอ่ยขึ้นว่า “เอ้อ ฉันไม่มีความจำเป็นที่จะใช้ขวานเล่มนี้หรอก เจ้าเก็บเอาไว้ใช้เองเถอะ”

“แต่กระผมใช้มันมานานแล้ว และตอนนี้กระผมตั้งใจนำมาถวายแก่หลวงพ่อ รับไว้เถอะครับ”

“ทำไมเจ้านำมาให้เราล่ะ?” ผู้รับสงสัย

ชายคนนั้นตอบว่า “ขวานเล่มนี้มันคมกริบทีเดียวยครับ จะฟัน ถาก จะเหลาหรือทุบตีทั้งนั้น แต่เสียอยู่อย่างเดียว...”

“มันเสียตรงไหน?” นักบวชถาม

“เสียตรงที่มันฟัน ถาก ทุบสิ่งอื่นได้ แต่มันไม่เคยถากด้ามของมันเองเลยครับ”

คำตอบของชายคนนั้น ทำให้นักบวชโกรธเป็นฟืนเป็นไฟ เพราะเข้าใจความหมายของการกระทบกระทั่งถึงตนเอง ที่ดีแต่เทศนาสั่งสอนคนอื่น แต่ไม่เคยสั่งสอนตนเองเลย

ฝรั่งเขามีสำนวนอยู่ว่า “ระฆังมันเรียกคนให้เข้าโบสถ์ แต่ตัวของมันเองไม่เคยเข้าโบสถ์เลย” เหมือนดังอาจารย์ ศาสนาจารย์ และคริสเตียนหลายคน ที่ดีแต่เรียกร้องให้คนอื่นทำตามพระวาทะของพระเจ้า แต่ตนเองไม่ทำตามพระวาทะนั้นเลย

เอสร่าไม่ใช่เป็นคนประเภท “หัวล้าน ขายยาผมหก”

และหวังว่า เราทั้งหลายก็ไม่ใช่คนประเภทนั้นเช่นเดียวกัน!

สอนพระคัมภีร์

เอสร่าตั้งใจที่จะ.... “สอนกฎเกณฑ์และกฎหมายของพระองค์ในอิสราเอล” (เอสร่า 7:10)

เอสร่าไม่เพียงตั้งใจศึกษาพระคัมภีร์ และประพฤติตามเท่านั้น แต่ท่านได้สอนพระคัมภีร์นั้นแก่คนอื่น ๆ ด้วยท่านได้ยึดมั่นในคำของโมเสสที่ว่า “จงให้ถ้อยคำที่ข้าพเจ้าบัญชาแก่ท่านในวันนี้ อยู่ในใจของท่าน และพวกท่านจงอุตส่าห์สอนถ้อยคำเหล่านั้นแก่บุตรหลานของท่าน เมื่อท่านนั่งอยู่ในเรือน เดินอยู่ตามทาง และนอนลงหรือลุกขึ้น จงพูดถึงถ้อยคำนั้น

จงเอาถ้อยคำเหล่านั้นพันไว้ที่มือของท่านเป็นหมายสำคัญ และจงจารึกไว้ที่หว่างคิ้วของท่าน และเขียนไว้ที่เสาประตูเรือน และที่ประตูของท่าน” (พระบัญญัติ 6:6-9)

เมื่อเอสร่ามีโอกาสสอนพระคัมภีร์ท่านสอนโดยไม่เลือกเวลา เลือกสถานที่ เพื่อนของผมนคนหนึ่งเล่าให้ฟังว่า ที่บ้านของคริสเตียนคนหนึ่ง เขียนชื่อพระคัมภีร์ติดไว้ทั่วไปหมด เช่น ที่โทรทัศน์ที่จะเขียนคำว่า “พระเจ้าตรัสว่า จงร้องทูลเรา แล้วเราจะตอบเจ้า”

ที่ข้างหม้อน้ำ (कुलเลอร์) เขียนว่า “พระเยซูประกาศว่า ถ้าผู้ใดกระหาย ผู้นั้นจงมาหาเราและดื่ม”

ที่สวิทช์ไฟเขียนว่า “พระเยซูคริสต์ตรัสว่า เราเป็นความสว่างของโลก ผู้ที่ตามเราจะไม่เดินอยู่ในความมืดแต่จะมีความสว่างแห่งชีวิต”

ที่ประตูบ้านเขียนว่า “พระเยซูคริสต์ตรัสว่า เราเป็นประตู ถ้าผู้ใดเข้าไปทางเรา ผู้นั้นจะรอด”

และที่ห้องอาหารเขียนว่า “พระเยซูคริสต์ตรัสว่าเราเป็นอาหารแห่งชีวิต ผู้ที่มาหาเราจะไม่หิว และผู้ที่วางใจในเราจะไม่กระหายอีกเลย”

ท่านผู้อ่านจะลองทำแบบนี้ดูบ้าง ก็ไม่สงวนลิขสิทธิ์นะคะ!

เปาโลได้เขียนจดหมายไปถึงทิโมธีว่า ให้ใช้พระคัมภีร์เทศนาสั่งสอนสมาชิกคริสตจักรเอเฟซัส และดำเนินชีวิตให้เป็นแบบอย่างที่ดีในทุก ๆ ด้าน (1 ทิโมธี 4:11-16)

พระเยซูคริสต์ตรัสว่า “จงออกไปประกาศข่าวประเสริฐ” (มัทธิว 28:18-19, มาระโก 16:15) ชาวโลกทั้งสิ้นกำลังลอยคออยู่ในทะเลแห่งความผิดบาปจะจมแหล่มีจมแหล่ เราในฐานะหน่วยกู้ภัยทางจิตวิญญาณจะต้องรีบไปช่วยด่วน ยิ่งช้าเท่าไร ความพินาศย่อมมากเท่านั้น

เมื่อต้นเดือนมีนาคมที่ผ่านมา เรือโดยสารข้ามฟากระหว่างประเทศอังกฤษกับประเทศเบลเยียม ของบริษัททอมป์สัน ทอริสัน ได้เกิดลมที่นอกฝั่งเบลเยียม ทำให้มีผู้เสียชีวิตมากกว่า 135 คน จากผู้โดยสารทั้งหมด 543 คน เมื่อข่าวอุบัติเหตุแพร่ไป หน่วยกู้ภัยฉุกเฉินจากทั้งของอังกฤษ เบลเยียมและประเทศข้างเคียงได้รับรุดไปช่วยทันทีและสามารถช่วยชีวิตผู้โดยสารไว้ได้ 308 คน

อุบัติเหตุร้ายแรงเช่นนี้ นาน ๆ จะเกิดขึ้นสักครั้งหนึ่งแต่อุบัติเหตุร้ายแรงทางฝ่ายจิตวิญญาณเกิดขึ้นทุก ๆ วินาทีนักเทศน์คนหนึ่งกล่าวอย่างเอาจริงเอาจังว่า “ถ้าคุณเห็นภาพบิงโพนรก คุณจะรีบเร่งในการประกาศมากกว่านี้”

ฤทธิ์เดชแห่งพระวณะของพระเจ้า

พระวณะของพระเจ้านั้น หวานกว่าน้ำผึ้ง ให้ความชุ่มฉ่ำแก่จิตใจที่แห้งแล้ง – สดุดี 19:10

พระวณะของพระเจ้าเป็นเหมือนหมอนที่ทุบตีจิตใจของเราเมื่อทำความผิดบาป – เยเรมีห์ 23:29
นิสัยอันถาวรของมนุษย์เราก็คือ อวดตัว อวดความรู้ อวดมั่งอวดมี อวดยศฐาบรรดาศักดิ์ อวดความสำเร็จ แอนดรูว์ เมอร์เรย์ได้กล่าวว่า “ความบาปทุกอย่างเป็นผลพวงมาจากความอวดตัวและหยิ่งจองหอง”

กษัตริย์ซาอูลเริ่มต้นด้วยความอ่อนน้อมถ่อมใจ แต่พอมีอำนาจวาสนาสองสูงส่ง ก็ทะนงตัว ไม่เชื่อฟังพระบัญชาของพระเจ้า เขาจึงถูกพระองค์ปลดเสียดตำแหน่งอันมีเกียรตินั้น “พระเจ้าทรงต่อสู้ ผู้ที่มีจิตใจเย่อหยิ่งจองหองแต่ประทานพระคุณแก่ผู้ที่ถ่อมใจ” (ยากอบ 4:6)

พระวณะของพระเจ้าเป็นเหมือนไฟ ที่เผาผลาญความปรารถนาของเนื้อหนัง – เยเรมีห์ 23:29
พระวณะของพระเจ้าเป็นน้ำนมฝ่ายจิตวิญญาณ ที่จะบำรุงเลี้ยงชีวิตของคริสเตียนให้เจริญเติบโตขึ้นสู่ความรอด – 1 เปโตร 2:2

พระวณะของพระเจ้าเป็นเหมือนกระจกเงา ที่ส่องให้เห็นถึงความบกพร่องและความผิดบาปของเราเอง ยากอบ 1:23-25

พระวณะของพระเจ้าเป็นเหมือนตะเกียง ที่ส่องทางยามค่ำคืน – สดุดี 119:105

ผู้ที่ไปเที่ยวประเทศอิสราเอลกลับมาเล่าให้ฟังว่าชาวยิวในสมัยโบราณจะมีตะเกียงชนิดพิเศษ ติดไว้ที่หัวรองเท้า เนื่องจากยามค่ำคืนมีสัตว์ร้ายชุกชุม เมื่อมันเห็นแสงไฟก็จะเผ่นหนีไป

พระวจนะของพระเจ้ามีฤทธิ์อำนาจในการเปลี่ยนแปลงชีวิตของมนุษย์ มีคนนับจำนวนล้าน ๆ ที่ได้พบกับชีวิตใหม่เมื่อเขาอ่านพระคัมภีร์

เมื่อประมาณ 100 ปีล่วงมาแล้ว มีชายคนหนึ่งชื่ออิงเกอร์โซล ชาวอเมริกัน ซึ่งไม่เชื่อว่ามีพระเจ้า เขาได้เขียนหนังสือหลายเล่มที่คัดค้านความจริงในพระคัมภีร์ และได้แย้งความเชื่อของคริสเตียน วันหนึ่ง อิงเกอร์โซลก็ทำทนายเทศน์ชื่อ ดี แอล มูดี ให้ได้ว่าที่กันในบัญญัติ “ไม่มีพระเจ้า”

มูดียินดีรับคำท้านั้น แต่มีข้อแม้ยู่ที่ว่า ในวันได้ว่าที่ให้อิงเกอร์โซลนำคนที่กลับใจใหม่ รับชีวิตใหม่จากคำสอนของอิงเกอร์โซลมาฟัง 1 คน ส่วน ดี แอล มูดีจะนำคน 100 คนที่กลับใจรับชีวิตใหม่จากพระเยซูคริสต์มาฟังท่านผู้อ่านลองทายซิว่า การได้ว่าที่ครั้งนั้นเป็นอย่างไร? – ยุลเลิกครับ เพราะอิงเกอร์โซลไม่สามารถที่จะหาได้แม้แต่คนเดียวที่ได้รับการเปลี่ยนแปลงชีวิตใหม่จากคำสอนของเขา

อีกครั้งหนึ่ง อิงเกอร์โซลไปหาเพื่อนรักของเขาชื่อ ลู วอลเลส ขอให้ช่วยเขียนหนังสือเพื่อโจมตีคริสเตียน วอลเลสตอบว่า “อันวิสัยนักเขียนที่ดี ก่อนที่จะเขียนอะไรจะต้องศึกษาเรื่องนั้นให้ถ่องแท้เสียก่อน”

ว่าแล้ว ลู วอลเลสก็ไปซื้อพระคัมภีร์เล่มหนึ่งมาอ่านยิ่งอ่านยิ่งทำให้เขาซาบซึ้งในรสพระธรรม เขาจึงเขียนนวนิยายขึ้นมาเรื่องหนึ่ง ชื่อ “เบนเฮอร์” ต่อมาได้รับการสร้างเป็นภาพยนตร์โด่งดังไปทั่วโลก ในเรื่องนี้มีตอนที่พระเยซูคริสต์ทรงรักษาคนโรคเรื้อนให้หาย

จึงสรุปได้ว่า ใครก็ตามที่ได้ศึกษาพระคัมภีร์อย่างถ่องแท้แล้ว เขาจะเห็นถึงฤทธิ์อำนาจและความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า.

บทที่ 12 เซนต์ – ฮากิโอส

พระวิหารของพระเจ้าในกรุงเยรูซาเล็ม ใช้เวลาสร้าง 4 ปี โดยได้รับการอนุมัติและเงินงบประมาณจากประเทศเปอร์เซีย อีกสิบหกปีต่อมา พระเจ้าก็ทรงส่งเอสราผู้รับใช้ของพระองค์ให้เดินทางมาถึง

สิ่งที่เกิดขึ้นในจิตใจของเอสราคือ:-

(1) ท่านมีความปลาบปลื้มยินดี ที่ได้เห็นพระวิหารของพระเจ้าได้รับการสร้างขึ้นใหม่บนที่ดินผืนเดิมจากซากสลักหักพังกลายเป็นอาคารสวยงาม และพวกเขาเริ่มต้นนมัสการพระเจ้า อาจกล่าวได้ว่าหัวใจของพวกเขาก็คือ พระวิหารนี้เอง

(หมายเหตุ พระวิหารหลังนี้ถูกแม่ทัพของโรมันชื่อ ไตตัส บุคเข้าโจมตีทำลายเสียราบเป็นหน้ากลองในปี คศ.70 ซึ่งเกิดขึ้นจริงตามคำพยากรณ์ของพระเยซูคริสต์ว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ศิลาที่ซ้อนทับกันอยู่ที่นั่น ซึ่งจะไม่ถูกทำลายลงก็ไม่มี” (มัทธิว 24:2)

พวกเขาก็ถูกขับไล่ออกไป กระจายอยู่ตามประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก พวกเขากลายเป็นผู้ลี้ภัยอยู่นานกว่า 1 พันปี เมื่อพวกเขากลับคืนสู่บ้านเกิดเมืองนอนแล้ว ก็ได้อธิษฐานทูลต่อพระเจ้า 3 อย่างคือ หนึ่ง ขอให้พบหีบพันธสัญญาของพระเจ้า ซึ่งสูญหายไปในช่วงสงคราม สองขอให้พระมาซีฮาห์เสด็จมาโดยเร็ว (พวกเขาไม่ยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระมาซีฮาห์) สาม ขอให้มีโอกาสสร้างพระวิหารของพระเจ้าขึ้น ณ ที่ดินเดิม ซึ่งปัจจุบันเป็นสุเหร่าของศาสนาอิสลาม)

(2) เอสรามีความเสียใจ เมื่อเห็นเหล่าประชากรของพระเจ้า ทำความผิดบาปอย่างร้ายแรง เอสราปฏิบัติกิจต่อด้านอย่างเห็นได้ชัดเจน

บาปแห่งการนมัสการรูปเคารพ

“ชนชาติอิสราเอลและบรรดาปุโรหิตกับคนเลวี หาได้แยกตนออกจากชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินเหล่านั้นกับการนำเกลียดชังของพวกเขาไม่ ก็จากคนคะนาอันคนฮิตไทต์ คนเปอร์เซีย คนเยบูนส คนอัมโมน คนโมอับ คนอียิปต์ และคนอาโมไรท์” (เอสรา 9:1)

คำว่า “ประชากรของพระเจ้า” หรือ “พลไพร่ของพระองค์” ในพระคัมภีร์ใหม่ใช้คำว่า “ธรรมิกชน” ซึ่งภาษาอังกฤษว่า “เซนต์” (saint) มาจากภาษากรีกว่า “ฮากิโอส” (Hagios) แปลตรงตัวก็คือ แยกออกมา จัดไว้โดยเฉพาะ (separated) ผู้ที่ได้รับการเลือกสรรไว้ หรือ “ผู้บริสุทธิ์” ที่ถวายตัวแด่พระเจ้า

ดังนั้น เซนต์จิมมีได้หมายถึงพวกบาดหลวงหรือนักบวชในนิกายโรมันคาทอลิกแต่หมายถึงคริสเตียนทุกคน

พระคัมภีร์ได้แบ่งโลกนี้ออกเป็น 2 ฝ่าย คือ โลกของคนที่เชื่อพระเจ้า (saints) และโลกของคนที่ไม่เชื่อพระเจ้า (sinners) ทั้งสองฝ่ายอยู่ตรงกันข้ามกัน เปรียบได้กับความสว่างกับความมืด สีขาวกับสีดำ น้ำกับน้ำมัน ซึ่งไม่อาจจะอยู่ร่วมกันได้เลย

เมื่อเอสรานเห็นคนของพระเจ้า มิได้แยกตัวออกจากพวกที่นับถือรูปเคารพ เช่น คนคณาอัน คนฮิตไทต์ ฯลฯ ท่านไม่พอใจอย่างยิ่ง โดยใช้คำว่า “การอันน่าเกลียดน่าชังของพวกเขา”

อะไรที่พระคัมภีร์เรียกว่า การอันน่าเกลียดน่าชัง?

ในฉบับคิงเจมส์ใช้คำว่า “abominations” ภาษาฮีบรูว่า “Toebah” และภาษากรีกว่า “Athemitos” ซึ่งหมายถึงรูปเคารพ และคำว่า “Bdelugma” หมายถึงสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนและน่าขยะแขยง จนไม่อยากจะเป็นหรือไม่อยากเข้าใกล้

ใน 1 เปโตร 4:3 ได้กล่าวถึงสิ่งที่น่าเกลียดชังคือ “สิ่งที่คนต่างชาติ (ไม่นับถือพระเจ้า) ชอบกระทำคือประพฤติตามราคะตัณหา ตามใจปรารถนาอันชั่ว เมาเหล้าองุ่น เลี้ยงกันอย่างถึงใจ กินเหล้า วุ่นวายกัน การนับถือรูปเคารพ (Athemitos) ซึ่งผิดธรรม”

ในเลวีนิติ 18:24-30 ได้กล่าวถึงสิ่งที่น่าเกลียดน่าชังคือ การทำความผิดทางเพศ การล่วงประเวณี ในพระบัญญัติ 12:30-31 พูดถึงสิ่งที่น่าเกลียดน่าชังคือ การกราบไหว้รูปเคารพ รูปเคารพโดยตัวของมันเองแล้ว เป็นวัตถุชิ้นหนึ่ง ไม่มีพิษสงอันใด แต่สิ่งที่อยู่เบื้องหลังรูปเคารพนั้น คือวิญญาณชั่ว (ดู 1 โครินธ์ 10:19-20)

พวกอิสราเอลถูกลงโทษครั้งแล้วครั้งเล่า เพราะพวกเขาต้องการพระเจ้าที่มองเห็นตัวได้ จับต้องลูบคลำได้เหมือนพระของต่างชาติ แต่พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ มองไม่เห็นตัว แต่ทรงไว้ซึ่งความสัตย์พญญา เต็มไปด้วยความรักและพระคุณ พระองค์มีพระลักษณะที่แตกต่างจากบรรดาพระทั้งหลายอย่างสิ้นเชิง

อิสยาห์ได้บอกลักษณะของพระชาวโลกว่า รูปเคารพคือความว่างเปล่า ที่ค่าเท่ากับศูนย์ ทำขึ้นด้วยมือของมนุษย์ มองไม่เห็น หูไม่ได้ยิน กินและพูดไม่เป็น เป็นเพียงวัตถุชิ้นหนึ่งเท่านั้นเอง (ดูอิสยาห์ 44:9-20) แต่พระเจ้าของเราเป็นพระวิญญาณ ผู้ที่จะนมัสการพระองค์ต้องนมัสการด้วยจิตใจและด้วยความจริง (ยอห์น 4:24)

มีเรื่องเล่าว่า นักท่องเที่ยวคนหนึ่ง ได้ถามเด็กชายคริสเตียนในทำนองเยาะเย้ยว่า “นี่ไอ้หนู จะพบพระเจ้าได้ที่ไหน?...ถ้าตอบได้จะให้ส้มหนึ่งลูก?” ว่าแล้วก็หัวเราะชอบใจ

ทันใดนั้น เด็กชายก็ตอบว่า “ไปที่ไหนบ้างที่จะไม่พบพระเจ้า ถ้าตอบได้จะให้ส้มสองลูก?”
แน่นอน พระเจ้าทรงสถิตทุกที่ทุกแห่ง!

บทเรียนจากเซนต์ – ฮากิออส

คริสเตียน คือ ผู้ที่พระเจ้าทรงแยกออกจากโลก (sparated) แยกเราออกมาจากความผิดบาป และตั้งเป็นผู้บริสุทธิ์ (saint-Hagios) เปโตรได้บอกความจริงว่า คริสเตียนเป็นชนชาติที่พระเจ้าทรงเลือกสรรไว้ เป็นปุโรหิตหลวง (ผู้รับใช้ของพระองค์) เป็นผู้บริสุทธิ์ และเป็นชนชาติของพระองค์เอง โดยเฉพาะ (1 เปโตร 2:9) ดังนั้นเมื่อเราเป็นคนที่บริสุทธิ์แล้ว พระคัมภีร์จึงเตือนว่า “อย่าเกี่ยวข้องกับรูปเคารพ” (1 โยห์น 5:22) ซึ่งเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงสะอิดสะเอียนนั้น

แน่นอน ในแง่ของรูปธรรมนั้น คริสเตียนรู้ว่าเขาไม่เกี่ยวข้องกับรูปเคารพ แต่ในแง่นามธรรมล่ะ? ใครจะกล้ายืนยันได้?

อาจกล่าวได้แบบนี้ว่า อะไรก็ตามที่มีอิทธิพลเหนือชีวิตของเรามากกว่าพระเจ้า นั่นล่ะคือรูปเคารพ อะไรก็ตามที่เราให้ความสำคัญแก่มันมากกว่าพระเจ้า นั่นก็เป็นรูปเคารพเช่นกัน อะไรก็ตามที่เราใช้เวลาแก่มัน เอาอกเอาใจ ทุ่มเทศชีวิตให้แก่นันมากกว่าพระเจ้า นั่นเป็นรูปเคารพไม่ว่าจะเป็นการทำงาน เงินทอง เพื่อน การเรียนและครอบครัว สิ่งเหล่านี้อาจจะกลายเป็นรูปเคารพของเราขึ้นมาได้อย่างง่ายดาย – จริงไหม?

เทศน์พันธอัคราย

“เพราะเขาได้รับบุตรหญิงของคนเหล่านี้เป็นภรรยาของเขาเองและของบุตรชายของเขา ดังนั้นเชื้อสายบริสุทธิ์ได้ปะปนกับคนต่างชาติทั้งหลายของแผ่นดินนั้น นี่แหละในความผิดข้อนี้ มีของเจ้าหน้าที่ขึ้นหัวหน้าและผู้ครองเมืองได้เด่นที่สุด” (เอสรา 9:2)

สิ่งที่น่าความไม่พอใจอย่างยิ่งยวดมาสู่เอสรา คือ ไม่เพียงพวกยิวดำเนินชีวิตตามวิถีของคนต่างชาติ โดยให้รูปเคารพเท่านั้น แต่ความเกี่ยวข้องได้พัฒนาเลยเถิดมาถึงขั้นแต่งงานอยู่กินด้วยกัน นี่เป็นเรื่องที่เอสราขอมไม่ได้

แต่เคยมีคริสเตียนบางคนบอกแก่ผมว่า “ไม่เห็นเป็นไร ที่คนของพระเจ้าจะแต่งงานกับคนที่ไม่เชื่อพระเจ้าชาวโลกก็เป็นคนดี ไม่กินเหล้า ไม่สูบบุหรี่ บางคนมีความประพฤติดีกว่าคริสเตียนเสียอีก” เขาเสริมต่อไปว่า “เมื่อแต่งงานกันแล้ว เราค่อยพยายามโน้มน้าวจิตใจของเขาให้หันมาเชื่อพระเจ้าภายหลัง เห็นไหม ... นี่เป็นการเพิ่มพูนคริสตจักรอีกวิธีหนึ่ง”

ผมตอบว่า “ไม่ใช่เป็นการเพิ่มพูนคริสตจักร แต่จะรับคำแข่งสาปจากพระองค์ต่างหาก เพราะพระเจ้าทรงปรารถนาการเชื่อฟังยิ่งกว่าสิ่งอื่นใดทั้งหมด!

ตั้งแต่ข้อ 3-6 เป็นท่าทีของเอสราต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

ประการแรก – ท่านนึกเสื้อผ้าของตนเอง เป็นธรรมเนียมของยิวที่แสดงให้เห็นถึงความโกรธอย่างรุนแรงเหมือนเมื่อครั้งที่ปุโรหิตไม่พอใจคำตรัสของพระเยซูคริสต์เขาก็นึกเสื้อผ้าของตนเอง (มาระโก 14:63)

ประการที่สอง – เอสราได้ทิ้งผมและหมวดเคราของตนเอง (ตามแบบของชาวยิว) เป็นการแสดงออกถึงการมีความทุกข์อย่างหนัก ซึ่งเหลือที่จะทนทานได้

ประการสาม – เอสรา นั่งลงอย่างหมดอาลัยตายอยาก เพราะความสิ้นหวัง ความคิดในแนวสร้างสรรค์ปลาสไปสิ้น ในฉบับคิงเจมส์ใช้คำว่า “คุกเข่าลง”

ประการที่สี่ – เอสราอดอาหาร (มิใช่เป็นการอดข้าวประท้วง) แต่เป็นการแสดงออกถึงความทุกข์ระทมขมขื่น และต้องการความช่วยเหลือจากพระเจ้าโดยด่วน

ประการสุดท้าย – ท่านชูมือขึ้นอธิษฐานสารภาพความผิดบาปต่อพระเจ้า ขอพระเมตตากรุณาของพระเจ้าทรงจัดการลงโทษพวกอิสราเอล

บทเรียน ผู้นำคริสตจักรควรจะมีท่าทีแบบเดียวกับเอสรา เขาทนไม่ได้ที่จะเป็นประชากรของพระเจ้ามีการนมัสการบูชาพระอื่นเหนือพระเจ้า ทนไม่ได้ที่จะเห็นคริสเตียนห่างเหินจากโบสถ์ และหลงระเหิงไปตามกระแสชักนำแห่งโลกศิวิไลซ์นี้ ทนไม่ได้ที่จะเห็นคนของพระเจ้าแต่งานกับคนที่ไม่เชื่อ

พระวจนะของพระเจ้าตรัสห้ามไว้อย่างชัดเจนว่า “อย่าสัมพันธ์กับพวกเขาโดยการแต่งงาน” (พระบัญญัติ 7:3) เปาโลได้กล่าวห้ามไว้ในทำนองเดียวกันว่า “อย่าเทียมแอกกับผู้ที่ไม่เชื่อ” (2 โครินธ์ 6:14)

การแต่งงานในทัศนะของคริสเตียน มิใช่เพียงผูกพันกันทางด้านร่างกายเท่านั้น แต่เป็นการผูกพันกันทางจิตใจและจิตวิญญาณอย่างแนบแน่น เขาทั้งสองเป็นเนื้ออันเดียวกัน เป็นสัญญาอันถาวร แยกจากกันไม่ได้อย่างเด็ดขาด พระเยซูคริสต์ทรงวางหลักของการสมรสไว้ในมัทธิว 19:4-6

ชีวิตการสมรสที่เริ่มต้นอย่างถูกต้องนั้น จะได้รับพระพรจากพระเจ้า (แต่ในกรณีเริ่มต้นผิด โดยไม่รู้ก็ยังไม่สายเกินไป) เมื่อเอสราอธิษฐานอย่างไม่หยุดยั้ง” ประชาชนก็ร้องไห้อย่างขมขื่น” ฉบับคิงเจมส์ว่า “ร้องไห้อย่างร่ำรวนใจ” พวกเขาพากันกล่าวสารภาพว่า “พวกเราทั้งหลายได้ทรยศต่อพระเจ้าเสียแล้ว” (เอสรา 10:1-2)

เมื่อเราอ่านต่อมาก็พบว่า การฟื้นฟูจิตวิญญาณครั้งใหญ่ ก็ได้เกิดขึ้นทั่วประเทศอิสราเอล เมื่อคนของพระเจ้าได้ตระหนักถึงความผิดบาปของตน ขอมสารภาพ กลับใจเสียใหม่และหันมาหาพระเจ้า พระองค์จะตรัสแก่เราด้วยความเมตตา เหมือนกับตรัสผ่านทางคำอธิษฐานของกษัตริย์ซาโลมอนว่า

“ถ้าประชากรของเรา ซึ่งเขาเรียกชื่อโดยนามของเรานั้น จะถ่อมใจลง และอธิษฐาน แสวงหาหน้าของเรา และหันเสียจากความชั่วของเขา เราจะรับฟังจากสวรรค์” (2 พงศาวดาร 7:14)

สรุป

เย็นวันหนึ่ง หลังจากงานแล้ว ผมก็นั่งรถเมล์มาลงที่หน้าสวนลุมพินี แล้วต่อรถสองแถวกลับบ้าน ตรงกันข้ามที่ผมนั่ง มีสามีภรรยาคนหนึ่งนั่งอยู่กับลูกชายวัยสามขวบเศษซึ่งซนมาก ทำให้ผู้เป็นแม่โมโหและคุคำด้วยเสียงอันดังจนผู้โดยสารคนอื่น ๆ มองหน้าเป็นทิวแถว

พอรถแล่นเลี้ยวเข้าถนนสาทร ผู้เป็นพ่อก็สอนลูกชายให้ร้องเพลงว่า “กลับบ้านเรา อีเต่ารออยู่” ลูกชายก็ร้องตาม ทำให้ภรรยาที่นั่งข้าง ๆ ทำใบหน้าหงิก ๆ งอ ๆ ขอบกล

แต่สำหรับชนชาติอิสราเอลแล้ว พระเจ้าทรงเรียกพวกเขาให้กลับคืนสู่บ้านเกิดเมืองนอน โดยที่พระองค์ได้จัดเตรียม “ความรัก ความอบอุ่นและสันติสุข” ไว้รอทำ

คริสเตียนก็เช่นเดียวกัน

ถ้าวันนี้ท่านได้เตลิดออกไปจากบ้านของพระเจ้าเหมือนบุตรน้อยคนนั้น (ลูกา 15:11-32)

พระองค์ตรัสกับท่านว่า “กลับบ้านเรา รักรออยู่”!

ที่บ้านของพระเจ้า เต็มไปด้วยความปีติยินดี ความรัก ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน สันติสุข และความอุดมสมบูรณ์ฝ่ายจิตวิญญาณ

ท่านได้กลับมาบ้านของพระเจ้าแล้วใช่ไหมครับ?

สรรเสริญพระเจ้า